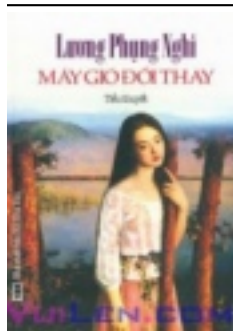

Mây Gió Đổi Thay

Contents

Mây Gió Đổi Thay	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	20
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	43
8. Chương 8	49
9. Chương 9	54
10. Chương 10	61
11. Chương 11	67
12. Chương 12	75
13. Chương 13: End	85

Mây Gió Đổi Thay

Giới thiệu

Đưa tay đẩy đôi cánh cửa gỗ tếch, trước mắt tôi hiện ra phòng chủ tịch xí nghiệp Đoàn Thị. Tôi thong thả đi vào, cứ để yên cửa mở phía sau lưng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/may-gio-doi-thay>

1. Chương 1

Đưa tay đẩy đôi cánh cửa gỗ tếch, trước mắt tôi hiện ra phòng chủ tịch xí nghiệp Đoàn Thị.

Tôi thong thả đi vào, cứ để yên cửa mở phía sau lưng.

Tôi biết, nếu không có dấu hiệu của tôi thì hai người cộng sự là Miko và Chu Ngọc Thành sẽ không bước vào. Họ biết rõ những qui định.

Phòng chủ tịch rất rộng. Phía ngoài là phòng khách rộng hơn tám trăm thước (Anh), bộ ghế sa lông xanh đen cùng đồ dùng gỗ tếp màu cà phê - những mẫu mã của Anh quốc thế kỷ 19 mua từ nhà Harrods ở London, thấy đều đặt trên tấm thảm trải lông cừu trắng.

Cuối phòng khách là cửa phòng chủ tịch. Ở đây nổi nhất là cái bàn Anh quốc có niên đại lâu đời mà Churchill từng dùng qua. Người Canada rất chuộng đồ gia dụng của Anh cho nên chỗ tôi làm việc cũng lắm đồ cổ.

Đây gọi là nhập gia tùy tục.

Trên bàn tôi đã đặt sẵn tờ tạp chí kinh tài - rất phổ biến của Canada, có đăng đề mục:

“Một phụ nữ - 44 tuổi, là nội trợ trong một gia đình ở Hương Cảng đã biến mình thành chủ một xí nghiệp khổng lồ. Đối với bà, ngoại trừ danh lợi thì liệu còn có gì khác?”.

Đáp án là: không có.

Tôi kéo ghế và chậm rãi ngồi xuống, nhìn qua hai cánh cửa cao lớn, thấy hai người cộng sự từ phòng ngoài đang kính cẩn chờ tôi duyệt qua văn kiện khẩn, sau đó sẽ đi đến Mandi-ke tham dự tiệc chiêu đãi của ngài bộ trưởng Bộ văn hóa. Khách tham dự còn có ngài thủ tướng Mô-lăng-ni, những khách mời đều có thân phận giàu sang, phú quý.

Tôi duyệt các giấy tờ xong nhấn chuông gọi người bí thư.

Bí thư Gia Phú cung kính đến nhận văn kiện và vui vẻ nói:

– Thưa bà, thị trường giao dịch hôm nay, cổ phiếu Đoàn Thị lại tăng lên ba phần. Ngày mai là cuối tuần, giá chuyển nhượng ngầm sẽ là ba đồng tám đầy.

Tôi gật đầu, ôn tồn nói:

– Cảm ơn! Cho chuẩn bị xe!

Cuộc hành trình đến điểm họp phải mất gần bốn giờ bay.

Tôi đưa theo hai người phụ tá. Trong máy bay, họ ngồi cách biệt tôi.

Trừ phi phải cùng họ bàn bạc, còn không thì tôi luôn giữ khoảng cách với thuộc hạ.

Căn bản là tôi giữ khoảng cách với mọi người.

Từ lúc xí nghiệp thực phẩm Đoàn Thị thành lập cho đến khi xuất sang Bắc Mỹ, tôi không ngừng bị phỏng vấn. Trong số đó có một phóng viên Canada viết cho tôi:

“Chúng tôi đã biết quá khứ của bà. Biết ngày qua bà đã làm gì để có được như ngày nay, và biết là bà đang đầu tư cho tương lai sắp tới. Vậy xin bà cho phép chúng tôi có dịp đến thăm bà”.

Tương lai, ngày mai? Ngày mai của tôi chắc chắn là tốt hơn hôm nay! Đối với ngày mai của mọi người, tôi chẳng hề quan tâm, trừ phi ngày mai của họ có ảnh hưởng đến tôi.

Hôm qua.Hôm nay.Ngày mai.Tôi cười khổ.

Tôi nhìn qua cửa máy bay.Từng phiến mây bông bành.Trước mắt tôi là một khối màu trắng. Trong đầu tôi chợt sống dậy biết bao điều đã qua. Các màu sắc quện quàng. Gió thổi tung lên những lượn mây ...

Nhiều năm về trước ...

Bắt đầu từ năm mười hai tuổi, mỗi lần đến kỳ kinh nguyệt là nhất định tôi phải đau bụng từ ba đến năm ngày. Cái đau như bị dao đâm thủng ruột khiến tôi phải kêu trời than khổ.

Có một lần đau rất dữ, lần ấy trong giờ học, tôi đau đến đến đầu ướt mồ hôi và quy ngã bất tỉnh.

Khi tỉnh lại thấy nằm trên giường nhà, căn phòng vắng ngắt, không có mẹ bên cạnh, đứa em gái chung phòng cũng đi đâu mất.

Bụng tôi cứ âm ỉ đau, cả người không động đậy nổi.

Năm đó, độ chừng mười lăm tuổi, tôi biết phải tự an ủi mình:

– Ráng cắn răng chịu đựng, qua hai ba ngày là hết thôi!

Em gái tôi-Uất Chân-nó may mắn hơn tôi, một năm 365 ngày nó đều khỏe mạnh, không chịu cái đau khổ đặc biệt của phụ nữ như tôi.

Mẹ từng nói với tôi:

– Uất Văn, con đừng lo sợ quá, sau này kết hôn xong là con hết phải chịu đựng khổ sở như thế nữa!

Thế nhưng, không chỉ tôi đã kết hôn, đứa con gái tôi đã mười lăm tuổi song mỗi tháng tôi vẫn cứ y như cũ!

Sinh mạng đã không sáng sửa thì biết sao!

Tôi bò dài trên giường, gân cốt đau nhức rã rời. Phụ nữ muốn đi làm ắt phải xin một hai ngày bệnh giả, liệu cấp trên có rõ cho cái khổ của họ?

Đương nhiên, nếu cấp trên cũng như mình thì khỏi phải nói rồi.

Tôi không có thói quen dùng đồng hồ đeo tay, bởi vì như vậy Cẩm Xương sẽ bị đánh thức và khó ngủ lại. Tôi phải dậy sớm hơn anh nửa giờ. Ngày thường, trong bụng tôi như có chứa cái đồng hồ, mỗi sáng đến sáu giờ là tôi trở dậy.

Đây là tập quán thành tự nhiên.

Hôm nay, đến kỳ kinh, tôi lại đau bụng nên mất cả kinh nghiệm, tôi nằm mơ màng đến sáu giờ bốn mươi mới tỉnh giấc.

Tôi chạy vội vào bếp, nấu cháo thì không kịp rồi, chỉ còn cách làm vội mấy cái trứng gà, miễn có thức ăn cho hai cha con Bái Bái, còn người mẹ thì khỏi phải lo.

Nói đến cha con họ cũng thật tức cười! Đã lớn xác như thế nhưng vẫn chứng nào tật nấy. Đối với cả hai, tôi rất thương yêu, cứ lo chăm sóc.

Mỗi sáng, tôi phải đứng ngay đầu giường đánh thức đến ba lần bốn lượt, vừa tức giận vừa tức cười. Cả hai đều có tật hay nán ná, ngủ nướng.

Trên bàn ăn, Bái Bái bực tức đẩy đĩa trứng ra xa.

– Sao không nấu cháo?

– Trễ quá! Hôm nay em không dậy sớm được – Phải hôm qua em nấu trước, sáng mai hâm lại là được rồi.

Tôi không muốn giải thích, đêm hôm tôi lục đục làm hơn mười giờ, việc nhà cứ miệt mài đều đặn như vậy thật khó kham, đối với người đã hơn bốn mươi thì ...

Nhưng cần gì phải nói nhiều? Vợ chồng có hơn nhau một hai câu thì nào có gì. Mọi người phụ nữ đều biết như thế!

Cẩm Xương vừa thay đồ, vừa nói với tôi:

– Anh thấy em không nên làm ra vẻ quá, coi sóc hết việc trong nhà; với số tiền hai ba ngàn đồng, em ít may sắm quần áo thì không dư ra đó sao! Em mau tìm người giúp việc nhà, tránh cho Bái Bái có bữa ăn bữa không, chẳng biết nó gây ốm thế nào nữa!

Trong bụng tôi đang ngậm đau như bị dao cắt, đầu lại thấy nhức khó chịu, chẳng biết phải nói thế nào.

Hơn một năm trước, chị Thái quyết định cáo lão về quê, việc nhà dồn hết cho tôi. Ở tuổi 60, có thể kể là thời kỳ tốt đẹp của kẻ làm công như chị, song có điều cứ hai ba ngày chị với mẹ tôi lại có chuyện hục hặc

với nhau. Mẹ tôi cứ than phiền mãi, buộc tôi phải cho chị nghỉ việc. Em gái tôi - Uất Chân - nó ở riêng, gọi điện đến tôi:

- Này chị, chị giải quyết ngay chuyện chị Thái có được không? Mẹ cứ gọi điện đến chỗ làm của tôi cần nhân than thở! Tôi biết làm sao đây.

Em gái tôi là đứa nóng tính. Sau khi tốt nghiệp đại học, nó được tuyển vào cơ quan chính phủ. Mười năm làm việc và thăng tiến, nay nó đã là viên chức hàng cao cấp trong Cục di dân, như vậy những chuyện vật gia đình tất làm cho cô nàng rất bức bối.

Nói chung, chị Thái ở Vương gia nhiều năm, thật tình thì rất có lợi, có bất lợi. Lợi, đương nhiên là chị giúp việc cho gia đình; nhưng mặt khác, lắm người thì nhiều ma, nhà nhiều đàn bà thì chẳng lúc nào yên, nội cái việc xử lý tranh cãi giữa chị và mẹ tôi là cũng đã bực phờ rồi.

Chị Thái ở đây lâu thành ra thân thiết, nhưng cũng chẳng có cách nào hơn, nhân có đứa cháu ở quê thành hôn, chị xin nghỉ việc để về quê dưỡng già.

Bao nhiêu năm làm chủ khách với nhau, tôi thực tình không muốn chia tay, nhưng không dám giữ lại, sợ mẹ tôi không vui, do đó, tôi ngầm đem chút tiền dành dụm của mình tặng riêng chị.

Cẩm Xương là giám đốc quản lý của công ty kiến trúc Vĩnh Thành, lương tháng hơn bốn vạn đồng, lại có lộc riêng khác. Sau khi đi làm thì anh đã mua được nhà cửa; do đó gia cảnh cũng dễ chịu, việc thuê người làm hẳn nhiên không thành vấn đề, nhưng ...

Tôi nói với anh:

- Mẹ không muốn thuê người làm, người nước ngoài thì mẹ không biết tiếng Anh, lại sinh ra hiểu lầm; em định tìm một người Quảng Đông.

Cẩm Xương không đợi tôi nói hết lời, anh khoác áo ngoài, nói:

- Ai không biết em là hiểu nữ, chỉ lo sao mẹ con vẹn toàn là được.

- Cẩm Xương ...

Tôi thực thấy khó chịu, mỗi khi chồng to tiếng là tôi biết anh bực tôi! Cũng vì mẹ tôi theo ở chung với tôi, còn mẹ Cẩm Xương lại ở với cô em gái Cẩm Linh, một nhà không thể dung hai bà lão, hoặc có thể nói là một mái không chứa hai con hổ - đằng nào cũng không vừa!

Em gái tôi được chính phủ cấp cho căn hộ ở đường Mạch Đường Nô, gần hai ngàn thước (Anh), nhưng mẹ tôi bảo thời đại đã khác, Uất Chân phải sống một mình, lại quan cao chức trọng tất phải khách khứa qua lại, không hợp với người già, không bằng ở với tôi tiện lợi, có không khí gia đình hơn. Mẹ nói vậy thì tôi hay vậy, tôi là con gái lớn tất phải chiều bà, cha tôi đã qua đời không lẽ không săn sóc bà sao.

Lúc khốn khổ, con người rất nhạy cảm.

Cẩm Xương đối với mẹ vợ theo thể nước sông không phạm vào nước giếng, còn tôi thì hết sức nhường nhịn hai bên, chỉ mong sao được hòa bình. Thế nhưng trước sau gì cũng nói ra nỗi ầm ứ của mình.

Hôm nay chẳng hạn.

Tôi muốn lên tiếng biện giải nhưng lại thôi, chỉ vội lấy khóa xe theo Cẩm Xương ra cổng.

Chúng tôi ở khu Bảo Mã. Mỗi sáng tôi phải lái xe đưa Bái Bái đi học trường trung học Saint Paul ở đường Mạch Đường Nô, sau đó đưa Cẩm Xương đến chỗ làm ở đường Lạc Hoa Viên.

Thường ngày lên xe, cả ba chuyện trò vui vẻ, hôm nay vì bữa ăn sáng, chuyện nhỏ hóa to, trong bụng tôi lại khó chịu, do đó, mẹ con, chồng vợ đều im thin thít.

Tôi nghĩ, Cẩm Xương giận tôi, rồi cũng thôi, dù sao anh ta cũng là chủ nhà mà! Con gái thì quá đối nông chiều! Bữa ăn không vừa ý là cứ y như trời sập, không biết tương lai sẽ thế nào đây?

Con gái không biết thế nào là ôn nhu, hiền thực thì chẳng biết sao nữa?

Muốn dạy con, tôi lại nhớ đến đứa em gái Uất Chân, nhớ đến bạn đồng học Mạnh Thính Đồng – đã dần xa cách tôi. Phụ nữ ngày nay hầu như phải bồi dưỡng sao cho có vẻ hơi hung dữ thì ra đời mới được người tôn trọng. Còn như tôi cứ giữ lấy tính cách điềm đạm, ôn hòa thì chỉ được cái tiếng là người tốt và hư danh thì chẳng dùng được gì.

Bái Bái từ bé đã thông minh, lanh lợi, đừng nói là Uất Chân rất thương yêu cháu, mà cả Mạnh Thính Đồng nổi tiếng trong thương giới cũng luôn mồm đòi nhận nó làm con khiến chúng tôi phải đâm ra lo lắng! Có thể thấy là con bé hơi chua cay nhưng lại hợp với thời đại, chắc tương lai phải sáng lăm.

Chúng tôi đỗ xe cho Bái Bái xuống xong lại đi thẳng về phía trước, vì đường Mạch Đường Nô một chiều nên không quay trở lại được.

Mỗi ngày đi qua con đường này tôi hay nghĩ tưởng, nếu như tôi được quyền chọn lựa trở lại con đường tôi đi thì liệu tôi có muốn quay đầu trở lại? Liệu sau khi tốt nghiệp đại học Thương nghiệp, vừa công tác hai ba năm và gặp Vương Cẩm Xương tôi có kết hôn với anh? Hoặc tôi cũng như em gái tôi, thậm chí như Mạnh Thính Đồng, làm việc trong cơ quan hay phát triển trong thương trường và đang giàu sang, phú quý?

Tôi liếc nhìn Cẩm Xương, sống với nhau đã hơn mười năm nhưng anh vẫn làm tôi đau lòng.

Năm đó, khi tôi thực tập tại công ty kiến trúc Vĩnh Thành, được bộ nhân sự phái đến các bộ học tập. Khi luân chuyển đến bộ quản lý công trình, ngay lần gặp Vương Cẩm Xương đầu tiên, thấy vẻ đoan chính, phương phi, tôi biết ngay tiền đồ mình đã rơi vào tay anh ta rồi!

Chúng tôi yêu nhau rất thuận lợi. Mọi người đều nói hai người yêu nhau, lấy nhau, tất sẽ rất hạnh phúc. Tôi đồng ý với lời ấy; đến với Cẩm Xương, tôi càng thấy mình vô cùng hạnh phúc.

Nghĩ ngợi vớ vẩn, bất giác tôi mỉm cười, mặt nóng bừng lên. Rõ thật, con gái phải nên vào đại học.

– Này, Uất Chân ở số mấy trên đường Mạch Đường Nô vậy em?

Câu hỏi đánh thức tôi!

Số của chồng hầu như không hợp với nhị tiểu thư của Đoàn gia chúng tôi!

Uất Chân từ lúc thăng chức trưởng phòng và dời nhà đến chỗ ở mới thì cô nàng chưa hề chính thức mời chúng tôi đến thăm. Chỉ có tôi là thỉnh thoảng đến với mẹ tôi chúc lát, hoặc mua thức ăn ngon đến cho bà hay dặn dò người làm nấu nướng cơm nước.

Tôi đáp:

– Vừa chạy ngang qua đây, nhà phía đầu đường.

Cẩm Xương lạ lùng nhìn tôi.

– Chuyện gì vậy?

Anh cười, nói:

– Rõ ràng là cùng thứ gạo ăn nhưng mỗi người mỗi khác.

– Ý anh là thế nào?

– Em không giống Uất Chân.

– Đương nhiên.

– Tuyệt không giống!

– Rất may là không giống, nếu không thì anh yêu hai người cùng lúc mất.

Tôi cười lớn, không để ý đến thái độ của Cẩm Xương.

Anh vẫn thường phê bình tôi là ngôn ngữ chẳng hề dí dỏm, và vừa rồi tôi đã cho anh nghe một ý hay đấy chứ!

Tôi đỗ xe cho Cẩm Xương xuống. Thường mỗi khi rời xe anh đều hôn tôi, hôm nay lại vội vàng thoát ra khỏi xe đi nhanh.

Tôi chẳng biết lý do, chỉ nhún vai và phóng xe đi thẳng.

Người ta nói lòng dạ đàn bà khó dò, thực ra không phải chỉ đàn bà là vậy.

Đời sống tôi, cũng như bao người khác, chú tâm làm việc sớm khuya cho được khá giả, nhưng khi bị cho là chẳng hợp thời thì chỉ đành mất mặt!

Có khi tôi chợt nhận ra mẹ tôi, Cẩm Xương, Uất Chân, Thính Đồng và cả Bái Bái đều sống quá căng thẳng, hay chấp nhặt từng lời nói rồi đâm ra buồn bực cả buổi trời – làm chi vậy? Nhiều lúc kể nói thì vô tình, người nghe lại để ý, điều ấy thực chẳng hay ho gì.

Tôi không phải là người theo phái lạc quan, nhưng chỉ ưa sự thuận hòa, cái gì qua được thì bỏ qua, miễn giữ cho lòng được yên, lo đủ hai bữa ăn là tốt, còn để ý chuyện khác làm gì.

Tôi vào chợ mua thức ăn, rau cải, đủ cho cả buổi chiều để khỏi đi ra ngoài, tôi muốn mua sắm mau chóng để về nhà; thực tình tôi chỉ muốn ngả lưng nằm nghỉ.

Thay đồ xong, vừa bước vào phòng thì chuông điện thoại reo. Tôi để rau cải, đồ đạc bữa ra đó và đi nhanh vào bắt máy. Tiếng mẹ tôi lạnh lạnh:

– Sao đưa Bái Bái đi học lâu thế?

– Mẹ, mẹ ở đâu đấy? Không phải còn ngủ sao?

– Ủ! Mẹ dậy sớm, bếp chẳng còn gì ăn, mẹ theo Uất Chân đến nhà văn hóa ăn sáng. Con đưa xe đến đón mẹ về!

– Bây giờ thì sao? – Tôi đưa tay ấn lên bụng ngằm ngằm đau.

– Cái gì? Con có chuyện gấp à? – Hẳn là bà không vui.

Kể ra phải đi thôi! Thà đi một chuyến cho yên lòng, tránh bị bà cụt cấn nhằn cả ngày.

Vừa ra xe, tôi chợt nhớ Uất Chân rất thích uống nước ngó sen, may mắn sáng nay tôi mua được loại muốt trắng, rất tốt, phải mang cho nó dùng; chỉ cần bảo người làm chưng cất lên là dùng được.

Thế là tôi vội vàng quay vào bếp, lấy vội một mớ cho vào túi mang ra xe.

Giao thông ở Hương Cảng thường tắc nghẽn, quãng đường đi chừng 10 phút phải mất đến nửa giờ tôi mới đến cổng nhà văn hóa.

Uất Chân và mẹ tôi đang đứng ở cổng.

Mẹ tôi lên xe và tiện tay đóng cửa xe lại.

Tôi chưa kịp giải thích lý do kẹt xe đã vội hôn hờ đưa túi ngó sen cho Uất Chân.

Uất Chân ngạc nhiên hỏi:

– Cái gì vậy?

Tôi cười nói:

– Ngó sen đấy, đem về nấu lên ...

– Chị này thật!

Uất Chân không lấy, nó quày quả bỏ đi ngay!

Tôi nhìn theo phía sau thân hình đứa em, cân đối và uyển chuyển, cặp đùi thật đẹp khiến người nhìn thật dễ chịu. Tôi cứ mê mải nhìn mà quên gọi nó trở lại lấy túi ngó sen.

Khi tôi mở máy xe, mẹ tôi nói:

Uất Văn, con phải học tập theo cách của em con! Người ta là quan cao chức trọng, ra đường biết bao người nhìn ngó, nó đâu thể mang cái túi như vậy được.

Đừng trách là mẹ không nhắc nhở con, số con không tốt lắm đâu, từ bé đến giờ, con chỉ cố gắng có nửa phần là xong hết việc, nếu con không tự thay đổi theo thời thế e là gia đình yên ổn của con tan hoang mất!

Tôi phì cười:

– Mẹ, mẹ đừng hù con chứ!

– Ủ! Mẹ nhắc con nên lo xa đấy! Thời bây giờ, đàn ông ngoài 40 hay ngoại tình lắm.

– Chúng con đều là lão ông lão bà rồi mẹ à!

– Thiệt tức cười! Con lại tự ình già, con hãy xem Uất Chân, cả bạn học Thính Đồng của con, hình dạng ăn mặc đều khác hẳn con. Nếu có mấy người đàn bà đứng bên con thì ai lại chọn con chứ?

Chẳng cần mẹ cầu nhàu, tôi biết vào lúc này đây, tôi vẫn còn kém cả bà mẹ chồng tôi rồi.

Thực tình nhìn lại mình thấy cũng thực áy náy. Người đàn bà sau khi sinh đẻ, nuôi dưỡng con cái thì tay chân vụng về, thô kệch, người bắt đầu thay đổi, nặng nề.

Làm người thực không phải dễ.

Giờ đây, tôi chỉ còn có việc là chăm chút gia đình sao cho tốt đẹp là được.

Trong nhà, từ lớn tới bé đều một tay tôi lo liệu, chăm sóc, không để xảy ra gậy gố, lớn tiếng. Vậy họ làm sao để tôi nhàn rồi mà tự chăm sóc ình?

Vả lại, có điều mẹ tôi không biết, đấy là Cẩm Xương không thích tôi chưng diện.

Lần nọ, Mạnh Thính Đồng đưa tôi đến một cửa hàng danh tiếng. Thính Đồng cứ một mực buộc tôi mua một bộ đồ đến hơn một vạn đồng. Mặc thử vào người thì thấy đẹp thực. Có điều nó đắt quá.

Thính Đồng cứ đốc tôi:

– Chị không hay chưng diện, nhưng chỉ cần có một bộ cho đáng là được. Tôi nói không sai đâu!

Đúng vậy. Từ hồi còn học chung nhau trung học, lên đến đại học, bất luận việc học việc đời cô ấy đều hơn tôi, cô ấy luôn góp ý, chỉ điểm cho tôi. Ngoại trừ Uất Chân thì tôi gần gũi với Thính Đồng nhất. Từ khi Uất Chân đâm ra ít trò chuyện với tôi thì đã có Thính Đồng bên cạnh.

Do đó, tôi vui lòng mua bộ đồ mang về, chuẩn bị mặc vào cùng Cẩm Xương đi dự tiệc ở công ty.

Không ngờ Cẩm Xương lại sự mặt xuống, nói:

– Đàn bà mặc bộ đồ đến mười ba ngàn đồng, nếu không phải là phu nhân quý phái thì phải như là Thính Đồng tay trắng làm nên, đàn bà có chức nghiệp hay tự mình tiêu phí tiền.

Lời nói đã chạm lòng tự tôn của tôi.

Có thể nào lại chia tay nhận tiền của người, vậy thì còn mặt mũi đâu mà nhìn người!

Đây chẳng qua là khi sinh Bái Bái, vợ chồng bàn nhau, người mẹ đích thân nuôi con thì tốt hơn, do đó tôi thôi đi làm, chuyên tâm coi sóc gia đình, nếu không, tôi cứ đi làm đến chín mười năm nay thì đâu đến nỗi mua có bộ đồ mà vợ chồng xúng đôi lại đi gây gổ.

Nhưng, tôi quá hẹp hòi, còn Cẩm Xương chỉ nói thực mà thôi.

Anh ta biết mình không phải là phú gia, do đó bà cụ mới không có tư cách ra oai, và anh biết thân phận, địa vị của mình.

Phàm việc gì nghĩ đến khía cạnh tốt của nó cũng đều dễ an lòng hơn.

Tôi chậm rãi giải thích với Cẩm Xương:

– Chỉ có một bộ thôi, hoặc công ty có yến tiệc ...

– Em đừng có ấu trĩ được không! Phụ nhân giám đốc Vĩnh Thành cả khối kìa! Người ta không chỉ mặt đẹp mà còn mang vàng ngọc đầy người, mình bì sao được? Còn như so với những nữ đồng nghiệp của anh thì ngoài phục sức, người ta còn có phong độ giao thiệp.

2. Chương 2

Mỗi sự kiện, mỗi câu nói nặng nhẹ cũng chỉ là vấn đề quan điểm và góc độ. Tôi không tin chồng khinh miệt tôi, chẳng qua anh muốn giải thích cho tôi hiểu, giữa tôi làm những chuyện vô ích. Làm người cốt chỉ cầu sự an tâm là được, còn so bì này nọ rõ là không hay rồi.

Thực ra, tôi vốn không có ý hư vinh, chỉ vì có thái độ không hay nên làm Cẩm Xương một phen tức giận. Sau này tôi sẽ nhớ lấy để không gây hiểu lầm nữa.

Từ đó về sau, mỗi khi đi với Thính Đồng vào cửa hàng tôi chỉ làm kẻ quan sát. Các nhân viên cửa hàng quen mặt Thính Đồng, thấy cô ta là niềm nở sẵn đón, họ chẳng màng gì đến tôi, cứ để mặc tôi tới lui lặng lẽ.

Trải qua bao sự việc, tôi không hề nói với mẹ. Tự mình lấy làm quen, không phải như hồi còn nhỏ, việc gì cũng báo với cha mẹ. Khi cha tôi còn sống, tôi thường gần gũi với ông hơn là mẹ. Ông chịu khó nghe tôi kể kể mọi sự và hay khuyên tôi hãy xét sự việc ở góc độ vui vẻ, lương thiện. Như gặp người ăn xin bên đường, ông dạy tôi:

– Con đừng xét họ là thật hay giả, họ cũng có điều ẩn khuất đấy, mình có tiền thì cứ cho họ.

Tôi nhớ lời ông, do đó, dù có chuyện gì xảy ra tôi vẫn điềm đạm ứng xử và tin tưởng ở mình.

Mẹ vẫn hay nói tính cách của tôi giống cha tôi – không thể chấp nhận!

Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng thì chưa hẳn. Người không thể chấp nhận hẳn nhiên là còn sống trên đời này.

Thế nhưng, tôi vẫn tin dù bà hay cần nhằn, mắng mỏ, bà vẫn thương yêu con cái mình. Cho nên tôi không để tâm lời bà chì chiết tôi, hoặc tôi cho đó là điều khích thích và càng có cảm tình hơn!

Sau khi đưa mẹ về xong, rốt cục tôi cũng được ngả lưng ngơi nghỉ.

Nằm xuống giường thật thư thả, tôi dần chìm vào giấc ngủ.

Chuông điện thoại đầu giường reo, tôi ngồi dậy cầm máy.

tiếng của Mạnh Thính Đồng:

– Gì thế? Cô chủ lại ngủ à? Chị thật là tốt số!

Vừa trải qua mấy phen chinh chiến, nay đến người bạn thân chăm chọc.

– Ra ngoài ăn trưa đi chứ!

Nghe giọng điệu thì biết cô ta đang nhăn mày nhăn mặt.

Thật không đáng phải như vậy. Sau khi tốt nghiệp đại học cùng với tôi, cô sang Anh học thêm hai năm, trở về Hương Cảng lại không ngừng tiến lên, trong thương nghiệp có mấy năm, cô đã từ chối mấy nơi cao quý. Sau 10 năm, danh tiếng Thính Đồng càng nổi bật trong thương trường. Tài và địa sản, sau mấy năm điều đứng thì phát trở lại, mọi chuyện đều êm xuôi. Không những thế, gần đây Thính Đồng còn bắt đầu tham gia “chấp chính”, tại khu công xưởng của cô đang tuyển ra một nghị viên, nghe nói cô lại tiếp tục lên cao.

Cô xem tôi là bạn, thường đi uống trà và kể cho tôi nghe đủ chuyện vui buồn của cô. Cô từng than thở:

– Một mình lăn lộn chiến đấu, bắt buộc phải dốc hết tinh thần ra. Tôi cứ không ngừng nhắc nhở mình, hoa không tươi đến trăm ngày, cho nên tôi không hề buông bỏ qua một cơ hội thuận tiện nào, cũng như không từ chối lấy sự quan hệ giúp đỡ nào; tôi vận dụng lấy từng đồng bạc để làm lợi, cũng như tôi hết sức tiết kiệm thời gian vậy.

Tôi hiểu Thính Đồng và rất mến cô nàng.

Tay trắng lấm lộn trong đời và tạo nên sự nghiệp không phải là chuyện dễ.

Tôi là người không làm được việc đó nên rất kính phục Thính Đồng. Việc cơm nước, sinh đẻ, giặt màn trải chiếu thì người đàn bà nào không làm được?

Chỉ cần tự nguyện làm nội trợ trong gia đình thì nhất định là được, và có làm tốt thì cũng chẳng đáng khen gì.

Hà hưởng, với thân phận và địa vị của Thính Đồng hiện tại, cô vẫn đi lại thân thiết với tôi cũng làm cho Cẩm Xương thêm quý trọng.

Thính Đồng rất tiết kiệm thời giờ, nhưng nhiều lúc cô bỏ công nhân rồi đi với tôi đến khuya mới buông tôi về nhà, vậy có thể thấy câu chuyện của chúng tôi đối với cô rất có ý nghĩa.

Thính Đồng bận việc tui bụi, nên mỗi khi cô ước hẹn, tôi đều khó từ chối, thời gian và địa điểm đều do cô định đoạt.

Hôm nay tình hình có khác, chuyện kinh nguyệt làm tôi mệt mỏi nên tôi đề nghị:

– Tôi muốn ngủ thêm lúc nữa! Chiều tôi sẽ đi uống trà với cô được không?

– Rõ thật! Cô chủ nhà ta quá khó gần gũi! Mau, mau lên, không trễ được, tôi không có thời giờ, ăn trưa với chị xong tôi phải trở về xưởng, có người từ Mỹ tới bàn bạc đặt hàng tôi đây, nếu họ không đi dùng cơm, mua sắm ở Tiêm Sa Thư thì tôi không còn rồi rã đâu!

Tôi chưa kịp đáp thì cửa phòng đã mở, mẹ tôi bảo:

– Con nói xong chưa? Cứ đặt điện thoại đầu giường rồi chuyện trò cho đã!

Đừng để con gái con tập thói ấy, mẹ đang cần điện thoại đấy!

Tôi quên mất buổi trưa bà hay dùng điện thoại, chủ yếu là liên hệ mấy người bạn hợp lại chơi bài. Tôi vội nói với Thính Đồng:

– Được! 12 giờ, cô định gặp ở đâu?

– Chị đến Sa Điền đi!

– Sa Điền sao? – Tôi kêu lên – Hay bị kẹt xe lắm! Đến Tiêm Sa Thư đi!

– Sau khi mặt trời rơi mất thì thời gian hoàn toàn do chị, còn bây giờ tôi đến Tiêm Sa Thư thì về xưởng không kịp, hỏng chuyện lớn mất.

Rốt cục tôi cũng phải chiều Thính Đồng.

Gác điện thoại, xem đồng hồ đã hơn 11 giờ. Tôi vội vàng rửa mặt, thay áo sơ mi, quần tây, mang bao tay đi nhanh ra cổng. Mẹ tôi gọi lại:

– Chờ đã, con đi đâu đấy?

– Dùng cơm với Thính Đồng.

– Kể ra con thiệt tốt phước, được nhân vật nổi tiếng đương thời chiều cổ cho cũng hạnh diện. Đêm qua xem tin tức ti vi thấy Thính Đồng xuất hiện, người ta càng bận, càng đẹp thì càng phấn chấn lên. Nghe Uất Chân nói con bé sắp bước vào Cục lập pháp đấy.

– Mẹ, con phải đi thôi, đợi về hãy nói!

– Không, không, chờ mẹ một chút, ẹ tới Thái Cổ Thành đi!

– Mẹ!

Tôi muốn từ chối nhưng nhìn vào mắt bà, tôi lại giục:

– Mẹ nhanh lên, con trễ mất!

– Gấp gì vậy? Đã là bạn bè lâu năm thì đến trễ bữa ăn có hề gì? Qua lại không phải hạng tầm thường là tốt rồi, tội gì phải đuổi bám theo người ta để được tiếng chứ.

Rốt cục mẹ tôi muốn gì? Thôi thì bà muốn nói gì thì nói, tôi cũng đã chịu đựng bà quen rồi. Năm nay bà đã hơn 70, thời gian còn lại có bao lâu! Miễn bà được mạnh khỏe thì có mắng chửi, gây gổ gì cũng được.

Đợi bà sửa soạn, đứng đỉnh xuống nhà, leo lên xe xong tôi mới chạy vụt tới Thái Cổ Thành.

Xe chạy đến khu phía Đông thì xe sắp thành hàng, cứ nhích lên từng chút một. Mấy lần tôi định bảo bà sang xe taxi nhưng không dám mở miệng. Đây là nhược điểm của tôi, từ bé đến giờ, rõ ràng, tôi chỉ cần lên tiếng là có thể được tiện lợi ỉnh, nhưng tôi cứ hay chiều người, tôi cố nhẫn nhịn để được yên thân cho rồi.

Đưa mẹ đến nơi xong, tôi chợt phát hiện tuần cảnh đuổi theo chặng xe tôi lại.

Tôi giật mình:

– Chuyện gì đây?

– Thưa bà, bà phóng xe nhanh quá, xin cho coi giấy tờ!

Ôi! Càng muốn mau lại thêm chậm. Bị cảnh sát giao thông loay hoay xét hỏi mất một hồi mới được đi. Khi đến nơi đã trễ mất cả tiếng.

Gương mặt Thính Đồng nhăn nhó thật khó coi, điều ấy cũng dễ hiểu.

Tôi vội vàng ngồi xuống, khát khô cả họng, nói:

– Xin lỗi, đến trễ quá!

Thính Đồng đối với tôi như chị em nên cô ta đâu giữ lễ, cứ cằn nhằn, chì chiết, trút hết lên tôi:

– Uất Văn, chị không phải là người đi làm bên ngoài, ở đâu cũng phải theo quy củ của nó, phải biết và học tập mới được. Thời gian của mình là thời gian, còn thời gian của người ta cũng là thời gian.

– Thính Đồng, cô hãy nghe tôi nói ...

– Không cần phải nghe gì cả, có kẹt xe cũng phải gọi điện ngay chứ. Chị cứ gọi điện là kẹt xe thì có hay hơn không. Những người làm việc như chúng tôi đâu có dây dưa được!

Tôi không muốn kể lễ, người rất mệt mỏi, bụng lại cứ ngậm đau.

– Muốn kể chuyện cho chị nghe, bị chị làm cho trễ nải. Thật mất hứng!

Tôi khó khăn lắm mới lên tiếng:

– Cô cứ kể đi, tôi đến tối về cũng được!

– Không, không. Chị có muốn ăn gì không! Cứ gọi thức ăn, tôi trả tiền xong phải về xưởng! Hàng vạn công việc đang chờ tôi.

Tôi muốn ngồi nghỉ một lúc, cứ để Thính Đồng về trước!

Lúc sau, hầu bàn mang ra chén miến thịt hầm. Tôi không đói, ăn vào một miếng cảm thấy mơ hồ, chẳng biết mùi vị gì.

Đại để tôi đã gặp người như vậy. Nếu như cuộc sống tôi bình thường, giản đơn, lại tiếp xúc với hạng người hẹp hòi như vậy, thấy đều muốn than thở cuộc đời khó khăn thì người ta còn muốn sống làm gì?

Mỗi khi nghĩ đến đó, lòng tôi lại rầu buồn không thôi!

Trên đường về nhà, tôi không ngừng nghĩ đến câu nói của Thính Đồng:

Thời gian của mình là thời gian, thời gian của người ta cũng là thời gian.

Thế nhưng có phải thời gian giữa người với người giàu có sang hèn, cao thấp khác nhau?

Xe chạy thẳng về khu Bảo Mã.

Tôi hạ kính xe cho gió mát lùa vào, thật dễ chịu. Trong cơn gió mát, đột nhiên có nguồn gió lạnh buốt, tôi thấy đột nhiên mình muốn ớn lạnh ra.

Tôi hốt hoảng, nhất định là buổi trưa chạy tới lui mệt mỏi, bụng lại trống rỗng, gặp cơn gió khác thường sinh ra cảm nhiễm, biết vậy thì ăn hết tô miến chắc dễ chịu hơn là để bụng đói.

Tôi vào nhà, ủa mưa một lúc mới thấy hơi khỏe lại.

Ngã người trên giường, tôi để nguyên y phục mà ngủ. Tôi nghĩ, giá có người giúp việc thì tốt quá, nhưng chắc chắn là không chịu được mẹ tôi trách cứ.

Bái Bái tan học, nếu không gặp ngày mưa gió thì con bé sẽ đi xe buýt về, tôi khởi đến đón. Đã đến lúc tôi phải chuẩn bị bữa ăn tối.

Giá lúc này có Bái Bái về nhà, thấy mẹ mệt mỏi, nó làm cho ly trà mang đến thì ắt tiêu hết mọi bệnh.

Tôi xoay người, nghe ngoài phòng khách có tiếng động. Thật là khéo, nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến. Đúng là Bái Bái đi học về.

Đột nhiên nghe con bé đóng mạnh cửa phòng, tôi lấy làm lạ, chẳng biết đứa bé ương ngạnh ấy đang làm gì?

Tôi ngồi dậy, đến cửa phòng khẽ gọi:

– Bái Bái!

Cửa không gài, tôi đẩy cửa bước vào.

– Bái Bái, chuyện gì thế?

Bái Bái ngồi thu mình ở đầu giường, nó đưa mắt nhìn tôi oán giận.

Tôi hốt hoảng, hỏi:

– Có chuyện gì đấy?

– Mẹ có phải là mẹ của con không?

– Cái gì? Bái Bái, sao con nói vậy?

– Nhà không ra nhà nữa. Con hôm qua nói muốn ăn bánh bông lan, mẹ lại quên không mua! Mẹ mấy đứa bạn con ngày nào cũng mua bánh cho chúng nó!

Tôi rất tức giận, vì chuyện bánh kẹo mà đứa con giá có thái độ vô lễ đối với mẹ như vậy. Tôi có bao giờ dám xử sự với mẹ tôi thế đâu.

Tôi mắng Bái Bái:

– Ai dạy con ăn nói vô lễ thế, muốn mẹ làm chuyện gì đâu có được to tiếng giận dữ. Con nghĩ xem, ba mẹ có gì là không tốt với con? Con sống như là công chúa vậy, cơm đưa tới miệng, tiền đưa tận tay! Mẹ đâu có thiếu sót gì với con!

– Đương nhiên là thiếu, thiếu cả đời đấy. Ai bảo mẹ sinh con ra!

Tôi trở mặt, cứng lưỡi. Con cái bây giờ lại vậy sao?

– Mẹ đối với con tốt quá, năm này qua năm khác, tháng này qua tháng khác cứ đi học hoài; ở trường thì tranh đua chí chết với bạn bè, về thì bị giận dữ.

Muốn nói chiều con như công chúa phải đưa rước con đi học, chở con đi ăn uống chứ. Cứ tùy tiện muốn nâng thì nâng, muốn đạp thì đạp.

Bái Bái gục xuống giường khóc nức nở.

Có lẽ con bé ở trường gặp rắc rối gì đó nên về nhà giáng hết cho bà mẹ!

Làm sao nói cho nó hiểu được nhân tình ấm lạnh? Mới hơn mười tuổi, đời còn dài, đâu có vội chi dạy nó những điều không hay của người. Tôi ngồi bên giường, trong nhất thời không biết nói gì.

Những uốn khúc của con bé tuy là nhỏ, nhưng nó còn nhỏ, muốn giải thích tất phải hết sức khéo léo.

Tôi xoa đầu Bái Bái, nó gạt tay tôi sang bên.

Khóc đã đời một lúc nó cũng dần bình tĩnh lại.

Đôi mắt nó sưng lên.

Tôi định trêu Bái Bái cười và nói nó vài câu để giải hòa thì ngay lúc ấy có tiếng chuông ngoài cổng. Cẩm Xương dùng khóa mở cổng, theo sau là mẹ của anh.

– Anh vừa tan ca, thấy mẹ bách bộ trên phố, mẹ nói mấy ngày nay không thấy Bái Bái!

Tôi cười nghênh đón. Mỗi lần gặp mẹ chồng là bà buột miệng:

– Chu choa! Mợ lại béo ra rồi đấy!

Vậy là lên cân sao? Không hẳn vậy, bà biết tôi rất sợ béo song cứ khiến tôi chẳng yên tâm.

Mấy lần tôi định nói với Cẩm Xương:

– Lòng dạ mẹ anh không tốt!

Nhưng rồi thôi, tôi không muốn để Cẩm Xương nói tôi hẹp hòi.

Mỗi tuần gặp nhau một lần, mỗi lần bà nói tôi mập lên một cân, nửa cân, tính ra mấy năm nay tôi nặng biết bao nhiêu. Bà ta muốn nói là cứ nói!

Bái Bái thấy bà nội yêu quý nó xuất hiện thì nhào tới kêu lên:

– Bà nội.

– Nào, Bái Bái, có ai làm con không vừa ý à?

Bái Bái lắc đầu. Bà cụ đưa mắt nhìn thẳng tôi như thể tôi là mẹ ghẻ của Bái Bái vậy.

Cũng may chẳng có mẹ tôi ở nhà, nếu không thì khó tránh một phen âm ỉ loạn xạ ra rồi.

Hôm nay đúng là ngày không phải của tôi, tôi đã phải chịu đựng suốt mấy tiếng đồng hồ qua. Ngày mai, hy vọng ngày mai sẽ tốt đẹp hơn.

– Dùng cơm ở nhà hả anh?

Cẩm Xương chưa lên tiếng thì bà mẹ buột miệng:

– Chẳng có chuẩn bị thì khỏi bày biện! Để mẹ dắt Bái Bái ra ngoài ăn là xong! Ai chẳng biết làm nội trợ là khó, một ngày ba bữa ăn, một muốn chết đi, cũng may nhà chỉ có một người già, nếu không thì ắt chẳng xong đâu!

Bà nhắc đến nhân khẩu, chẳng biết có ý khen chê thế nào.

Tôi chợt nhớ đến bà không ở cùng con dâu chỉ vì bà mẹ mình chiếm lấy hết quyền lợi, đối với bà mà nói, lời nói chẳng thấm vào đâu.

Thấy mẹ chồng và Bái Bái vào phòng thay đồ, tôi nhìn Cẩm Xương chờ ý kiến của anh.

– Chúng ta theo họ ra ngoài dùng cơm đi!

– Chúng ta hai người cứ ở nhà dùng cơm, để cho hai bà cháu đi đi, vậy không được sao? – Tôi có ý gây lại anh.

– Cần gì phải dành lấy thể diện như vậy? Hai bà cháu đó bộ xa lạ với em sao?

Đương nhiên, tôi có thể bỏ đi về phòng, mặc họ liên kết ra đi! Nhưng rồi sẽ ra sao? Một mình mình nằm dài trong căn phòng đến tối! Lúc trở về thì cũng là chồng và con gái, cốt nhục đâu thể lìa, rồi đâu cũng vào đấy.

Thôi thì nuốt giận là xong.

Bữa ăn tối không phủ nhận là có những chuyện vui cười, thế nhưng lòng tôi vẫn có điều không vui.

Rốt cục có phải là tôi hẹp hòi? Nếu hỏi Cẩm Xương, anh ta nhất định là cho vậy.

Đứng giữa vợ và mẹ, thông thường, anh ta sẽ chọn người thứ hai, tôi không phải là đứa con hiếu thuận cho lắm.

Nhưng câu chuyện của bà mẹ chồng, hữu ý hay vô ý, thậm chí còn làm hại đến chí khí và vẻ nghiêm cẩn của tôi, và tôi rất lạ lùng sao Cẩm Xương chẳng để ý đến.

Không phải sao? Tại sao trong suốt bữa ăn bà ta cứ lôi vắn đề di dân ra mà nói, như:

– Cả nhà chị Biểu cuối tháng này sẽ di cư sang Canada. Đàn bà vậy thật chẳng đáng! Chị ta muốn chồng với con gái định cư ở Vancouver.

Tôi và Cẩm Xương không lên tiếng vì bà cụ đang hứng chí:

– Anh Cầu chỉ là viên chức quèn, đâu có tư cách di dân độc lập được. Chị Cầu buôn bán trên thương trường, nhưng đừng xem thường cửa hàng trang sức nho nhỏ đó, lợi tức cả năm chẳng phải vừa, nếu không thì sao lại té ra mấy cái nữa. Ít ra cũng năm bảy vạn đấy. Một tay chị ta lo cho cả gia đình, ai mà chẳng biết tiếng. Mẹ đây chỉ là đàn bà tầm thường, chỉ biết sinh con đẻ cái, ngày ba bữa nấu ăn, thật chẳng ra trò!

Tôi như ngồi trên bàn chông, còn bà thì vui cười tít mắt và còn gấp thức ăn cho vào chén của tôi.

Lòng uất ức nhưng không thổ lộ được.

– Chị Cầu chỉ buôn bán vậy mà lo được di dân, lo hết cho cả chồng con! Đàn bà như vậy chẳng kém gì đàn ông, đưa cả nhà ra nước ngoài lập nghiệp, ai cũng phải ham. Trong tương lai, Bái Bái cháu ta cũng phải thành một nữ hào kiệt mới được.

Bái Bái vừa gấp thức ăn, nói:

– Đừng trông mong cao quá ở con, làm cho con khó chịu lắm!

– Ái dà! Bà nội chỉ có một mình cháu, bất kể là trai hay gái gì cũng chỉ trông chờ ở cháu, nếu không thì còn trông vào ai chứ? Nội nói thực, trai gái không hề gì, hễ ra làm ăn là tốt! Cháu thấy gì Uất Chân đó chứ, lại còn có Mạnh Thính Đồng ... người ta nói giàu sơn thì đỏ, chỉ trừ phi con không có đầu óc.

3. Chương 3

Về đến nhà, không nhận được tôi hỏi Cẩm Xương:

– Anh có nghe mẹ anh nói có chửi tai không?

– Trong lòng anh cứ bất định, anh sớm biết thế nào em cũng hỏi vậy!

– Cẩm Xương ...

Tôi rất khó chịu.

– Thế nào? Em không thể trách bà cụ nói thực đó chứ!

– Em thực sự vô dụng vậy sao?

– Nếu mẹ anh khen em vài câu là em liền vui hay sao?

Tôi không nói.

– Chuyện ở công ty không ngày nào là không có. Nếu nghe vài câu đụng chạm sinh ra bức bối, lại muốn có người an ủi mới được sao? Người chưa tiếp xúc với đời mới suốt ngày thấy mình ảm khuất.

– Cẩm Xương, nói vậy anh đi làm chắc khó khăn lắm?

– Lên núi đao, xuống biển dầu, nếu không phải là chuyện của cá nhân anh.

Em thay thế được sao?

Cẩm Xương quay người lại, tỏ ý muốn ngủ.

Tôi nhìn lên trần nhà, chẳng biết phải làm thế nào.

Bây giờ mà đi làm thì có trễ quá không? Có ai lại cần một người đàn bà đã nữa đời chỉ làm nội trợ! Thật chả ra gì!

Lại nữa, Bái Bái đã 15 tuổi, không lẽ lại sinh thêm đứa thứ hai? Nếu lại gái nữa thì sao? Vả lại, làm sao dám mở miệng bàn với Cẩm Xương?

Một người nội trợ bình thường, chẳng phải lo củi, lửa, cơm, gạo, có thể sống dễ chịu, thích hợp; nhưng người ta lại không buông tha mình, cứ lôi ra phân biệt cao thấp, kể ra ai cũng có phần mình, đâu có mất mát gì.

Đang lúc tôi nghĩ vớ vẩn thì chuông điện thoại reo.

Tôi vội nhấc máy.

– Uất Văn hả? Tôi Thính Đồng đây.

Tôi liền nói:

– Đợi một chút, để tôi ra phòng khách nói chuyện mới được!

Cẩm Xương phải dậy sớm đi làm, anh chúa ghét trò chuyện điện thoại nửa đêm. Dặn dò Thính Đồng xong, tôi gác máy, ra khỏi phòng.

Nghe giọng Thính Đồng, có vẻ cô ta đang vội vàng, thậm chí như đang cau có.

– Tôi vừa đi làm về, thay đồ ngủ xong thì gọi điện cho chị!

– Sao không ngủ đi?

Thính Đồng có sức khỏe thật hơn người, ở phòng ban làm việc, mỗi năm doanh số hàng triệu đồng, công nhân có trên ngàn người, lại còn giao dịch làm ăn bên ngoài khác, lại không ngơi không nghỉ, lo đủ mọi chuyện của một người đàn bà sắt!

– Ngủ không được! Uất Văn, tôi giống đứa bé lắm sao?

Một người đàn bà gần 40 sao lại nói giống đứa bé? Chẳng biết Thính Đồng lại giở trò gì đây!

– Hồi trưa này gặp nhau, chị có thấy tôi khác lạ gì không?

Lại nhắc chuyện ấy. Khác biệt là cái gương mặt khó hiểu, lạnh lùng thôi!

– Tôi muốn ăn trưa để kể cho chị nghe một chuyện, nhưng chị đến trễ quá làm tôi mất hứng!

Lại nhắc lỗi của tôi!

– Uất Văn, sao chị không nói?

Tôi chẳng có cơ hội để nói, cô ta cứ luôn miệng.

– Tôi nghe đây mà.

Từ bé, tôi đã là kẻ khéo nghe.

Thính Đồng mỗi lần có chuyện vui, buồn đều trút vào tôi. Thực ra, tôi không hề nêu ý kiến gì, Thính Đồng không để ý đến. Cô ta chỉ muốn tôi nghe, nghe rồi vui với cô, buồn với cô. Như thể tôi là một lực lượng vô hình nhưng hữu dụng vậy. Lắm khi, cô nêu vấn đề khó khăn cho tôi suy nghĩ đã đời rồi cô ta mới nói lên cách giải quyết.

Trước giờ, tôi chỉ là quân cờ thuộc hàng sĩ, tốt cạnh cô ta.

Hẳn nhiên, có tướng lĩnh tất phải có sĩ, tốt thì thế binh mới đầy đủ được. Hoa mẫu đơn nếu không có lá thì đâu thành chính thể?

Do đó tôi nghĩ, tôi cũng có chỗ dùng cho Thính Đồng.

– Sao chị không nói từ đầu kìa? – Thính Đồng hỏi.

Bụng tôi vẫn còn âm ỉ đau, lòng tôi không thư thả, không biết phải nói gì với Thính Đồng; vả lại tôi không muốn cắt ngang sự cao hứng của cô ta, cứ để cô nàng quyết định.

– Uất Văn, chị có nghe nói đến một người tên Thi Gia Ký không?

Thi Gia Ký.

– Tên nghe như quen quen. – Tôi đáp.

– Uất Văn, chị thật! – Thính Đồng có vẻ không vui. – Chị đừng có hiểu biết nông cạn được không? Hèn chi Cẩm Xương đi đâu cũng không muốn đưa chị theo!

Tôi tặc hị thế sao?

– Dù sao tôi cũng là sinh viên đại học mà! – Tôi yếu ớt bào chữa.

– Trời đất! – Thính Đồng kêu lên. – Đại học thì đại học chứ, học xong 4 năm thì ngưng tiếp thu tri thức, cứ ngồi yên một chỗ thì nó đã thành quá khứ rồi! Chả trách con gái chị than với tôi, nói di nó hơn mẹ cả ngàn dặm, thật là quê quá!

Bái Bái cũng quá đỗi, cũng may nó nói với Thính Đồng thân thiết, nếu không tôi thật mất mặt thể nào!

– Đến Thi Gia Ký chị cũng chẳng biết thì còn nói năng gì? – Thính Đồng thở dài.

Tôi rần sức moi trí nhớ cũng chẳng biết Gia Ký là ai.

Đột nhiên nhìn thấy ti vi, tôi chợt sáng lên, hỏi:

– Có phải nghị viện không?

– Nghị viện cái gì? Ngày nay nghị viện đầy ra đấy, cái quan trọng là phải có một nữ nhân vật nổi bật để kết hợp đi tiệc tùng, vũ hội kia.

Tại sao việc gì cũng phải có người danh giá cho phiên phức! Muốn trò chuyện đối đáp với họ hẳn phải hợp với phong cách của họ chứ. Nghĩ lại tôi thật ngốc, cứ rước lấy chuyện của người và thành ra một thiện nam tín nữ mất. Cứ bỏ công chắc cũng học hỏi được ít nhiều để còn mở miệng!

– Thi Gia Ký là nghị viện của hai Cục hành chính, lập pháp đấy!

– Đúng là nhân vật số một! – Tôi định nói vậy để xem có vui lòng Thính Đồng? Chỉ nghe tiếng cô ta cười lãnh lớt qua điện thoại.

– Thi Gia Ký có dính dáng gì đến cô? – Tôi được khuyến khích nên mạnh dạn hỏi.

– Tôi ... đã đi với anh ấy!

– A! – Tôi ngạc nhiên kêu lên.

Trong tức thời tôi chẳng biết nói gì. Cả trăm ngàn vấn đề thoát hiện ra trong đầu, tôi không biết phải suy nghĩ thế nào cho đúng.

Sự việc xảy ra đột ngột, tôi mơ hồ vợ vẫn, nhưng trước tiên tôi hỏi:

– Cô thật lòng chứ?

– Thật! – Lời đáp rất sáng khoái.

– Vậy là tốt! – Điều ấy đương nhiên. Tôi rất thương Thính Đồng, xem cô ấy như em gái, nay nghe vậy thì vui cho nàng.

– Anh ấy đối xử với tôi rất tốt. – Thính Đồng nói tiếp. – Tôi có nằm mơ cũng không ngờ tới. Tôi từng tuổi này mới yêu đương, lúc đầu thì chẳng biết thế nào, bây giờ thì tốt lắm, người đã bình tĩnh lại, tôi đã hiểu được hương vị của tình yêu.

Hương vị của tình yêu đích thực là ngọt ngào. Tôi nhớ đến thời gian đi lại với Cẩm Xương. Lúc ấy, Cẩm Xương hoàn toàn thuận theo tôi. Đàng tự hào nhất là ngày nào anh cũng phải gặp tôi cho được mới yên tâm công tác. Cuộc sống có nhiều khó khăn, nhưng nhìn thấy nụ cười của tôi là anh yên tâm. Cẩm Xương nói tôi có nụ cười đầy ma lực.

– Thính Đồng, cô đi lại với anh ta bao lâu rồi?

– Ba tháng! Không lia nhau nửa bước! Ba mươi chín tuổi mới yêu đấy. Ôi!

Xuân đến muộn vẫn là xuân. Ngày xuân có ánh nắng đẹp, đó là tiết xuân ấm áp cho hoa tươi hé mở.

Và cả đêm đó tôi lắng lắng nghe chuyện tình yêu của Thính Đồng.

Hết sức cao hứng, và thao thao bất tuyệt!

Hai tay tôi cứ liên tục thay đổi cầm ống nghe, mệt chết đi được!

– Đợi hôm khác tôi rảnh, hẹn với chị, tôi sẽ kể rõ cho chị nghe hết. Bữa nay khuya quá rồi, lại không ngủ, mai đi làm chắc không xong.

Thính Đồng định giống trống lụi binh, đột nhiên tôi lại đâm ra trù trù, do dự.

Trong căn phòng khách mờ tối, chẳng biết sao tự nhiên tôi thấy mình lẻ loi cô độc quá. Câu chuyện của Thính Đồng khiến tôi băng khuâng tơ tưởng thời tươi đẹp đã trôi qua. Đã bao nhiêu năm nay tôi và Cẩm Xương chưa hề nắm tay nhau tản bộ sáng chiều, vậy thì nói chi chuyện quần quýt nhau trong đèn đêm hay quyến luyến dưới ánh trăng lơ lửng. Tất cả đã theo cơn gió bay đi. Thời khắc tôi và Cẩm Xương gần gũi ngày càng ít đi, thậm chí, sau những lúc thổ thẩn mất hồn, cả hai như hai người xa lạ sống chung một mái nhà mà thôi. Không ngờ trên đời lại có người đàn ông nói với cô gái:

– Cuộc sống phải có sức sống, có mong cầu. Tất cả chỉ vì em!

Họ là Mạnh Thính Đồng và Thi Gia Ký, không phải là tôi với Cẩm Xương!

Tôi cứ thở dài, muốn trút nỗi buồn với Thính Đồng.

– Thính Đồng! – Tôi muốn nói nhưng lại thôi, lòng mơ hồ, trong phút chốc chẳng biết phải nói thế nào – Cô có thấy tôi là người vô dụng không?

Đầu dây bên kia yên lặng một lúc, đáp:

– Câu nói ấy có ý gì?

– Tôi định nói cô nghe về những điều bất mãn trong đời!

Thính Đồng phá lên cười:

– Chị cho là vậy sao? Đừng có tiêm nhiễm cái đức tính u sầu trong văn thơ mới đấy. Đã làm nội trợ trong gia đình mà còn nói đến bất mãn thì là qua rồi!

Chúng tôi lẫn lộn làm lụng bên ngoài, chống chọi biết bao là nguy khốn, đàn bà mà cứ đơn thân tác chiến há không phải là muốn tự sát cho xong một đời sao?

– Thính Đồng, tình hình không phải nghiêm trọng, có điều ...

– Đừng nói nữa, tôi mệt lắm, ngày mai còn phải đi làm, hôm khác sẽ nói tiếp!

Tôi gác máy, ngồi yên lặng một lúc lâu trong bóng đêm.

Tôi hơi lo sợ, nếu ngày nào có sự tình nghiêm trọng xảy ra tôi chẳng biết thế nào, biết dựa vào ai?

Chỉ mong là tôi lo xa quá!

Mỗi ngày bình thường yên ả trôi qua, có chuyện gì lớn lao xảy đến đâu? Còn chuyện lớn có xảy ra chưa chắc đã chiếu đến tôi - một nhân vật nhỏ nhoi tầm thường!

Và rồi một sự cố rắc rối xảy đến. Sáng sớm, mẹ Cẩm Xương gọi điện đến:

– Vậy mà được sao? Nói đi là đi, hại cả nhà thê thảm vậy đấy!

Tôi hốt hoảng, vội hỏi:

– Thưa mẹ, mẹ đừng nóng, có chuyện gì đấy?

– Á Tam bỏ đi rồi. Buổi sáng Cẩm Linh mới la nó mấy câu, trưa nó chẳng lo cơm nước cho nhà mà cuốn hết đồ đạc đi mất.

Chao ôi! Tôi thở ra, chẳng qua là người làm công nghỉ việc.

Nhưng việc ấy, nói lớn không phải lớn, nhỏ cũng không phải nhỏ, tôi đã từng trải qua nỗi khổ đó nên biết. Hai đứa con Cẩm Linh còn bé, đứa lớn chưa đến 4 tuổi, bé gái chưa đầy một năm, việc nhà thì đủ thứ, phải ở trong cảnh mới biết. Một khi không có người phụ giúp thì người đàn bà lãnh đủ!

– Uất Văn, con phải mau mau giúp mới được!

Hiếm khi nghe mẹ chồng xuống nước, nhưng tôi làm sao giúp được? Ở nhà đây đến bốn người, thấy đều do tôi chăm sóc, vậy làm thế nào để lo cho gia đình bên ấy?

Trong nhất thời tôi không biết đối phó thế nào!

– Uất Văn, con có nghe không? Mau gọi điện cầu cứu em gái con đi.

Tôi ngạc nhiên.

– Uất Chân?

– Không phải sao? Uất Chân là quan chức trong Cục di dân, đương nhiên là cô ta quản lý việc tuyển mộ phụ nữ làm thuê nước ngoài. Mẹ biết Á Tam trước sau gì cũng không bền, cứ hai ba ngày là có chuyện, cho nên đã có tìm một người khác, đến nay gần ba tháng rồi vẫn chưa có tin; bây giờ xảy ra chuyện, con xem Uất Chân có tìm gấp ột người đến Hương Cảng này không!

– Được, được, để con đi hỏi nó xem.

Người thân gặp nạn thật khó chối từ.

– Mẹ nghe nói việc tuyển người làm, chỉ cần Cục di dân đồng ý, báo với lãnh sự Anh quốc ở Philippin là họ làm giấy đến Hương Cảng ngay. – Và bà lại dặn dò - Uất Văn, con nhớ nói với Uất Chân là Cẩm Linh nó thay Cẩm Xương chăm sóc mẹ để cho vợ chồng con khỏi nhọc công, phiền phức.

Muốn nhờ người lại nói điều thật khó nghe, đấy cũng là thói thường của bà.

Lòng đang phiền muộn lại gặp chuyện khó xử khiến tôi chẳng nói gì được.

Sau này, Bái Bái có thành gia thành thất thì tôi cũng chẳng nên ở quanh quẩn bên nó làm gì, tránh cho nó phải khó xử, trái lại mình phải theo chồng ở yên đến cuối đời thôi!

Thôi thì tương lai cứ để đó, chuyện trước mắt phải lo liệu, đấy cũng là làm công đức vậy!

Tôi gọi điện đến Uất Chân. Người bí thư nói nó bận đi họp.

– Tôi là chị của cô ấy, nhà có việc gấp, nhờ cô báo lại, nói cô ấy gọi điện cho tôi ngay nhé.

Chẳng biết hội nghị gì mà nhiều quá.

Chờ đến nửa ngày. Thời gian ấy, mẹ chồng và Cẩm Linh gọi đến tôi hai lần.

Cẩm Xương biết chuyện cũng gọi điện bảo tôi:

Gọi điện Uất Chân không được, đích thân em đến phòng làm việc ở Cục di dân đi.

Tôi ít có dịp được các thành viên trong gia đình xem trọng nên lòng cũng có chút tự hào dễ chịu.

Chờ tới 4 giờ, Uất Chân mới gọi điện cho tôi. Vừa nghe tiếng tôi nó liền chất vấn:

– Chị cả, nhà có chuyện gì mà gấp dữ vậy?

– Người làm của Cẩm Linh đã bỏ đi ...

Uất Chân gào lên:

– Cái gì?

Tôi kể rõ hết sự việc, đầu dây bên kia yên lặng. Tôi hỏi:

– Uất Chân, em còn đó không?

– Ôi bà chị, đừng có coi mình là quan lớn được không? Tôi suốt ngày hội họp xử lý vấn đề quốc tịch Anh quốc, chẳng lúc nào ngơi, vậy mà phải bỏ ngang công việc điện cho chị, thì ra chỉ là việc con con bên gia đình chồng chị.

Xin chị làm ơn hiểu dùm cho! Tôi được như ngày nay là vì làm việc ngay thẳng, chẳng chiều cổ riêng ai, ở đây đã cho nghĩ hết mấy ông quan liêu làm việc ị ạch không xong rồi. Người ta không thể phá lệ của tôi, tôi cũng chẳng vì ai mà bán tháo mình đi!

Nói xong nó liền gác máy.

Tôi chẳng biết mình sai lầm chỗ nào.

Mọi người có việc đều gọi điện đến phòng làm việc để thảo luận, đấy cũng là sự thường. Còn như bảo là trở ngại công việc thì phải tức giận vậy sao? Một người làm nên sự nghiệp lớn thì không thể gần gũi được nữa à?

Lòng buồn rười rượi, tôi tìm cách an ủi mình, nghĩ mình ở địa vị Uất Chân chắc cũng khó xử. Bôn ba làm việc bên ngoài tất nhiều hung hiểm, biết đâu chừng, trong công việc Uất Chân gặp chuyện bực mình nên trút hết vào bà chị.

Vả lại, làm viên chức tốt là phải hết sức thận trọng không thể tùy tiện lạm dụng chức quyền, và Uất Chân đã phải giải thích cho tôi biết điều ấy!

Làm người phải nghĩ đến kẻ khác, phải nghĩ đến chỗ khó khăn của họ.

Nhưng liệu Uất Chân có nghĩ đến tôi?

Chưa phân biệt phải trái thế nào thì Cẩm Xương về đến.

Ngay từ cửa anh đã hỏi:

– Chuyện đó xong chưa?

Tôi chẳng biết đáp thế nào. Về mặt anh thật khó coi, nói:

– Sao em không nhờ mẹ?

Câu nói thật khó chịu, vợ chồng là trên hết, sao lại phân biệt đây đó? Vả chăng, chuyện của thân mẫu anh ta, chỉ cần anh nói một câu là mọi chuyện trở nên dễ dàng ngay? Tại sao cứ phải trút cả lên tôi? Tôi bực mình nhưng không dám biểu lộ, muốn nói:

Người trong nhà sao lo được việc bên ngoài! Nhưng lại thôi.

Kinh nghiệm cho biết tôi nên chịu đựng, giờ chỉ còn cách trì hoãn là tốt nhất:

– Đợi vài hôm chắc sẽ có tin tức.

Trong mấy ngày chờ đợi đó, nhiều lần tôi muốn mở miệng nhờ mẹ nói với Uất Chân, nhưng không sao buột miệng nói với mẹ được. Ấy cũng chỉ vì mẹ tôi chưa hề làm trái ý Uất Chân, lời Uất Chân như thánh chỉ, còn lời tôi nói chỉ như gió bay qua thôi.

Chắc tại tôi hẹp hòi quá. Mấy mươi năm kinh nghiệm và quan sát nên thấy như vậy.

Và tôi quyết không đổ kị với Uất Chân, người giống nhau nhưng mệnh vận khác nhau, tôi chấp nhận số phận của tôi.

Mỗi ngày mỗi ngày trôi qua, thoát đã ba ngày vẫn chẳng có tin gì, hôm qua mẹ chồng lại nhắc chuyện người làm, tình hình ra chiều gấp gáp lắm.

Tôi quyết không để Cẩm Xương gây thêm áp lực nên đích thân đi đến Cục di dân.

Tại phòng chờ đợi, người sắp hàng dài đến khiếp. Chờ đã đời, đến lượt tôi lên tiếng thì người phụ trách công việc nói:

– Bà không tìm người làm cho bà thì sao chúng tôi đáp ứng được?

Chỉ nghe được câu ấy thôi thì tôi đã bị đẩy ra ngoài cổng.

Ở Cục di dân, người đi lại tấp nập. Tôi loay hoay chưa biết phải làm gì, chỉ muốn khóc mà không có nước mắt. Đột nhiên có tiếng người gọi tôi:

– Bà Vương phải không?

Tôi quay lại nhìn, thấy một người đàn ông quen quen nên mỉm cười.

Người đàn ông ấy là ai nhỉ?

Tôi là Chu Ngọc Thành, Đoàn Uất Chân là cấp trên của tôi. Cô có đưa bà cụ đến đây đón em cô, tôi có gặp qua một lần rồi!

– Quên mất! Tật tôi cứ vậy, hay quên người quên tên nên nhiều khi gặp chuyện ngỡ ngợ cứ lúng ta lúng túng.

Chu Ngọc Thành lịch sự bắt tay tôi:

– Cô không phải đến đây tìm cô Đoàn sao?

Phòng làm việc của cô ấy không ở đây.

Tôi lặng im.

– Tôi có thể giúp được gì cho cô không?

Câu nói thật đơn giản, song nó như chiếc bè giữa biển khơi, tôi liền bám lấy:

– Tôi đến đây muốn hỏi thăm về việc tìm người giúp việc. Người làm nhà mẹ chồng tôi đã bỏ đi, nay cần người quá nên đến ...

Chu Ngọc Thành không đợi tôi nói hết câu đã lên tiếng hỏi:

– Có tên tuổi người thuê người làm đó không?

Tôi gật đầu, đưa ra những giấy tờ cần thiết.

– Xin đợi một chút.

Tôi ngồi lại. Sự thành khẩn của Ngọc Thành khiến tôi yên tâm phần nào.

Đang trong tuyệt vọng bỗng được người ra tay cứu giúp thì thật dễ chịu.

Đợi một lúc, Chu Ngọc Thành trở ra, vẻ mặt tươi cười:

– Đã gửi điện báo của cô đến lãnh sự quán Anh quốc ở Manila rồi, cô chỉ cần liên hệ phòng giới thiệu làm thủ tục để biết thời hạn, sẽ rất mau chóng thôi!

Lòng tôi vui lên điên cuồng, chẳng biết phải cảm tạ thế nào, chỉ hỏi:

– Ông Chu, đã làm phiền ông!

– Cô đừng khách sáo quá!

Ông ta tiễn tôi ra khỏi Cục di dân.

Tôi chợt nghĩ, nếu Uất Chân biết được ắt sẽ quở trách.

Tôi bối rối nói với ông:

– Uất Chân ... không biết tôi tới đây hỏi thăm.

– Cô ấy rất bận, hiện vấn đề đã giải quyết xong, không phải làm nhọc đến cô ấy, vậy không hay lắm sao?

Trên đời lại có người chu đáo đến thế.

Cảnh sắc đã đổi thay, tôi vất qua bên những lo toan hồi hộp.

Chu Ngọc Thành là viên chức, Uất Chân cũng là viên chức. Người trước chức quan bé nhỏ, kẻ sau là quan cao-lại là em gái của tôi. Thế nhưng ra tay giúp đỡ lại là người ngoài.

Không ngờ vấn đề đã được giải quyết, tránh cho tôi bị lên án là tốt rồi.

Tôi thầm ghi nhớ người họ Chu kia, hy vọng sẽ có ngày báo đáp ông ta.

Nghĩ lại, tôi thật sự không nắm lấy những hiểu biết cần thiết để đi thẳng vào công việc bên ngoài mà chỉ âm thầm trăn trở, giằng vò mình đến hai đêm mất ngủ thì làm sao xong việc được.

Ba hôm sau, phòng giới thiệu việc làm gửi giấy giới thiệu đến Cẩm Linh, người làm công sẽ cầm giấy tờ nhận việc tới.

Trong khoảng thời gian ấy, Cẩm Xương đối với mẹ vợ rất vui vẻ, hòa thuận.

Mẹ tôi càng có vẻ uy phong, không ngừng ca ngợi Uất Chân quan cao quyền lớn, sẵn sàng giúp đỡ cho người thân. Sau sự việc đó, bà trở thành ân nhân cứu giá của bà sui và cảm thấy rất hãnh diện.

Trái lại, chẳng ai cảm tạ tôi, họ không biết tôi đã làm gì.

Tôi không thể nói là không buồn. Thế nhưng, điều đó sẽ thế nào đây; Cách giải buồn duy nhất là buổi chiều, chồng đi làm, con đi học, tôi ngồi trong phòng khách uống trà, xem Tivi , vừa hờ hững lật qua những tờ báo, tinh thần uể oải.

4. Chương 4

Các tập san ngày nay rất dày, nặng, ấy vì tư liệu phong phú, quảng cáo nhiều. Ngoại trừ diễn viên minh tinh nhiều như cát Sông Hằng, người Hương Cảng cũng hay theo dõi các chính khách, nghị viện, thậm chí cả những nhân vật thành công trong sự nghiệp, họ cũng đuổi theo như vịt để biết thái độ sinh hoạt trong đời thường của họ.

Tôi lật sang các trang ảnh màu, hình ảnh hoạt động của các danh nhân.

Trong ấy có một mục khiến tôi phải chú ý:

vợ chồng nghị viện Thi Gia Ký tham dự lễ hội từ thiện chu niên vì lợi ích trẻ em. Tôi thất kinh cả hồn vía.

Thính Đồng thì sao? Thi Gia Ký đã lập gia đình rồi?

Đêm trò chuyện đó, Thính Đồng không hề nói với tôi! Hoặc căn bản là cô ta không biết!

Có thể nào lại không biết? Hình đăng báo rõ ràng thì nhất định là vợ chồng hợp pháp rồi!

Tôi nhắc điện thoại, gọi ngay đến chỗ làm của Thính Đồng.

Người bí thư trả lời, mãi mãi vẫn là câu nói:

– Xin lỗi, ai tìm cô Mạnh? Cô ấy bận họp, chờ gọi lại sau nhé!

Muốn buột miệng nói tên rồi lại thôi.

Đột nhiên tôi lại buông tiếng thở dài.

Một người thông minh, lanh lợi về mọi mặt há không biết mình đang ở vào tình thế nào sao? Không thể tìm hiểu đối tượng của mình sao? Căn bản là không có chuyện đó.

Tôi muốn hỏi cô ta tại sao lại đi yêu đương một người đã có vợ. Từ bé đến giờ, cô ta xử lý mọi việc đều thông minh hơn tôi. Thế nhưng cô ta đã rất sung sướng kể chuyện tình yêu cho tôi nghe, nay tôi lại có hảo ý dối cho nàng gáo nước lạnh?

Huống hồ, những cô gái thành danh như Uất Chân, Thính Đồng ... lắm khi khiến tôi không hiểu được, nhất là không bao giờ tiếp xúc được họ ở phòng làm việc. Ngay đại bản doanh của mình, họ quen xưng hùng xưng bá, đối với việc tầm thường, cỡ hạng phó thần thánh đều không hề đụng chạm đến chỗ tối cao của họ, đối với thân phận thì càng thêm khắc nghiệt!

Tôi đã có kinh nghiệm!

Suy nghĩ thoáng qua, tôi liền gác máy.

Bức hình của Thi Gia Ký khiến tôi xao xuyến không yên.

Nếu sau này Bái Bái lớn lên, nó đi yêu một người đã có gia đình thì tôi là mẹ, tôi phải làm thế nào? Cẩm Xương và bà cụ rất kỳ vọng tương lai Bái Bái làm nên đại sự. Nếu như mộng thành sự thực thì người chồng cũng phải xứng đáng, chỉ sợ hôn nhân lại không hay, nếu không như Uất Chân muộn màng thì cũng như Thính Đồng ...

Tôi không dám nghĩ đến!

Nhìn lại nhà, lòng thấy dễ chịu, dù cuộc sống có đôi điều bất ổn, nhưng nhìn chung, tôi vẫn không đến nỗi, vẫn được chiếu cố đến. Mẹ thì khó gần gũi, con gái thì ương bướng, song vẫn là cùng dòng máu, đến như Cẩm Xương, đương nhiên là anh yêu tôi, tuyệt chẳng có ý gì khác!

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy rất hài lòng.

Đêm ấy, tôi và Cẩm Xương lên giường nằm ngủ, tôi không ngăn được mình, quay sang ôm lấy anh, nhỏ nhẹ gọi:

– Cẩm Xương!

Cẩm Xương xoay người sang, chẳng chút phản ứng.

Tôi nhẹ hôn lên trán anh:

– Cẩm Xương!- Tôi hỏi.-Anh mệt lắm hả?

– Ừ!

Tôi vẫn ôm lấy anh. Đêm nay, tôi muốn anh biểu lộ tình cảm với tôi, tôi cần anh ôm tôi.

Tôi sợ mất Cẩm Xương! Nếu Cẩm Xương cũng như Thi Gia Ký, có người yêu khác thì dù có phú quý vinh hoa, tôi cũng không cần!

Trên đời này tại sao có một chút gì cũng có thể chia sẻ cho người nhưng có được người chồng thì dứt khoát phải hoàn toàn thuộc riêng mình.

– Cẩm Xương, anh chỉ yêu em thôi, phải không? – Đây là vấn đề tôi ít khi nào nói đến, hôm nay tôi mới hé môi như vậy.

– Cái gì? - Cẩm Xương hơi ngạc nhiên. Năm nay Bái Bái được bao nhiêu tuổi rồi?

– Mười lăm.

– Đừng vớ vẩn nữa! Chúng ta phải mau mau lo chuyện quan trọng của gia đình. - Cẩm Xương nhìn lên trần nhà tiếp. – Anh định ra nước ngoài!

– Đi nước ngoài? – Tôi chưa hề nghĩ qua vấn đề này.

– Bái Bái phải lên đại học, phải cho nó ra nước ngoài học tập, chỉ bằng cả nhà cùng đi, anh thấy Hương Cảng chỉ còn dễ chịu vài năm nữa thôi!

– Chúng ta đi đâu?

– Canada. Em sẽ thích thú nơi ấy, sinh hoạt ở đó hợp với tính cách của em!

– Tính cách của em?

– Đúng. Nó cứ yên ổn bình lặng, đều đều ngày này qua ngày khác.

Đấy không thể là lời khen! Nhưng cũng không phải là bỏ đi, sự thực nó là vậy.

– Anh đã báo cho bộ phận di dân Canada rồi, cuối tháng anh sẽ đưa em với Bái Bái đến làm thủ tục!

– Cẩm Xương! – Tôi ngồi nhồm dậy. – Em chưa hề chuẩn bị! Sao anh chưa bàn với em mà lại đi làm thủ tục vậy?

– Bàn với em, em có ý kiến sao? Em lại nêu lý do phản đối, chúng ta phải tùy lúc mà tránh bàn luận đi chứ!

Câu nói giản đơn chỉ khiến tôi ngậm miệng.

Kết hôn hơn 10 năm, mọi chuyện lớn nhỏ đều do chủ ý của Cẩm Xương, tôi chỉ việc tuân theo. Tôi đã để anh trở thành độc tài và áp chế lại tôi.

Thế nhưng đi nước ngoài là việc hết sức quan trọng, Cẩm Xương không nên hành động một mình mà chẳng bàn gì với tôi.

– Anh có bàn qua mẹ chưa?

– Xong rồi. Em đừng có đem mẹ ra mà phân bì được không? Mẹ chồng và nàng dâu bất hòa nhau, nhiều khi lại đâm ra quá đáng.

Tôi chẳng muốn nói gì. Vừa nãy còn thân tình tha thiết, còn giờ thì chuyện gia đình đã làm tôi thần thờ, ngơ ngẩn.

Lúc lâu tôi mới hỏi Cẩm Xương:

– Xây dựng nhà cửa, mất biết bao công sức!

– Một mai nhà cửa bị hủy hoại, trở tay không kịp thì liệu sao?

– Còn mẹ của em, của anh thì sao? Người già đâu có thích vượt biển!

– Già thì theo con!

– Đối với họ chỉ e sức chẳng chiều lòng, họ không quen sinh hoạt người Phương Tây.

– Ngày nay, Vancouver và Toronto ở Canada, cư dân Hương Cảng rất đông, như vậy cái mùi vị xa quê hương cũng chẳng bao nhiêu!

– Còn Bái Bái? Nó có thích Ca-na-đa?

– Trẻ con như tờ giấy trắng, Anh, Mỹ hay Canada đối với nó đều mới mẻ, đâu có phân biệt gì?

– Còn em? Ở nước ngoài em sẽ làm gì?

– Vậy ở Hương Cảng em làm gì?

Không thể phủ nhận, cũng lại là việc nhà, thôi thì nhà ở trời Nam hay đất Bắc cũng chẳng quan hệ, chỉ cần cả nhà sum họp là hạnh phúc lắm rồi.

– Em không phản đối đi nước ngoài đó chứ? – Cẩm Xương nhìn tôi trầm lặng. Anh đã sắp xếp mọi kế hoạch, tôi không có lý do gì để nói là không được.

Cẩm Xương đã sớm sắp đặt, lo liệu, khi bàn với tôi thì kết quả cũng đơn giản như vậy, chỉ bằng cứ theo anh làm thủ tục để cả nhà chuyển đi cho rồi.

Tôi không nên so bì với anh, trái lại nên cảm ơn chồng đã quan tâm chu đáo để cho tôi khỏi nghĩ suy lo lắng.

Thông báo di cư và quyết định diễn ra nhanh chóng – vậy tội gì phải hốt hoảng. Đây là một an toàn đối với những gia đình khá giả lúc bấy giờ và chúng tôi chẳng phải là ngoại lệ.

Cả đêm ấy tôi không yên giấc.

Tôi có hơi lo vì hoàn cảnh chuyển biến quá nhanh, có hơi lo vì xa xăm cách trở, trái lại tôi không giận vì quyết định của Cẩm Xương.

Sớm hôm sau, lúc dọn ăn sáng, thấy tờ họa báo, nhớ đến Thính Đồng, nên Cẩm Xương vừa ra khỏi giường, lúc đi vào phòng tắm, tôi hỏi anh:

– Cẩm Xương, ngày nay việc ngoại tình phổ biến lắm phải không?

Cẩm Xương nhìn lướt qua tôi:

– Theo anh ... anh chẳng hề nghi ngờ em, anh chỉ biết thế giới bên ngoài họ “mốt” lắm, có phải vậy không?

Thì ra anh hiểu sai ý tôi, tôi bật cười:

– Cẩm Xương, anh không biết em nói gì sao?

Tôi lấy quần, áo, cà vạt của Cẩm Xương đặt lên giường.

– Đàn bà thời nay không để ý việc chồng có vợ bé, hay là họ muốn làm người đặc biệt? Em không hiểu thứ tâm lý ấy.

Tôi nêu vấn đề suy nghĩ với anh.

– Ngoại trừ ông A đam với bà Ê va thời Bàn cổ là một chồng một vợ ra thì đàn ông thường có ba bốn bà, trước đã là vậy, giờ thì thôi rồi, hoặc cũng chẳng còn công khai để giữ thể diện ấy bà.

– Cẩm Xương, còn anh, anh có ngoại tình không?

– Để còn xem đối tượng nào đã. Sao, em chịu chứ?

– Không, em biết anh đối xử tốt với em, chẳng qua em hỏi vậy thôi.

– Đàn ông có thể một lòng hai dạ, thậm chí nhiều dạ. - Cẩm Xương cười nói.

– Nếu như vậy thật thì em lo cũng vô ích.

– Khó mà nghe em nói được câu trí tuệ như thế! - Cẩm Xương vui vẻ hôn lên tóc tôi.

– Nếu anh ngoại tình, anh có nói cho em biết không?

– Em có muốn biết không?

– Biết cũng có chỗ hay của nó, biết bị đối xử tệ bạc để khỏi phải đau lòng.

Cẩm Xương, nếu có ngày như vậy hẳn là em đau lòng lắm.

– Anh nhớ kỹ, sẽ không bao giờ nói em biết sự thực đó.

Thực vậy, khi không lại rước vào mình những chuyện phải trái không đâu cho phiền phức.

Thường lệ, tôi đưa Cẩm Xương đến chỗ làm. Lúc xuống xe, anh đặc biệt hôn tôi, nói:

– Nhớ, năm giờ chiều nay em đến rước anh, cùng đi đến nhà hàng Lệ Tinh dự đám cưới Truyền Ngọc Thư. Đi đến chỗ ấy cho em biết.

Tôi cười đồng ý.

Truyền Ngọc Thư là con gái của tay cự phú Truyền Đức Hiên, cũng tức là con gái độc nhất của ông chủ Cẩm Xương. Ngày vui lớn ấy tất hội họp nhiều viên chức cao cấp.

Nhân đây, tôi phải thay đổi thời gian biểu trong ngày. Tôi không phải đi chợ mua thức ăn cho buổi chiều. Thường mỗi ngày tôi phải mua thịt, cá, rau cải tươi, vì cha con Cẩm Xương giống nhau, miệng lưỡi đều sắc nét! Đúng vào buổi chiều tôi sẽ đi đến tiệm làm tóc.

Từng nghe Uất Chân và Thính Đồng nhắc đến hiệu làm tóc Thanh Lương nổi tiếng ở Hương Cảng. Tôi nhất định phải sửa sang mái tóc để không thất lễ với chồng, và dù biết chỗ đó cao sang, tôi cũng cắn răng đến đó thử cho biết.

Đẩy cửa vào Thanh Lương liền thấy không khí khác hẳn:

một bó đuôi khổng tước cắm trong bình pha lê, thêm một chậu bách hợp nơi phòng tiếp khách, khiến người vừa bước vào liền cảm thấy dễ chịu, tươi mát.

Người tiếp khách hỏi:

– Thưa bà, quý danh là gì? Hẹn trước lúc nào?

– Xin lỗi, tôi không có hẹn.

– Chúng tôi không tiếp khách không hẹn trước, vậy xin bà đợi hôm khác gọi điện đến báo trước thời gian mới được.

Tôi chẳng biết nói gì. Thế giới này thật khác biệt, làm ăn thuộc hàng cao cấp quá, trên là xem bói toán, dưới là làm tóc phụ nữ, đều phải hẹn trước. Tôi có nghe bạn bè nói đến một chuyên gia phong thủy, tướng mạng, muốn được ông ta phục vụ cho phải chờ đến cả năm. Nếu vậy, người gặp nạn muốn giải trừ, chờ đến phiên ắt phải chết thê chết thảm rồi!

Tôi đứng chần chừ tại phòng khách Thanh Lương chẳng biết thế nào!

Vừa lúc ấy, ông thợ cả bước ra hỏi nguyên do, đoạn cười hỏi:

– Thưa bà, vị nào giới thiệu bà đến đây?

– Cô Đoàn Uất Chân với Mạnh Thính Đồng!

– A! hai vị đó đều là khách quen của chúng tôi, bà quen họ hả?

– Tôi là chị của Uất Chân, cô Mạnh là bạn học.

– Vậy là chúng tôi phải phá lệ vậy! Cô Đoàn bạn quá nên quên không báo bí thư gọi điện cho chúng tôi!

Tôi theo ông vào phòng.

Tôi nghĩ, có lẽ đây là lần đầu tiên tôi nhờ cái uy của họ mà được lợi.

Thế là một mặt vừa gọi đầu, một mặt có cậu thanh niên độ mười tám mười chín tuổi chuyện trò:

– Đoàn trưởng phòng làm việc nhà nước, mọi người đều nói cô ấy tuổi trẻ tài cao, thật là rực rỡ.

Ý hấn ta nói là mười phần uy quyền - giống với tin tức các báo. Tôi là chị song nhất thời chẳng biết nói gì.

Hắn tiếp:

– Ngày nay có nhiều phụ nữ tài giỏi làm việc trong chính phủ, họ đều là khách hàng của chúng tôi, họ nói Đoàn trưởng phòng sẽ được thăng quan. Cô ấy tài giỏi, một tay cô ứng phó với bọn quỷ dương đấy.

Tôi không ngờ Uất Chân được uy danh thế đấy. Tại sao quý bà kia lại biết được tin tức như vậy? Nếu hỏi tôi về công ty Vĩnh Thành chắc tôi mù tịt. Cẩm Xương đi làm về không hề nói với tôi về công việc, công ty, đương nhiên mỗi người đều có tác phong xử sự riêng mình! Tác phong của họ đại để như một thứ giáo dục công dân, thấy đều như nhau.

Hôm nay tôi phải trang điểm, do đó tôi quyết định làm cả móng tay, chân.

Cô gái làm móng tay tôi, cô cầm bàn tay xem xét kỹ lưỡng, xong mới chấm thuốc.

Cô chăm chú làm móng, tôi nhìn cô làm việc đến đổi không với lấy báo để đọc.

Đột nhiên bên tai tôi nghe trò chuyện, họ nhắc đến cái tên quen quen khiến tôi phải chú ý:

– Thi Gia Ký một mình vớ lấy hai ả, thiệt là nhộn nhịp đây!

Thi Gia Ký? Lại là Thi Gia Ký!

Tay tôi chợt khẽ rung lên, ngọn dao của cô gái đang gọt giữa móng liền sấn sụt qua da, một dòng máu đỏ tươi ra, cô hét hoảng luôn mồm xin lỗi. Tôi vội an ủi cô:

– Không sao, không sao, chẳng đau đâu.

Tôi khẽ nhìn sang bên, thấy hai người đàn bà lờ lợt phấn son, đôi môi đỏ thắm đang hí hửng chuyện trò.

– Bỏ quách đi được không? Nghe nói đối thủ cũng khó chơi lắm, thủ đoạn chẳng vừa đâu!

– Lai lịch thế nào? Hàng của công ty điện ảnh hay diễn viên truyền hình?

– Chẳng vừa đâu, một nữ tài trong giới công nghiệp đấy, tên là Mạnh Thính Đồng.

Vừa nghe qua, lòng tôi đột nhiên rỗng tuếch.

Giây lâu, hình ảnh Thính Đồng trùng trùng điệp điệp quay cuồng trong đầu óc tôi. Tôi cảm thấy khó chịu, cảm thấy người bạ mình đã xảy ra chuyện không hay, cảm thấy gương mặt mình thất sắc ...

Trong khoảnh khắc mơ hồ hỗn tạp đó, câu chuyện của hai người đàn bà kia cứ tiếp tục và tôi nghe câu được câu mất:

– Đàn bà không tài thì cũng phải đức, lời xưa vẫn nói vậy. Thường đàn bà mỗi năm kiếm hàng mười vạn thì đâm ra tự phụ, sập trời cũng đỡ được, vậy sao không về nhà leo lên giường nằm mơ ước người đàn ông cơ chứ!

Nghe câu nói tôi thất kinh hồn vía.

– Dù sao đàn bà nào cũng là một nhân tài đó chứ? Người có trí tuệ thì nên sớm quyết định, phải biết rõ thân phận mình; tuổi trẻ nên chú tâm vào sự nghiệp, đua chen chi mà hại đến người khác!

Tôi hơi choáng váng, nghĩ không biết có nên rửa tay hay không.

Cô gái làm móng tay nhìn tôi, hỏi:

– Bà có sao không?

Tôi mỉm cười một cách máy móc, chẳng nói gì. Chỉ mong sớm thoát ra khỏi chỗ thị phi đó.

Bước ra cổng Thanh Lương tôi còn nghe:

– Ấy Mạnh Thính Đồng thật khéo chọn. Xưa kia, Thi Gia Ký còn là học sinh nghèo khổ ở Anh, nếu có quăng trước mặt ả, ả cũng chẳng nhìn đâu. Ngày nay người ta nổi tiếng thì lại muốn đeo đuổi. Đàn bà như vậy ai mà thêm ...

Đi trên phố, ánh nắng chiếu xuống và tôi sợ đến toát mồ hôi.

Nguyên vì trên đời, người khó gần gũi, thân thiện nhất là mẹ chồng tôi, nhưng xem ra nghệ thuật nói chuyện của bà vẫn chưa đạt đến tuyệt đỉnh! Núi cao còn có núi cao hơn.

Tôi sẽ không nói lại Thính Đồng, hoặc bất cứ người nào về câu chuyện vừa rồi, tôi không có can đảm hé miệng.

Nếu như nói đó là việc đời thì tôi thà chẳng biết qua việc đời còn hơn.

Nhưng Thính Đồng khẳng định là đã trải việc đời, thông hiểu đạo lý nhân tình, vậy cô ta há chẳng nghe qua những câu chuyện đại loại như vậy sao? Hay nghe mà làm ngơ? Chẳng cho là lạ? Hoặc danh dự càng quý thì ái tình càng cao?

Chỗ sâu thẳm của tâm hồn ấy, thực không sao dò biết được.

Và vừa nghĩ Tào Tháo thì Tào Tháo đến.

Trên lầu Lệ Tinh sắc màu rực rỡ, y phục thướt tha, vàng ngọc lấp lánh, trong ấy có cả Mạnh Thính Đồng.

Thực ra, tôi không quen với yến tiệc cao sang, đặt mình vào trong ấy lại thấy chẳng hợp, các bà các cô đua nhau bàn thời trang, phục sức, đương nhiên khác hẳn tôi. Trong tủ của tôi chỉ có hai chiếc vòng ngày cưới, ít nữ trang của bạn bè, và quý nhất là chiếc nhẫn kim cương lúc đính hôn của Cẩm Xương.

Đến như quần áo, hồi trẻ tôi mặc áo dài, vào tuổi trung niên tôi mặc đồ tây, bộ đồ quý nhất là của Thính Đồng giới thiệu, mua ở cửa hàng danh tiếng, khả dĩ gọi là bốn mùa đều hợp. Do đó hôm nay tôi mặc lấy.

Biết ít ỏi, đương nhiên không nói đến tiền bạc. Ngoài trang sức, y phục, đối với các hoạt động thường trường Hương Cảng, tôi càng mờ nhạt, nên khi mọi người nâng rượu cốc tai chuyện trò ồn ã thì tôi chỉ yên lặng mỉm cười.

Đến cuối tiệc, ông chủ Truyền đến ngồi cùng ba viên chức cao cấp. Cẩm Xương và người đồng sự họ Mã chuyện trò rất vui. Ai ngờ vui quá hóa buồn, khi bà Mã nói về thái độ ngoại giao hiện nay của nước Anh, đột nhiên tôi buột miệng hỏi:

– Gia Duy là người nào? Hẳn có quyền quản lý Hương Cảng sao?

Người ngồi trong bàn đều nhăn mặt khó coi, nhất là họ Mã.

Trên đường trở về, Cẩm Xương liền nghiêm khắc nhắc nhở tôi, từ rày về sau trong tiệc tùng lớn nhỏ đều phải tuyệt đối không buồn lời bữa bãi, tránh phải thất lễ.

Thính Đồng, đương nhiên hôm ấy không nói chuyện được.

Giữa đám đông người, tôi thấy Thính Đồng trò chuyện vui vẻ, thao thao bất tuyệt, khó mà hình dung cô ta thể nào? Nhìn chung, mỗi lời nói của Thính Đồng đều có giới hạn, có nội dung, khiến người nghe thấy dễ chịu.

Tôi không thể nói là không hâm mộ nàng!

Còn như tôi, một mình ngậm tăm lặng lẽ, trong bữa tiệc thịnh soạn như kẻ thừa thãi.

Thính Đồng vận y phục màu kem, cổ đeo miếng ngọc khảm rất tinh xảo, trông thật nho nhã, vẻ đẹp hiển hiện của cô đã che giấu nhiều đi khí sắc của một phụ nữ chức nghiệp.

Cô vui vẻ đến bên tôi:

– Thấy chưa! Chị không mua lắm bộ đồ này chứ? Rất đẹp, có mặt bao nhiêu lần cũng không thấy chán.

Thực ra, tôi không để ý lời khen của cô ta.

Tôi nhìn Thính Đồng, nhớ tới câu chuyện đã nghe hôm nay, đột nhiên tình bạn bao năm như cốt nhục có vẻ xa lạ vậy.

Tôi chưa biết phải đối đáp thế nào thì Thính Đồng hạ giọng, vui vẻ nói:

– Anh ấy được mời đến đấy!

Tôi buột miệng hỏi:

– Anh ấy là ai? – Và tôi liền hiểu ra – Cô đưa anh ấy đến giới thiệu cho biết chứ?

Thính Đồng vẫn giữ nụ cười:

– Xem tình hình này chưa tiện lắm, rồi sau này qua lại với nhau chị sẽ biết thôi.

Lòng tôi như bị kim châm và máu rỉ ra.

Tại sao trong sinh hoạt thường ngày tôi vẫn nhắc nhở mình là phải đứng ở góc độ chính diện mà xem xét sự vật mới được an lạc!

Hẳn nhiên tôi có thể xét xem lời Thính Đồng có đúng thực, vì cả hai chúng tôi xem nhau như chị em thì có gì phải khách sáo? Cứ nói thực có phải hơn không?

Nhưng máu trong tim tôi vẫn chảy.

Lòng tự tôn của con người, xét đến cùng là sự yếu đuối.

Cẩm Xương thường nhắc nhở tôi:

Em đừng thơ ngây quá, những kẻ giàu có trăm ức gia tài trên đời này họ tuyệt đối chẳng biết đặt 50 ức vào chỗ quan trọng. Thính Đồng và Uất Chân thân với em, nhưng họ không xét đến trí tuệ của em, chỉ vì em có những vật dụng hữu ích trong gia đình.

Trước kia tôi không cho là vậy, vì nghĩ những vật dụng trong gia đình đều có giá trị.

Nay mới thấy đồ dùng trong nhà không quý giá, không nổi bật trước mắt mọi người thì lại chẳng đáng buồn lắm sao!

5. Chương 5

Thính Đồng đứng trước tôi, đương nhiên là cô không hiểu lòng tôi có biết bao thắc mắc, cô chỉ tươi cười ...

Đột nhiên ngay lúc ấy, nụ cười cô ngưng lại và gương mặt chợt hiện vẻ bối rối.

Tôi quay người nhìn lại, thấy hai phụ nữ xinh đẹp cùng cô dâu Truyền Ngọc Thư đang đi lại. Gương mặt cô Truyền trắng muốt, tươi tắn, chiếc áo cưới dài lê trên đất, cổ đeo xâu chuỗi kim cương có miếng ngọc hồng, biểu hiện đầy đủ về giàu sang phú quý.

Tôi nhanh nhẩu lên tiếng:

– Chúc mừng, chúc mừng, chúc cô cùng tân lang trăm năm hạnh phúc, chung lòng nhau đến đầu bạc răng long.

– Cảm ơn! - Truyền Ngọc Thư nở nụ cười thật động lòng người. Hôm nay, cô rực rỡ như mặt trời vừa rơi xuống. Nghe nói chàng rể là tiến sĩ đại học Ngưu Tân, nghiên cứu về văn học nước Anh, kẻ giàu có mộ văn chương kết hợp với người như vậy ắt thêm phần hiển hách! Tôi biết rõ điều đó.

Một người đứng bên Ngọc Thư nói:

– Nhất định là chung nhau đến bạc đầu rồi! Vợ chồng danh chánh ngôn thuận mà! Những lời chúc tốt lành của bà con, bạn bè sẽ mang lại nhiều phúc đức, giúp họ vượt qua tất cả.

Nói rất đúng.

Truyền Ngọc thư nói với tôi:

– Mọi người phải biết nhau chứ? Xin giới thiệu, đây là phu nhân nghị viện Thi Gia Ký! ...

Tôi tức thì kinh hoảng muốn té quỵ xuống, cốc rượu trên tay run rẩy tràn ra ... Tôi nhìn lên thấy mình bị choáng.

Khi định thần lại tôi càng bối rối. Tôi không biết về người phụ nữ đi bên cạnh cô dâu - họ làm tăng thêm uy thế và vẻ đẹp của Ngọc Thư! Trong nhất thời, bốn người đàn bà cùng nhìn nhau.

Phu nhân Thi Gia Ký, tình nhân Thi Gia Ký, bạn gái của tình nhân Thi Gia Ký và một người khác, có thể là bạn gái của phu nhân Thi Gia Ký!

Tôi cảm thấy như gặp phải kẻ địch quá hùng hậu, tôi mở to mắt nhìn bà Thi ...

Và kẻ địch cười lãnh lút, nói:

– Bà Vương một mình dự tiệc cưới à? Ông Vương đâu?

Hai người đó là bạn, người này nói người kia phụ họa:

– Vương Cẩm Xương là thân tín của ông Truyền, coi như nửa chủ vậy! Cho nên ...

– Bà Vương sao tách rời ông Vương? Ngày nay có được một người đàn ông giỏi phải theo sát gìn giữ đấy!

Tôi đưa mắt nhìn Thính Đồng, mặt cô trắng bệch ra, chẳng chút phản ứng; rõ ràng là cô không thể nào thoát ra khỏi cảnh nguy nan ấy.

Kẻ kia lại chẳng buông tha:

– Thời thế trở lại những năm năm mươi, khi đó nhiều phụ nữ đã cam tâm làm lẽ.

Trong đầu tôi chợt lóe ánh sáng, tôi liền đáp:

– Đúng vậy! Trong thiên hạ có kẻ tình người nguyện, có đề phòng cũng không xong, có đi theo sát để giữ cũng vô ích, phải vậy không?

Nói xong câu ấy tôi đột nhiên cảm thấy mình chuyển bại thành thắng và thật là dễ chịu, vừa đưa mắt nhìn đôi hồ cái đang nhe nanh múa vuốt cười vui.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi mới biết thế nào là nửa cân tám lạng.

Bà Thi Gia Ký và người bạn trong tức khắc uy phong giảm hẳn, họ bối rối, chỉ nói:

– Chúng ta là đàn bà, phải cảm thương nhau!

Tôi chẳng nghĩ ngợi, đáp:

– Căn bản là sự phải trái của đàn bà chúng ta chứ có hại gì nào? Hai vị có biết cô Mạnh Thính Đồng đây không? Là bạn của tôi đấy!

Họ chào nhau, hai người kia thấy khó xử nên bỏ đi.

Thính Đồng yên lặng nhìn tôi, đoạn khẽ cuối đầu xuống nói nhỏ:

Cám ơn chị!

Tôi vỗ vai cô, nói:

– Chúng ta không phải là bạn bè, là chị em sao?

Đêm ấy lòng tôi sinh chút tự hào. Nhớ lại cách xử sự của mình cũng khá hay! Dù sao thì cũng là kẻ đã qua đại học, chẳng qua là ít giao thiệp với bên ngoài xã hội, chỉ cần chịu khó luyện tập là có hy vọng!

Trên đường về, mấy lần định kể lại Cẩm Xương nghe, nhưng nghĩ lại, tôi lại thôi.

Huống chi, muốn nói là đã chiến thắng vợ của họ Thi – chưa chắc!

Ngay giữa đám đông người, can đảm phát ngôn đối trá thì có thể thấy là ý không tốt rồi; ấy cũng chỉ vì đối phương xem thường, nếu không, đối phương bẻ lại ắt đuối lý. Không phải sao? Lời lẽ chống chọi nhau thì còn có thể đỡ được, một mai đao thương quyết liệt thì bất cứ thế nào, pháp luật cũng bênh vực người có tư thế! Lúc ấy thì làm sao rửa sạch hết tai tiếng!

Thính Đồng là người danh vọng, làm sao chịu được điều ấy?

Thi Gia Ký dù có ba đầu sáu tay cũng phải chịu thôi!

Tôi thật sự không biết gã nghị viện kia giở trò gì.

Kể ra, mỗi người đều có chí của riêng mình!

Trước mọi người, tôi đã nói cùng thân phận giống nhau, thực ra tôi đã bênh vực Thính Đồng mà nói ngược lại lương tâm mình.

Nhưng nơi đám đông, tôi phải bảo vệ Thính Đồng, đây là trách nhiệm, và tôi thực lòng làm vậy. Cẩm Xương thường nói với tôi qua lại với Thính Đồng là muốn trèo cao. Anh ấy nói sai! Tôi muốn thơm lây phải liên minh kết đảng để nhận lấy những khổ nạn này nọ. Sự thành bại vui buồn của Thính Đồng tôi đều đồng cảm. Mười ngón tay còn có ngón dài ngón ngắn thì trên đời có gì là trọn vẹn?

Ai bảo thời gian không qua mau như tên bắn?

Chớp mắt, chúng tôi đã đến lúc làm thủ tục di dân sang Canada.

Cẩm Xương đã lo liệu việc ra nước ngoài, vì chúng tôi không có người thân bên ấy nên Cẩm Xương ủy thác luật sư chuyển 25 vạn đồng tiền Canada vào ngân hàng nước ngoài.

Người phụ trách công việc có gương mặt dễ chịu, ông chỉ hỏi Cẩm Xương vài câu đơn giản, như hỏi chừng nào khởi hành, bao giờ nghỉ việc ở công ty.

Cẩm Xương nói:

– Hy vọng đến tháng 8 là đi được để con gái tôi kịp khóa học.

Đoạn ông quay sang hỏi tôi:

– Bà Vương đã đến Vancouver rồi sao?

Tôi gật đầu:

– Năm trước có sang ấy.

– Bà thấy thế nào?

– Rất tốt!

– Nếu định cư lâu dài, bà thích ứng chứ?

– Không hề gì, cuộc sống ở Hương Cảng của tôi cũng đơn giản, chỉ là giặt giũ cơm nước, lo cho chồng con.

Không ngờ những lời nói thật của tôi khiến viên chức di dân gật đầu liên tục.

Ông lại hỏi đến Bái Bái. Con bé thật xuất sắc, mới nói được vài câu đã hứng chí biến khách thành chủ, nó quay qua hỏi về sinh hoạt đại học ở Canada và muốn mau chóng nhập học vào nơi đó.

Ông ta nói:

– Canada rất hoan nghênh những thanh niên như Bái Bái:

có lòng tin, có sức sống, mạnh mẽ thích ứng sẽ dễ hòa nhập với hoàn cảnh. Mọi người có thể tích cực tiếp thu và học tập cách sống và văn hóa của chúng tôi. Người Hương Cảng rất linh hoạt, chỉ cần chuẩn bị tâm lý là mọi việc sẽ dễ như trở bàn tay.

Cuộc phỏng vấn đã xong, lúc đứng lên tiễn chúng tôi, ông xoa đầu Bái Bái, nói:

– Hy vọng sẽ có ngày gặp lại cháu ở Canada!

Thật là đơn giản, chúng tôi phải chuẩn bị để sớm lên đường.

Mọi việc từ trên xuống dưới, tôi phải thu xếp, lo liệu đến nhứt cử đầu.

Nội cái việc phục vụ cho đứa con gái yêu quý cũng đã khó khăn rồi. Con bé phải qua kỳ thi. Dù sắp sửa đi thì thành tích học tập ở đây thế nào cũng không sao, nhưng Cẩm Xương không muốn nó lơ lửng, sợ khi ra xứ người bị ảnh hưởng, do đó nên lòng hưng phấn xuất dương của nó tạm thời giảm xuống.

“Dặn dò” của bà cụ là phải mua sắm đầy đủ đồ dùng, quần áo cho con bé.

Hành lý phải gửi đi trước. Cẩm Xương dặn chỉ mang theo y phục và đồ dùng cần thiết, các đồ còn lại sẽ mang sau, do đó, chỉ một rương lớn là đủ. Hành lý sẽ ký gửi cho công ty vận chuyển. Người phụ trách phía công ty rất dễ chịu. Ông nói:

– Được rồi, khi nào bà thu xếp xong, cứ gọi điện thoại đến, lúc ấy chúng tôi mới báo giá tiền được.

Tôi ngồi trong phòng khách. Trước mắt là đồ đạc bày la liệt, thật ngán ngẩm.

Người nội trợ trong gia đình phải chịu trăm ngàn khó khăn - thật chẳng biết phải nói thế nào. Nếu than khổ, ắt người nghe sẽ réo ầm lên:

– Cô cho là khó khăn, vậy người lập sự nghiệp lớn ngoài xã hội gặp hiểm nghèo chắc là tận thế mất!

Nói vậy thật hợp tình hợp lý, nhưng tôi không có ý so sánh với người, người ta là phú quý vinh hoa, tôi mỗi tháng chỉ có hai vạn đồng chi dùng. Sự khó khăn của họ, tôi không biết được. Tôi chỉ biết cuộc sống của tôi chậm rãi, bình thường, vụn vặt và phiền muộn mà họ không sao hiểu được. Nỗi khổ của tôi khác hẳn nỗi khổ của người khác và nó không đáng phải gọi là gian khổ.

Như giờ đây, thời gian còn hai tháng, nhà cửa rộn ràng, Bái Bái đi học về thì lăn ra ngủ, Cẩm Xương đi làm về thì mặt mày nhàn nhó, còn mẹ tôi – ngày nào bà cũng biến mất, đối với việc định cư nước ngoài bà tỏ ra tiêu cực, tóm lại là bà không quan tâm nên chẳng chút lo lắng - chỉ còn có tôi là một thân chống đỡ.

Cũng không thể trách mẹ tôi, vì cùng lúc, Cẩm Xương chưa thể đưa bà đi theo, bà chỉ là người thân thứ yếu, phải khi nào chúng tôi ở yên xong mới làm thủ tục rước bà sang ở cùng. Còn bà thì bảo:

– Đi hay không thì nó cũng chẳng dính dáng gì đến bệnh thấp khớp của mẹ!

Bà không chịu giúp tôi, tôi biết lòng bà rất chua xót, khó chịu.

Điện thoại reo, tôi đứng lên ngó quanh tìm điện thoại.

– A lô! – Tôi thấy mình rất mệt mỏi.

– À! Uất Văn đó hả? – Ra là Cẩm Xương.

– Xin lỗi. Cẩm Xương, phòng khách rất lộn xộn, em phải tìm một lúc mới thấy điện thoại.

– Em thu xếp dọn dẹp chắc mệt lắm?

Tôi chẳng biết nói gì. Cởi mở hay kinh ngạc?

– Uất Văn, em còn đó không?

– Vâng, còn, còn, em nghe anh đấy!

– Em mệt lắm, tối nay khỏi làm cơm, em tắm xong đến Trung Hoàn đón anh, chúng ta cùng đi ăn tối.

– Bái Bái thi cử! Sao đi được?

– Cho nó ăn mì!

– Vậy ...

– Mau lên. Năm giờ đấy. Trung Hoàn hay kẹt xe lắm! Anh sẽ mua thức ăn về cho Bái Bái là xong chứ gì!

Đây quả là tin vui trong đời sống của tôi! Tôi không nhớ, hình như rất lâu rồi tôi và Cẩm Xương không cùng sáng đôi đi ăn với nhau!

Tôi vui như con chim nhỏ bay cao. Phải sửa soạn - một niềm vui quá đổi.

Hôm nay là ngày của tôi; còn Bái Bái, cũng sẽ dễ dàng nói với nó.

Tôi tắm rửa, chải tóc, trang điểm qua loa. Tôi có hai bộ đồ để thay đổi, mặc vào, đứng trước gương ngắm lại không thấy vừa ý. Từ bé đến lớn, tôi và Uất Chân đều có thân hình khác nhau. Uất Chân mảnh mai hơn, cân đối hơn; còn tôi sau khi lấy chồng, sinh con, người hơi béo ra.

Nhìn đồng hồ thấy sắp đến 5 giờ, tôi vội cầm lấy ví ra khỏi nhà.

Cẩm Xương lên xe, cười khen tôi:

– Em thật đúng giờ. Em muốn ăn gì?

– Tùy theo anh!

– Còn sớm, chúng ta hãy đến Thiên Thủy Loan uống trà, sau đó đến quán Nhật Bản ăn cá tươi!

Cái đầu thật không vừa! Tôi nhìn vào mắt Cẩm Xương cố tìm cho ra chút dấu tích nào, nhin không được tôi bật cười.

– Em cười gì?

– Cẩm Xương, anh có nghe nói, khi chồng bỗng dưng ra ân cần chăm sóc thì đừng có vui, vì nhất định là anh ta có nhân tình đấy!

Cẩm Xương nhìn tôi chẳng chút biến sắc nhưng có vẻ ngượng nghịu:

– Uất Văn, em nói thực lòng xem, từ hồi lấy nhau tới giờ, em có thấy anh đối xử không tốt với em không?

- Thôi, anh đừng có nghe em nói bừa đấy! Vợ chồng mình già rồi sao không tin nhau chứ?
- Vậy là tốt! Anh rất yên tâm! Anh nói thực, ở vào cái thời loạn này, nội cái việc lo cho gia đình đã cuống quýt cả lên, có gã đàn ông nào còn tâm còn sức đâu mà đi ngoại tình.
- Tôi chợt nghĩ, chẳng biết vụ Thi Gia Ký và Mạnh Thính Đồng phải giải quyết thế nào?
- Cầm Xương đương nhiên là chẳng biết chuyện, tôi tuyệt không kể cho anh nghe. Tuy tôi không từng trải nhưng cũng biết ít nhiều quy luật của cuộc đời.
- Tôi đã tự dối lòng để che chở ẩn tình của người - điều ấy thực không đúng.
- Đối với tình bạn Mạnh Thính Đồng, tôi phải chiếu cố đến cô ấy. Nhưng với người thân như chồng, tôi cũng chẳng nên nhắc đến.
- Nhớ đến Thính Đồng, lòng tôi lại không yên; tôi nhớ đã lâu không gặp Uất Chân, lại chẳng hề bận tâm - thật là lạ!
- Uất Văn! Em có nghe anh nói không? Anh nói thật lòng đấy.
- Tôi gật đầu. Cầm Xương ít chuyện trò với tôi nhiều như vậy, nghe được tiếng nói của anh, tôi thấy dễ chịu và muốn nghe anh nói!
- Mấy năm nay, công chuyện qua bận rộn đến nỗi không có thì giờ bày tỏ tình cảm trong gia đình. Thật là đáng thẹn!
- Anh nói gì vậy? – Tôi bật cười. – Em đâu có như Bái Bái làm nũng làm nịu!
- Cầm Xương nắm tay tôi, thành khẩn nói:
- Uất Văn, anh biết em là người rõ ràng, minh bạch, sau này cần em lo liệu, trách nhiệm em thật nặng nề.
- Tôi yên lặng, lòng đột nhiên bối rối, như lo lắng sắp có việc gì. Cầm giác ấy thực ra không mới mẻ gì; trên bàn ăn với mẹ của Cầm Xương, nghe bà nói trời nói đất là tôi có cảm giác đó, bởi vì bà sẽ đột ngột đi thẳng vào vấn đề chính khiến người ta rất khó chịu. Hơn 10 năm làm dâu nhà họ Vương, tôi biết cơn mưa bão sắp đổ ập xuống.
- Nhưng Cầm Xương thì chưa hề như vậy.
- Nếu anh có nói ra, thì đây là lần đầu.
- Nhưng tôi không lo, hai vợ chồng có thể bàn bạc mà!
- Uất Văn, kế hoạch của công ty Vĩnh Thành tháng này lại phát triển mạnh lên, ông Truyền trình trọng giữ anh lại. Ông ấy thực tình cho biết là hoàn cảnh Hương Cảng rất bất thường, nhưng về phía Đông Nam Á lại rất phát đạt, không thể bỏ qua cơ hội này!
- Vậy chúng ta không đi định cư nước ngoài sao?
- Không, phải tích cốc phòng cơ mới hợp tình hợp lý, muốn cả nhà lớn bé đều an toàn phải mua bảo hiểm chứ! Phòng khi định cư nước ngoài có khó khăn gì còn trở tay kịp. Anh nghĩ, em và Bái Bái đi Canada ổn định cuộc sống trước, anh sẽ ở lại Hương Cảng hai ba năm nữa, sau sẽ đoàn tụ.
- Cả người tôi toát mồ hôi, hương trà xông lên, lòng tôi buồn rã rượi.
- Uất Văn, đây là một thời đại lớn lao, không thể coi thường được.
- Tôi mạnh mẽ thật không ngờ, đáp:
- Không nhất thiết phải nghiêm trọng như thế!
- Phòng bệnh hơn chữa bệnh.
- Cẩn thận là được, đừng lo sợ viễn vông quá.
- Giọng của em căng thẳng quá đấy.

– Lại chẳng có bàn bạc.

– Cái gì?

– Bởi vì?

– Bởi vì ...

– Bởi vì em sợ anh ở Hương Cảng một mình sẽ tư tình yêu đương, rượu chè trai gái.

Tôi không đáp. Chính xác là tôi không muốn xa lìa chồng.

Đôi mắt tôi đã ướt ướt.

Cẩm Xương hạ giọng, vẻ hậm hực:

– Ai bảo chúng ta sinh ra chẳng nhằm thời. Phải biết bao gian nan mới có ngày hôm nay, bao phen cực khổ mới sắp xếp ổn định cho vợ con, đối với người đàn bà có kiến thức, nói cho em biết sự nghiệp, gia đình mà lòng em lại như vậy đây!

Bị chụp mũ, đầu tôi nhức nhối muốn nổ tung ra.

Uống trà ở Thiển Thủy Loan, cảnh sắc như vậy đây.

Tôi cười khổ não, ý tưởng được hưởng cảnh đẹp thi vị lúc đầu biến mất.

Cả hai yên lặng lúc lâu, Cẩm Xương nói:

– Ở đây ăn gì xong hãy về, kiếm chỗ khác đỗ xe ăn tối.

Thực ra ăn hay không đâu thành vấn đề. Mình đâu còn trẻ con, đâu thể bực tức trút tháo ra cơn giận dữ, chỉ đành xách ví đi theo anh ta.

Ấn ức đầy ắp lòng nhưng tôi lại không dám công khai bày tỏ, tôi là người đàn bà vô dụng; đi ra bên ngoài thế giới, dưới ánh mặt trời này sợ chỉ trong một ngày một buổi là đi đứt! Ngoại trừ phải giữ lấy Cẩm Xương, và nỗi sợ hãi lướt qua trong đầu tôi, thật khó mà diễn tả.

Xe đi trên đường. Cẩm Xương chẳng nói một lời nào. Khi nào buồn bực, anh ta ngậm miệng đến năm ba ngày, khi nào lòng dạ cởi mở mới thôi. Tôi tin cuộc xung đột lúc này sẽ khiến anh yên lặng đến nửa tháng!

Trong mọi bàn bạc, tranh luận, tôi luôn là kẻ đầu hàng. Nay nếu tôi đầu hàng tất phải gánh lấy biết bao khổ nạn? Tôi thật không dám nghĩ đến.

Xe đến cổng, tôi chợt nhớ ra, liền nói với Cẩm Xương:

– Quên mua thức ăn tối cho Bái Bái, anh vào nhà trước đi.

Cẩm Xương mặt lạnh như đồng, chẳng nói một lời, ra khỏi xe.

Chiến tranh lạnh đã bắt đầu thì có gì để nói?

Tôi có vì mình quá không? Hơn 10 năm nay, Cẩm Xương làm lụng nuôi gia đình, đến hôm nay, việc sắp sửa thành thì tôi lại không có can đảm vì anh mà cố gắng sống riêng mình, xa anh. Không, không ... không thể nào vậy được.

Trước mắt tôi, một khoảng mơ hồ, đột nhiên, thấy bóng người ẩn hiện, tôi liền máy móc đạp thắng, bên tai nghe tiếng còi rú vang, tôi hốt hoảng trấn tĩnh lại, chỉ thấy chiếc xe chạy vụt qua, gương mặt cô gái trên xe tức tối buông mấy câu mắng tôi.

Trời đất! Mắt tôi đã hoa lên rồi ...

Tôi đậu xe bên nhà, như thể chuyến đi đã kéo dài nửa thế kỷ.

Chợt nghe tiếng gọi:

– Uất Vần!

Đêm nay là đêm gì? Vận rủi vẫn chưa buông tôi sao?

Chỉ thấy một người lão đảo ngã vào tôi, có tiếng ủa mưa và tôi cứ để cho cô ta mưa tháo lên người tôi, lên sàn nhà.

Mặt mày Thính Đồng trắng bệch như một xác chết.

– Thính Đồng, cô sao vậy?

Thính Đồng giữ chặt tôi, miệng lải nhải:

– Đừng để ý gì đến tôi! Chị cứ để mặc tôi!

Rõ ràng là say rượu. Cha mẹ Thính Đồng không còn, anh chị em cũng không, một thân một mình, một người bạn rất thân của tôi, gần đây cô mới có thêm người thân là họ Thi kia!

Trong lòng vừa xảy ra cơn hốt hoảng, tôi liền dìu Thính Đồng vào phòng của mẹ tôi, đặt cô lên giường ngủ. Đoạn lấy khăn nóng đắp lên trán, thay y phục của tôi cho cô – loay hoay cũng cả buổi mới thấy Thính Đồng ngủ yên.

Tôi ngồi ngay đầu giường thở dài.

Rốt cục lại xảy ra chuyện như vậy.

Có phải kết quả đã báo trước.

Tôi không sao đứng lên, xương cốt mỗi nhừ, người như bị xẻ làm hai đoạn.

Tôi quay trở về phòng ngủ, đẩy cửa vào, Cẩm Xương đang ngồi trên giường, vừa hút thuốc vừa xem Ti vi. Tôi suy nghĩ, nói:

– Cẩm Xương ... Thính Đồng có việc, đã đến nhà mình, cô ấy sẽ nghỉ lại qua đêm!

Cẩm Xương chẳng chút phản ứng, anh chỉ khê liếc xéo qua tôi.

Tôi lặng lẽ quay ra.

Chợt có người vỗ mạnh sau vai tôi:

– Gì đấy? – Tôi nhận ra, liền tức giận gằn giọng. – Bái Bái đừng đùa mẹ lúc này đây.

– Hamburger của con đâu?

Trời! Hamburger? Nhớ lại lúc này bị Thính Đồng ói mưa vào người tôi, vào cả chiếc bánh mua cho con bé, tôi đã cất vào góc nhà xe rồi.

– Bái Bái, con vào bếp xem có gì ăn đỡ đêm nay đi!

– Con hỏi mẹ, hamburger của con đâu?

– Vất đi rồi!

– Vất đi? Mẹ làm gì vậy? Chuyện ăn mặc của con đều do một tay mấy người, nói năng chẳng giữ lời gì cả.

Tôi tức giận đến chẳng vung tay tát nó vì bên tai tôi ù cả lên, tay chân đều bủn rủn.

– Bái Bái, con vừa thôi chứ, chẳng còn lễ phép gì cả. – Tôi cố gắng nói.

– Ủ! Tại vì con mất dạy!

Tôi giận đến đầu đâm ra nhức nhối, nước mắt sắp trào ra. Tay tôi đưa lên thì có người giữ lại:

– Em điên rồi! - Cẩm Xương buông tay tôi ra. – Em có tức tối gì cũng đừng trút lên người con bé, nếu thế này thì em có muốn đưa Bái Bái đi Canada thì anh cũng chẳng yên tâm.

Nước mắt tôi chảy dài, cả người như rơi vào hố băng lạnh lẽo và tức thì lạnh cóng, chẳng còn chút tri giác. Sự tức giận khiến tôi đỡ dần ngay lúc ấy.

Tôi đứng yên, đưa mắt nhìn Cẩm Xương nắm tay Bái Bái ra cổng.

Tôi nghe Cẩm Xương nói:

– Hai bố con mình đi ăn tối!

Trong phòng khách chỉ còn lại mình tôi, nếu như mọi người trên đời này đều bỏ tôi thì chẳng biết tôi sẽ thế nào đây.

Quá nửa đời người, đây là lần đầu đụng phải sự việc, tôi mới xem xét một cách nghiêm túc và thê lương vô cùng!

Tôi đứng yên, suy nghĩ, đứng yên và suy nghĩ ...

Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên, tôi phải gọi điện ẹ tôi, xem bà có thể ngủ tạm một đêm nhà Uất Chân, xem tình hình này chắc Thính Đồng phải nghĩ lại đây rồi. Nhà tôi có ba phòng ngủ, thường thì hai bà cháu ở chung phòng, nhưng Bái Bái đang kỳ thi nên nó cần ở riêng để học bài.

Tôi mỉm cười thâm nảo. Nghĩ sống một đời tất tôi sẽ biết đáp án cụ thể của đời mình, vậy bất luận thế giới có thay đổi thế nào, hễ còn sống một ngày ắt cũng phải tận tâm tận lực ứng phó. Bước lên sàn diễn chiến đấu thì thế nào cũng phải chiến đấu.

6. Chương 6

Tôi gọi điện đến bà Trương Trọng Hiền tìm mẹ, thật là lạ, mẹ tôi chỉ mê chơi bài mạt chược mà gần đây lại trở thành một nhân vật quen biết của nhiều người! Trương Trọng Hiền là giám đốc của một số thành phần từ thiện, bà vợ nhân đó mà nổi lên như cồn! Bà chơi bài của bà ta cũng được thơm lây. Trong năm, không biết mẹ tôi xuất hiện trên Tivi bao nhiêu lần vào các buổi lễ, tiền của khách quý đều vào tay Trương gia và họ đều là bạn bè - một cách phô trương chính mình, cũng chẳng đáng quan tâm gì!

Mẹ tiếp điện thoại, giọng bức bối, chắc có gây gỗ gì đây. Nghe tôi đề nghị, bà chẳng phản đối, chỉ bảo:

– Con nói chuyện với Uất Chân đây.

Uất Chân cầm máy lên đã hỏi ngay:

– Chị cả, chị đã đến Cục di dân sao?

Tôi suýt đã quên đi chuyện đó:

– Ủ! Chuyện khá lâu rồi! – Có lẽ ông Chu đã báo lại Uất Chân, do đó tôi hỏi.

– Ông Chu nói lại em sao?

– Không, ông ấy không nói, đại khái là ông ta tôn trọng yêu cầu của chị.

người phụ trách công việc đánh điện báo sang Philippin, chuyển tới chuyển lui nên đến tai tôi. Trên đời này muốn chẳng ai biết thì đừng có làm.

Uất Chân từ bé đã thông minh, sắc sảo, lời lẽ hàm súc đến nhói tim người ta.

Tôi chẳng biết nói gì. Muốn xin lỗi em tôi, nhưng tôi có làm gì sai? Mỗi cá nhân không phải đều có quyền tự do nhất định và hành động vì bản thân mình.

Hẳn nhiên, hành động đó đừng làm thương hại đến kẻ khác. Tôi thay mẹ chồng đến cục di dân tìm người làm thì có đụng chạm gì đến quyền lợi Uất Chân?

Tôi chỉ có thể tự hỏi, và lời đáp là:

có.

Uất Chân lạnh lạnh nói:

– Chị hoàn toàn không thể hình dung nỗi sự khó khăn của đàn bà khi đi làm bên ngoài đâu. Tôi không muốn nghe người ta bàn tán thân nhân dựa vào địa vị tôi để mưu cầu lợi ích gì đó! Chị cả, xin chị cứ ngồi nhà mà thụ hưởng, bên ngoài đời đầy những cạm bẫy, không thể không dè chừng được. Mong điều đó đừng xảy ra nữa, còn như có chuyện lớn nào xảy ra, tôi sẽ nói rõ cho các đồng sự biết để chấm dứt ngay những bàn tán đó!

Gác điện thoại, cũng lại là tôi!

Trong lòng đột nhiên dấy lên chút niềm vui, bởi vì tôi nhận ra sự tức giận của chính mình, trong căn phòng nặng nề tử khí cũng còn có sinh khí.

Không sai, con người ta thật là khó mà chính trực, nhưng, nêu cao lên cái danh tiếng là mình vô tư thì rõ ràng là đã có ngay lợi ích rồi! Nó khác với đối tượng bị hại mà thôi!

Đoàn Uất Văn trong việc tìm người chỉ mắc phải một điểm, đó là đáng về có phần giống Đoàn Uất Chân, cho nên thuộc hạ Uất Chân nhận ra và giúp đỡ! Tôi lợi dụng hình dáng mình, nói rõ mối quan hệ với cô em, nhờ uy danh đó mà có đặc quyền. Hương Cảng là một xã hội văn minh trong sáng, cho nên sự sai lầm của tôi là đáng trách!

Nếu như Uất Chân cho là vì quyền lợi của mình và xem đó chỉ là chuyện nhỏ, dùng lời lẽ dịu dàng phân trần lợi hại, không đến nỗi phải nói năng hằn học, sắc cạnh thì tôi ắt thông cảm bỏ qua cho!

Đoàn Uất Văn không phải sinh ra đời để nhận lấy mọi trách nhiệm, bực tức của bạn bè thân thuộc đổ tháo lên mình!

Có ai lại muốn dựa vào tình cảm và mối quan hệ thân thiết để trút vào họ cơn tức giận của mình và nghĩ là họ chấp nhận, chịu đựng một cách nhẫn nại!

Hậu quả của lòng tham dục đen tối không nhất định phải là giết người cướp của mới khiến cho người ta đau lòng, khó chịu.

Trong cuộc sống, nhiều người chỉ thấy sự khó khăn của mình mà chẳng nghĩ đến quyền lợi của kẻ khác, chẳng kể thân – sơ. Không cần phải lẫn lộn trong đời cũng biết được.

Từ bé đến lớn, chỉ có em gái là hay chỉ dạy tôi, vì nó thông minh, xinh đẹp, tôi vui lòng yêu mến, khen ngợi nó. Thế nhưng nhắm mắt dung túng nó đã khiến tôi chịu đựng từ bé đến nay rồi!

Tôi suy nghĩ về mối quan hệ chị em ấy và nghĩ phải thay đổi lạnh mạnh trở lại!

Đêm ấy, đầu óc tôi đầy dẫy xáo trộn.

Đẩy cửa vào phòng mẹ, tôi nhìn Thính Đồng say ngủ.

Ngồi ở đầu giường, tôi nhìn trần trối Thính Đồng dưới ánh đèn ngủ và nhớ đến những điều đã qua.

Lúc bé tôi và Uất Chân ở chung nhà, hai chị em rất dễ hòa hợp.

Chúng tôi cũng học trường nữ sinh, tôi học lớp trên Uất Chân, con bé học rất giỏi, thể nào cũng vào hàng quán quân. Mỗi lần dự thi điền kinh, về nhà là nằm dài trên giường như người chết, chẳng chịu ăn uống. Mẹ mời gọi thể nào cũng vô hiệu, tôi phải mang cơm nước vào đến giường cho nó.

Tôi còn chớ Uất Chân học hành hay chơi thể thao đều dẫn đầu. Mỗi lần gặp kỳ thi là nó học miệt mài không ngủ, đến nỗi chẳng dậy nổi, tôi phải canh giờ đánh thức cho nó.

Trong nhà có hai đóa hoa, nhất định phải bồi dưỡng cho đóa hồng đẹp nhất.

Từ bé, tôi đã ưa thích yên tĩnh, thật lòng cam chịu người làm nô lệ. Ở trường có kẻ gièm pha nói xấu Uất Chân, tôi nghe thấy khóa chịu nhưng không hề nói lại cho nó biết – vì nó không chịu được sự xúc phạm. Tôi và cha tôi tình nguyện để cho nó được thanh thoi tự tại, xem ta là hơn hết.

Chẳng lẽ chúng tôi đã sai lầm?

Thính Đồng trở mình, nói mớ.

– Thính Đồng, Thính Đồng!

Tôi khẽ gọi, lời nói trong mơ của cô như đứa bé học nói, nghe không rõ.

Chỉ thấy cô tung tăng, hai tay quơ loạn lên.

Một đứa bé đáng thương!

Tôi vội ôm giữ lấy Thính Đồng, dùng thân thể ấm áp của mình giúp cô chiến thắng ác mộng, bình phục trở lại.

Tôi giữ yên Thính Đồng, đoạn nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho cô ngủ yên.

Thấy giọt mồ hôi rịn dưới tóc mai, tôi lấy khăn chùi lại.

Nhớ Bái Bái lúc 10 tuổi bị cơn sốt, tôi cũng suốt đêm túc trực bên giường, chẳng biết phải bao đêm không giám ngủ người ra ngủ.

Bái Bái từ bé đã không khỏe, thường hay đau ốm, gặp khi nó đau nặng thì tôi mất cả hồn vía.

Mỗi lần ở bên giường chăm sóc nó, tôi lại thấy rất khó chịu. Tại sao điều không hay lại cứ giáng xuống nó? Thân thể suy nhược của Bái Bái cũng khiến tôi chịu nhiều ả uất, chẳng biết phải giải thích thế nào. Mẹ chồng thì dùng lời lẽ uy hiếp, bức bách tôi; nói nhà họ Vương muốn có con trai nhưng dâu lại sinh gái. Còn Cẩm Xương thấy con bệnh thì mặt dài ra như đến ngày tận thế! Anh quyết không sinh thêm đứa nữa để khỏi lo! Tôi ở giữa thật chẳng biết sao. Bao nhiêu năm nghe chì chiết, trách móc, người tôi cơ hồ đã đỡ dần, mất hết cảm giác, chỉ còn có đầu óc hoạt động, cố nuôi dưỡng cho Bái Bái lớn lên!

Khi được hai ba tuổi, Bái Bái dần khỏe lại, không còn ngủ bên tôi, chỉ khi nửa đêm nghe nó khóc tôi mới chạy sang trông chừng nó.

Tôi chơi với Thính Đồng từ bé nhưng vẫn chưa có cơ hội nào, đêm nay mới có dịp ngồi nhìn cô nàng ngủ.

Trước lúc kết hôn, Thính Đồng rất thích tôi đến nhà ngủ lại, cả hai chung chăn nói đủ thứ chuyện, đến mệt thì cùng ngủ.

Nay, nhìn Thính Đồng say sưa trong giấc ngủ, lòng tôi chợt thấy xót xa.

Chắc chắn cô không phải say vì khổ tâm trong công việc.

Thính Đồng là cô gái có tài, có bản lĩnh! Nếu không thì tại sao khi cha mẹ mất đi, nhà chẳng giàu có, nhưng chỉ trong mấy năm dựng được cơ nghiệp, nổi tiếng trong thương trường!

Thường, kinh nghiệm giúp ta chiến thắng! Đối thủ lớn nhất trong đời sống tôi chính là bà mẹ chồng. Khi mới làm dâu Vương gia, mỗi lần bị bà nói xéo, mắng trách, tôi chỉ biết tìm nơi khóc lóc hoặc kể cho Cẩm Xương, ẹ tôi.

lần lượt thời gian qua, tôi nhận ra rằng khóc không phải là cách tốt nhất, nó càng khiến cho người trong nhà áp bức tôi. Thị phi dằng dai, nó khiến bầu không khí gia đình ngày càng nặng nề, khó chịu. Và tôi thay đổi thái độ, bà ta có nói gì thì mặc bà, còn việc tôi, tôi cứ làm - điều đó khiến tôi yên ổn hơn.

Ai nói kinh nghiệm chẳng giúp người đời thành độc đáo. Cho nên, trong công việc, Thính Đồng đã học tập được nhiều công việc, sợ cũng đã thành tinh, mọi độc hại chẳng chạm đến được.

Thính Đồng xoay người, miệng kêu lên:

- Tôi khát quá!

Tôi vội vào bếp mang cho cô ly trà.

Thính Đồng nửa tỉnh nửa ngủ, đầu lắc lư. Tôi đỡ cô dậy, nói:

- Uống từ từ, cẩn thận, nước nóng lắm!

Thính Đồng uống từng ngụm trà, đoạn mở mắt nhìn tôi. Khi định thần lại, cô ngã vào tôi khóc ngất.

Tôi vỗ lưng cô.

Cứ để cho nàng ta khóc.

Khi còn bé, Bái Bái gặp chuyện gì chẳng vừa lòng là khóc, tôi phải ngồi bên nghe nó khóc, sau đó mới bình thường trở lại. Thực vậy, khi gặp chuyện phiền muộn, nếu trút ra được tất sẽ thấy dễ chịu.

Tôi châm thêm trà cho Thính Đồng .

Thính Đồng khóc đến mệt mỏi, đoạn bưng ly trà vừa thổi vừa uống từng ngụm.

Tôi chẳng hỏi lý do. Nếu cô ta muốn nói thì trước sau gì cũng nói.

Tôi chỉ hỏi:

– Tôi pha nước cô tắm nhé?

Thính Đồng lắc đầu.

– Tôi ra ngoài để cô nghỉ!

– Không! Chị ở lại đây, được chứ?

Tôi gật đầu.

Khi đứa bé bị ức hiếp, nó rất sợ ở một mình. Khi nó khóc, nếu chẳng ai đến dỗ dành thì nó càng thấy thảm. Chỉ cần có người bên cạnh biểu lộ sự an ủi, giúp đỡ là nó yên lòng ngay.

– Hôm nay, Thi Gia Ký đã nói thực hết cho tôi rồi!

Ồi! Hôm nay là ngày tốt gì mà mấy người đàn ông đua nhau giải bày sự thực?

– Anh ta nói gì?

– Anh nói giữa tôi và tiền đồ chính trị phải chọn một – Nó có quan hệ sao?

– Vợ anh ta bảo nó rất quan trọng.

– Do đó, hẳn chọn lá phiếu tín nhiệm là bà vợ.

Mắt Thính Đồng long lanh nước mắt. Tôi chẳng biết lời mình có nặng nề không. Thật sự, trước giờ tôi không hay nói năng làm tổn hại người, mấy lúc gần đây, tôi lại có nhiều dịp luyện tập!

Thính Đồng thở dài:

– Anh ta không dám mạo hiểm. Nếu bà vợ quậy lên, mọi người biết chúng tôi tư tình thì sao chịu nổi với dư luận xã hội?

– Thi Gia Ký là ủy nhiệm nghị viện phải không?

Thính Đồng nhìn tôi, vừa ngạc nhiên vừa ngỡ phục.

Từ lúc nghe Thính Đồng kể chuyện Thi Gia Ký, kể lại dự đám cưới Truyền Ngọc Thư và vô cớ bị bức làm giặc Lương Sơn, ra tay đấu khẩu với bà Thi, tôi đã bắt đầu chú ý đến tình hình bên địch.

Trong thế giới ấy, mọi áp lực trong sinh hoạt đều có tính kích thích sự phát triển.

Ít ra, trong một thời gian, tôi vừa thu dọn hành trang, vừa để ý nghe đài, xem báo, và tôi cũng biết được nhiều điều.

Thính Đồng không đáp lời tôi, cô lặp lại:

– Anh ấy không có ý mạo hiểm.

– Không nhất định là có hiểm để phải mạo – Uất Văn, chị muốn nói gì? Ý chị là Thi Gia Ký có ý bỏ rơi tôi sao?

Và đột nhiên cô mắng tôi.

Tôi làm thỉnh chịu đựng.

Thật là đáng thương!

– Xin lỗi. Thính Đồng, tôi không có ý như vậy.

– Nói xin lỗi phải là tôi! Tôi quá ...hồ đồ – Chẳng phải vậy!- Tôi đưa cô chiếc khăn.- Sự việc phải có cách chứ!

– Việc ngoại tình chẳng danh dự gì, Thi Gia Ký phải kiêng dè, muốn giữ địa vị phải tránh dư luận – Đến lúc chúng ta phải tin tưởng và một mặt lợi dụng sự việc đến hồi chín muồi trong xã hội, ta lấy đó làm vũ khí chống đỡ!

– ý chị là liều mạng không nguy hại à?

– Chỉ có cách đó, huống hồ ai lại chẳng ngoại tình?-Tôi cúi đầu xuống.

– Uất Văn!-Thính Đồng ngồi nhồm lên nắm tay tôi, dồn dập hỏi.-Chị đừng nói là Cẩm Xương ...

– A! Không, không. – Tôi vội khoát tay- Chẳng phải chuyện đó.

Đối với sự nhạy cảm của Thính Đồng, tôi đâm ra dở cười dở khóc, song cũng thật cảm động. Đối với thân phận, tâm tình, cảnh ngộ của Thính Đồng hiện tại, không thể không lo nghĩ đến Cẩm Xương, tôi nghĩ sẽ có ngày biết rõ về anh ta.

– Thính Đồng, thời buổi này lật tờ báo ra đọc chuyện ngoại tình không khó, hầu như nếp sống xã hội đến lúc phải như vậy!

– Ôi!- Thính Đồng thở dài- Làm sao nói với Thi Gia Ký đây?

– Cô tình anh ta yêu cô sao?

– Tôi tin.

– Vậy là có hy vọng!

– Nhưng không chắc là yêu nhiều!- Nói câu ấy, Thính Đồng không che giấu nỗi buồn khổ của mình.

– Chỉ cần ít hơn vợ anh ta cũng đủ!

Không ngờ câu nói đơn giản của tôi lại khiến Thính Đồng bình tĩnh hơn.

Trong đời, gặp lúc khốn cùng, muốn thích ứng với cuộc sống cũng nên bày tỏ thực tình với người đồng cảm.

Thính Đồng là bạn tôi, cô gặp nạn tôi cũng thấy mình liên lụy.

– Uất Văn, làm sao nói với Thi Gia Ký đây? Đêm nay anh ấy rất thất vọng, anh ấy uống rượu ở nhà tôi, tôi tiếp rượu anh, rồi cục anh ấy say trở về nhà, còn tôi say lại chạy đến đây cầu cứu!

– Vợ anh ta chẳng chịu lỵ hôn sao?

– Chắc không chịu rồi!

– Thính Đồng, chúng ta phải đối diện với sự thật, là Thi Gia Ký không chịu hay là bà Thi không chịu, đó là vấn đề chính.

– Bà ấy không đồng ý! Anh ấy đã nhiều lần đề xuất, gần đây bà ta còn rêu rao,nếu hai chúng tôi còn liên hệ nhau thì bà sẽ mời ký giả hớp báo.

– Cô tin sao? Thi Gia Ký tin sao?

Đây là chiêu thức bức hồ vượt tường, nếu chẳng sống chung nhau thì đành giáp chiến.

Thính Đồng gật đầu.

Người trong cuộc thì tối.

– Tôi không tin vậy!

Tình thế đến nước này đã rõ, chẳng khác nào tay đã giương cung, không bắn ra không được.

– Thính Đồng , đã đến lúc kẻ chết người sống rồi đấy.

– Tôi biết.-Thính Đồng nhấp từng ngụm trà như thể nhấp từng hớp rượu giải sầu.- Tôi định gặp bà Thi, mọi người ngồi lại nói rõ một lần cho xong.

– Cô không đi được!

– Tại sao?

– Nếu việc thất bại ắt hết cứu vãn, không sao nói với Gia Ký được.

Vừa nói đến đó thì nghe bên ngoài cổng có tiếng động.

Một lúc lại yên tĩnh.

Hai cha con Cẩm Xương đi ăn tối trở về. Cẩm Xương vào phòng ngủ, thấy không có tôi ắt biết tôi ở phòng mẹ, chắc đã lên giường ngủ.

Tôi nhè nhẹ thở dài.

– Uất Vãn, tôi phải làm gì đây? Theo anh ấy được không? Tôi ...-Nước mắt Thính Đồng chảy dài.

– Để tôi gặp bà Thi xem sao!- Tôi nói.

Thính Đồng nhìn tôi.

– Cô yên tâm, cứ để tôi đi. Thành bại chưa ắt đã do người, trời đã định trước rồi, bắt quá chỉ xem vận mệnh nghiêng về ai thôi! Thính Đồng, tôi muốn trước khi ra nước ngoài sẽ giúp cô việc này để sau này ở xa khỏi trông đợi!

Thính Đồng nắm chặt tay tôi:

– Chẳng nào chị lên đường?

– Để xem ý Cẩm Xương ra sao!

– Cả nhà bắt đầu cuộc sống mới bên ấy, chị thấy dễ chịu không?

Tôi cười cười chẳng nói gì. Sắp tới, ở bên ngoài thế giới, tôi sẽ hòa nhập vào cuộc sống mới, một mình đương đầu với mọi việc, đâu biết được nó sẽ sáng sủa, đen tối, khổ não hay vui vẻ? Nhưng tôi quyết sẽ làm được, sống được, tôi không muốn bạn mình gánh thêm nỗi lo.

Tôi để yên cho Thính Đồng ngủ, cầm lấy quyển tiểu thuyết mới mua.

– Cô ngủ cho khỏe, ngày mai tôi sẽ hẹn gặp họ!

– Còn chị? Sao không ngủ? Đọc sách à!

– Chỉ xem một lúc thôi, tôi sẽ ngồi đây.

Thính Đồng nhắm mắt lại.

Tôi mở quyển tiểu thuyết Nửa đời trước của tôi của tác giả Diệc Thư, tập sách đang bán rất chạy.

Nửa đời trước của tôi? Vậy lúc nào thì kiểm nghiệm lại mình?

Trong khoảnh khắc, con người biết mình đã trưởng thành!

Còn tôi, nếu như giờ phút này mới trưởng thành thì e đã trẻ nãi không hay, cứ mê muội chưa tỉnh ngộ.

Sáng sớm, tôi chuẩn bị bữa ăn sáng như mọi ngày, mùi thơm thức ăn bốc lên bay khắp phòng ăn.

Bái Bái thấy tôi, nó ngượng nghịu nói:

– Mẹ, ăn sáng!

– Con ăn nhanh lên, sắp đến lúc đi rồi!

– Tôi làm như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Hai cha con cầm cúi ăn, mỗi người ăn hết bát cháo lớn.

Tôi đến phòng thăm Thính Đồng hai lần, cô ấy vẫn chưa tỉnh dậy. Tôi thấy yên tâm, nói với Cẩm Xương:

– Thính Đồng còn lại đây, em không đưa anh với con đi được! Tốt hơn cả, anh nên gọi điện kêu taxi.

Cẩm Xương nhún vai, vẫn chẳng thốt một lời, anh gọi điện thoại.

– Cẩm Xương!-Lúc anh ra đến cửa tôi gọi lại. - Anh bảo người bí thư lấy vé đi Canada cho sớm mới kịp, nghe nói mùa hè đông khách lắm.

Cẩm Xương quay nhìn tôi, gương mặt có vẻ thư giãn đôi chút.

– Được rồi! Anh sẽ đưa hai mẹ con đi, ở yên xong anh mới trở về!

Tôi gật đầu, đóng cửa lại.

Không có kẻ nào tình nguyện chịu khổ cho người khác, trừ phi là yêu thương người đó quá.

Nếu như vậy thì e là quá đổi.

Tâm linh vĩ đại, nói chung là rất hiếm hoi, không dễ gì được!

Tôi đương nhiên là yêu Cẩm Xương. Nhưng một thời gian dài trôi qua, phải chịu đựng thái độ của anh thì tình cảm tôi cũng đã giảm đi. Đôi vợ chồng chung nhà hợp tình đã thành ra trái ý, chỉ bằng đi khỏi cho xong để thời gian ngăn cách sẽ bồi dưỡng tình cảm!

Tôi bị buộc phải chọn lựa một cách thông minh.

Thính Đồng ngủ đến trưa mới trở dậy.

Lại một ngày.

Cô nhắc điện thoại gọi đến chỗ làm dặn dò công việc.

Người đàn bà làm việc ngoài xã hội, có đau thương khổ sở gì cũng không dám hé lộ! Phải làm lợi cho công ty mới có tiền chi trả các khoản chứ không phải đến để trang trí màu mè.

– Tôi phải về xưởng đây, hàng đông công việc đang chờ tôi giải quyết!

– Được. Có cần tôi lái xe đưa cô về không? – Tôi nhìn đồng hồ. – Còn thì giờ, tôi hẹn với họ vào buổi chiều.

Thính Đồng có vẻ run sợ, cô nhìn tôi muốn nói nhưng lại thôi.

– Yên tâm! Bà ta không nuốt được tôi đâu, khó tiêu hóa lắm.

Thính Đồng và tôi cùng cười.

– Nhờ chị!

Không ngờ hôm nay Thính Đồng lại giao phó cho tôi chuyện lớn lao như vậy.

Hiếm có cơ hội tận sức giúp bạn, tôi chỉ lo là không được việc.

Nhưng phải cố gắng hết sức mới biết được mệnh trời!

Tôi và bà Thi hẹn nhau tại một quán ăn Tây cạnh sân golf Phấn Lĩnh.

Chính bà Thi đề nghị địa điểm. Tôi ngạc nhiên vì chỗ đó quá xa, còn bà thì nói ở đó ngoại trừ ngày nghỉ, còn thì chẳng gặp ai quen biết.

Tôi cẩn thận và đành nghe theo bà.

Bước vào tiệm, tôi nhận ngay bà Thi Gia Ký, bà không đến một mình ...

Ngồi bên bà Thi là một phụ nữ quen quen.

Tôi bước đến, chào họ và ngồi xuống.

Bà Thi giới thiệu:

– Quý vị gặp qua rồi, hôm đám cưới Truyền Ngọc Thư đấy!

Tôi chợt nhớ ra, đây là người đi bên cạnh bà Thi và cô dâu.

– Đây là bà Phương Tín Sinh, Tín Sinh là trợ thủ đắc lực của giám đốc ngân hàng Thi Gia Ký!

Ông theo hầu ông, bà theo hầu bà. Trong xã hội mỗi người đều có địa vị, lập thành bè phái để tăng gia thế lực.

– Không ngờ bà Vương lại đến đây một mình. – bà Phương cười nói.

– Quý vị còn muốn có ai nữa? Mạnh Thính Đồng à?

– Cô ta không dám đến đây sao? – Bà Thi cười hỏi. – Hội chơi golf của tư nhân ở đây rất có tiếng, chỉ có hội viên chính thức và thân thuộc mới được đứng ra mời khách:

Mạnh Thính Đồng biết nguyên tắc này nên không dám làm khách của tôi.

– Làm khách của bà Thi, chắc chắn là mạo hiểm lắm; nhưng nếu đi với ông Thi đến đây thì lại việc khác.

Bà Thi liền ra về đề phòng, nhìn lướt qua bốn bên:

– Họ đến đây sao?

– Không phải hôm nay! Bà Thi yên tâm, tôi chẳng qua là nói theo bà vậy thôi. Thực ra, chủ quyền ở đây chỉ ở trong tay một người, và bên bàn này, ba chúng ta chỉ là khách!

Hai người đàn bà ngồi trước tôi yên lặng.

Bà Phương Tín Sinh có vẻ thông thả, hỏi:

– Bà Vương làm gì?

– Chỉ là nội trợ của Vương Cẩm Xương!

– Bà Vương không giống một nội trợ trong gia đình.

– Nội trợ trong gia đình phải như thế nào, xin được nghe?

– Đàn bà đứng đắn ít ra phải chính danh và có ích lợi thiết thực mới được tôn trọng.

– Thưa bà Phương! Theo ý của bà thì tôi phải nói là:

Thính Đồng tuy là bạn, nhưng làm người cần có những nguyên tắc:

phải vì nghĩa lớn mà diệt trừ thân nhân mình, cô ta xâm phạm đến chồng người ta tất phải bị loại trừ đi chứ gì?

– Bà Vương không nghĩ vậy sao?

Bà Thi đưa mắt nhìn tôi, đôi mắt hàm ý đối địch đột nhiên chuyển biến thành hòa hoãn, mơ hồ, khó hiểu!

– Tôi không cho là vậy! Nếu như trong đời, người thân mình phạm phải tội phóng hỏa giết người, làm các điều ác hại thì tất phải vì nghĩa mà diệt đi cho rồi! Nhưng chuyện phải trái thị phi, chẳng qua là vấn đề quan điểm ở các khía cạnh khác nhau mà thôi! Cần gì phải lòi những nguyên tắc xử sự làm bùa hộ mệnh, tô điểm cho ngôn hạnh thật tốt đẹp để lẫn tránh đi trách nhiệm.

– Bà Vương! – Vợ Thi Gia Ký chậm rãi nói – Thính Đồng có được người bạn can đảm như bà, tôi rất hâm mộ!

Tôi tin bà nói thật vì khóe mắt bà đã rướm rướm lệ:

– Trên đời khó được người thật lòng yêu mến mình mà không điều kiện gì, trong dầu sôi lửa bỏng lại dang tay cứu giúp người.

– Bà quá khen! Tôi hẹn gặp bà chỉ là kẻ trung gian, chỉ mong được nói lời chân thực và có chút ý kiến! Việc có thể cứu vãn, song cũng phải do mọi người.

– Bà Vương thấy thế nào? Đối với ý của tôi, của Thính Đồng thì sao?

– Có trải qua mới nhận biết. Nếu như bà Thi không tha thiết mong tìm ra sinh lộ thì chắc đã không muốn gặp tôi!

– Đúng vậy, xin bà cứ nói, tôi lắng nghe đây!

– Điều muốn nói, tôi đã nói rồi! Tôi xin nhắc lại là ba người chúng ta đây đều là khách. Chủ nhân chỉ có một, người đó là Thi Gia Ký. Ông Thi là hội viên chính thức của hội chơi golf, ai lại không muốn dựa vào uy danh của ông để thành hội viên phụ thuộc, hoặc làm khách mời! Hôm nay có người cần đến ông ta ở đây thì ông ta không đến, hoặc ông ta đã cùng bạn bè đến Thâm Thủy Loan ...

Nói đến đây, có vài hội viên người Nhật Bản đi vào dùng trà.

– Lại còn điều này, hội chơi golf ở đây liên kết với các hội golf khác trên thế giới, hôm nay họ ở Hương Cảng, ngày mai ở Nhật, mốt ở Hawaii, bữa kia ở San Francisco, nơi nào lại chẳng vui vẻ, có đề phòng cũng chẳng xong!

Gương mặt bà Thi đậm ra trắng bệch. Bà Phương ngồi bên nhìn chăm chú.

– Hội viên phụ thuộc cũng là danh chánh ngôn thuận, rồi họ cũng khoe khoang uy thế, tuy nhiên họ cũng chỉ có quyền ra vào mà thôi, họ làm sao ngăn hội viên chính quy mời khách quý. Nói khác đi, chủ nhân dù sao cũng phải giữ lấy thể diện, chẳng làm gì thái quá thì đó cũng là cách nhượng bộ rồi!

Bà Thi nhìn tôi ngơ ngẩn, đoạn chậm rãi nói:

– Bà Vương thông minh quá!

Đoàn Uất Văn này sống đến nửa đời người mới có người đầu tiên khen ngợi là thông minh - thật là lạ lùng làm sao!

Nhưng tôi rất cảnh giác, tôi không vui mừng, sự phải phân tán tinh thần. Kẻ địch đang ở trước mắt, không để sơ hở được.

– Bà Vương rất sáng! Chủ nhân phải giữ lấy thể diện, tôi cũng nghĩ vậy. Con người có nhiều việc rất đáng tiếc, tôi xin chịu một phần!

Lời nói quả lợi hại, tôi chẳng nói gì.

– Bà Vương thấy thế nào?

– Nếu bà Thi bình tâm tự xét ắt sẽ thấy lối thoát, cứ mặc cho sự tình có thay đổi lớn lao thế nào, bà cứ một mực yên lòng, chẳng nghe chẳng hỏi là được!

Thính Đồng bạn tôi cũng đã tính rồi, cô ấy sẽ chẳng làm khó cho ông Thi, giờ đây danh phận đâu có quan trọng! Hãy xem những người Nhật ở bàn kia, chúng ta làm sao phân biệt ai là hội viên, ai là phụ thuộc, ai là khách mời? Cho nên bà cứ yên tâm nghỉ ngơi là tốt nhất!

Thấy bà Thi yên lặng, tôi tiếp:

– Thưa bà Thi, hãy bình tĩnh nghe tôi nói. Sự việc liên hệ đến bà và Mạnh Thính Đồng! Nếu cả hai cùng tồn tại thì hẳn nhiên, cả hai đều chán nản, buồn rầu! Còn bà buộc Thính Đồng rút lui, ông Thi sẽ tức giận và đậm ra oán hận cả đời. Và rồi sẽ có Thính Đồng thứ hai, thứ ba xuất hiện! Số đó sẽ nhiều hơn đấy!

Chỉ bằng bà nhường một bước, tôi thấy ông Thi sẽ nghĩ đến bà mà chẳng làm giặc, cứ buông ông ấy, chắc chắn ông ấy sẽ nhớ bà cả đời!

– Bà đến thuyết phục tôi ly hôn sao?

– Tôi đến thuyết phục bà đừng buộc Thi Gia Ký vất bỏ Mạnh Thính Đồng, còn ly hôn hay không, không phải là đề tài chính!

– Bà biết tôi định làm gì sao?

– Một cách ngu chẳng ai bằng! Tôi không tin là bà sẽ ra tay như vậy!

– Tại sao?

– Nếu Thi Gia Ký nắm tay Mạnh Thính Đồng đến ngay lúc này, tất bà sẽ làm ấm lên ọi người trên đời này biết là ông chồng mình lòng dạ như thế đấy.

Vậy là mất cả mặt! Bà Thi, bà không thấy như vậy là trái lẽ lắm sao?

– Thi Gia Ký sợ tôi làm như thế sẽ hỏng hết!

– Rất đúng. Bởi vì ông ấy là chủ, dù có yêu thương bà và Thính Đồng thể nào thì sự nghiệp vẫn là trên hết!

Tôi thật ác độc, đã từng bước từng bước bức bách bà đến nỗi sắc mặt trắng bệch ra, trông thật thảm nảo, chẳng kém gì Thính Đồng đêm qua buồn khóc.

Ồi! Đòi người!

– Bà Thi, bà đã biết rồi đó, đối với đàn ông, họ trọng sự nghiệp hơn cả phụ nữ, vậy thì còn đau khổ vì cô gái khác làm gì? Chẳng cần phải đeo đuổi bức bách họ, nếu không, hậu quả sẽ không hay đâu!

– Cứ để họ như vậy, mỗi người nhường một bước. Họ Thi chẳng ly hôn, họ Mạnh vẫn còn đó! Kể trước người sau, mỗi người một nơi. Bà cứ lờ đi, chồng bà vĩnh viễn là chồng bà! Thính Đồng thì đắm chìm trong ái tình lãng mạn của cô ta, bà cứ mặc như không thấy!

Tôi đã chân thành nói hết!

Lái xe trở về, tôi vào phòng lẫn ra ngủ.

Tôi hết sức mệt mỏi, như thể đã dốc hết tinh lực ra chiến đấu.

Tôi ngủ đến hơn 10 giờ, mẹ tôi mới đánh thức dậy.

– Máy giờ rồi? – Tôi hỏi.

– Mười giờ rưỡi.

– Ồi! – Tôi ngồi dậy. – Còn Cẩm Xương, chưa về sao?

– Đã mười giờ rưỡi sáng rồi!

– Cái gì?

– Con mệt mỏi lắm. Đêm qua chẳng ăn tối. Cẩm Xương dặn đừng đánh thức con. Thính Đồng gọi điện đến hai lần, lại không muốn gọi con dậy. Sáng nay Cẩm Xương gọi taxi, đưa Bái Bái đi học rồi đi làm luôn. Con thiệt, không đau không bệnh mà lại ngủ dữ như vậy.

Tôi chợt cười lên.

Bỏ công sức mất hai ngày, theo tôi, chỉ cần dùng trí tuệ ứng đối là được việc.

Nghĩ lại, tôi có hơi run.

Mẹ nhìn tôi lạ lùng, muốn hỏi nhưng lại thôi.

– Mẹ, con không có gì đâu, mẹ yên tâm!

– Mẹ đâu có lo gì. Uất Văn, mẹ có chuyện muốn bàn với con.

Mẹ tôi hơi khách sáo. Đối với bà tất là có chuyện mong muốn gì đây - chẳng biết có gì khó khăn phải nói với tôi.

– Có chuyện gì, mẹ cứ nói.

7. Chương 7

Từ bé đến giờ, tôi vốn có yếu điểm là chẳng biết nói không với người thân bao giờ, bất kể lòng mình có ưng hay không, tôi cũng đáp theo họ. Những người thân đó là mẹ tôi, Cẩm Xương, Bái Bái, Thính Đồng, thậm chí cả mẹ chồng và Cẩm Linh; chỉ riêng có cha tôi, hồi ông còn tôi rất thỏa mái, thoải mái, nhưng ông chỉ sai tôi những chuyện vặt. Trừ thân nhân, tôi chẳng có bạn bè nào khác.

– Việc thế này, bà Trương Trọng Hiền nói với mẹ, hai đứa con của mẹ đều rất tốt, lại xinh đẹp, có tương lai, bà ấy rất mộ phúc đức của mẹ

– Mẹ! – Tôi cười nói. – Con với mẹ, chỉ hai người ở đây, mẹ cứ nói thẳng ra!

Bà rất gượng ngừng, nói:

– Mẹ thấy bà ấy thật lòng. Bà Trương nói, bà muốn tìm người có uy tín trong xã hội để đứng ra ký tên bảo lãnh.

– Bà Trương muốn có người bảo lãnh?

Chuyện thật nực cười? Họ Trương tầm tiếng như cồn, chỉ có người khác mới cần đến họ bảo lãnh thôi!

– Không phải bảo lãnh cho bà ấy, mà là con rể của bà Trương muốn vay vốn làm ăn. Thực ra đây chỉ là thủ tục mà thôi, vay tại ngân hàng Hằng Mậu.

Trương gia là một đại cổ đông, Trương Trọng Hiên là phó chủ tịch ngân hàng nhưng không thể ra mặt giúp người nhà được, ngay cả bạn bè đứng ra bảo lãnh cũng chẳng có, thiệt là hết sức dang hoàng! Bà Trương muốn giúp con rể mình, lẽ nào lại không được? Họ vay chỉ 200 vạn thôi!

– Hai trăm vạn đâu phải là con số nhỏ!

– Đối với con là lớn đấy. Hôm qua mẹ theo bà Trương đến cửa hàng Lợi Phúc sắm nữ trang, kết toán số tiền lên đến 600 vạn! Đây mới chỉ là sợi dây chuyền với cái khâu thôi đấy nhé!

Tôi lặng thinh, lòng có hơi hoảng.

– Bà ấy nhận mẹ là bạn thân mới giao mẹ vụ này, con phải đi giúp cho bà ta một chuyện.

– Mẹ, con ... không dám! 200 vạn là quá sức của con, rủi ...

– Nếu có gì thì bà mẹ này đứng ra chịu, được chưa? Cái thứ hẹp hòi!

Nếu không chịu tất bà sẽ nổi xung thêm.

Tôi thở dài.

– Mẹ, con đâu biết con rể họ Trương là người thế nào thì làm sao đứng ra bảo đảm được?

– Người ta cũng đâu có biết con là ai? Bên cạnh họ đâu có thiếu gì người đứng ra nhận giúp đấy.

– Con dựa vào đâu mà bảo đảm?

– Con nói thiệt y như mẹ. Mẹ không sợ thất lễ đã nói với bà Trương là chúng ta chỉ là người bình dân, đâu có tư cách gì. Bà ấy giải thích ẹ là có nhiều người chịu đứng ra làm việc ấy vì tiền, nhưng khi họ ký xong thì rêu rao khắp thành đều biết; bà Trương tin tưởng chúng ta kín miệng. Ngân hàng là do họ, chỉ cần có người ghi tên cho hợp lệ thôi chứ ai đi điều tra về con làm gì!

– Mẹ, con không biết gì nhiều, sao mẹ không bàn với Uất Chân?

– Uất Chân làm việc cho chính phủ, không thể làm người bảo lãnh được, vả lại, Uất Chân thường xuất hiện trên báo, đài – ai mà không biết. Bà Trương và mẹ đều không muốn phô trương.

Tình thế như đã lên lưng hổ.

– Đợi con bàn với Cẩm Xương!

– Con gái gả đi như nước đổ bỏ vậy!

Tôi làm thinh.

– Mẹ nói không đúng sao? Ở nhà người ta đâu có làm chủ được. Con từ nhỏ nghe lời ai? Ai nuôi con lớn lên đây? Mẹ đã nhận lời bà Trương, nay con rõ ràng đã làm mất mặt mẹ. Ngày thường mẹ có thương Uất Chân ít nhiều, nay vác mặt tới nhờ con, con lại ỷ thế khinh người ...

– Mẹ - Tôi kêu lên nuốt đi nỗi uất ức.

– Làm mẹ lại nhờ con không được sao?

– Muốn đi phải để con rửa mặt đã! – Tôi khoát tay, ra hiệu bà đừng nói nữa.

Tôi vào phòng tắm, xối nước tắm, người tỉnh táo lại. Ngủ nhiều thực ra càng thêm mệt mỏi.

Tôi thay y phục xong, đi với mẹ đến ngân hàng Hằng Mậu.

Con rể Trương Trọng Hiền là Phan Quảng Sinh, một người trạc trung niên.

Cạnh đó là mẹ con bà Trương Trọng Hiền. Họ vồn vã đón tiếp mẹ tôi. Tình cảnh trước mắt khiến tôi cảm giác có điểm thái quá, thậm chí rất khó chịu, khó mà hình dung được sự đường đột và khoa trương của họ, tôi chỉ buồn lòng, còn mẹ tôi thì cơ hồ bay bổng.

Giám đốc ngân hàng tỏ ra rất cung kính, ông giải thích cho tôi về nghĩa vụ của người đứng ra bảo lãnh, đối với tiền vay 200 vạn đồng ấy, tôi phải có trách nhiệm. Ông không điều tra hoàn cảnh của tôi mà chỉ giữ lại tấm ảnh, tên tuổi.

Rõ là trên đời này quan phủ bắt tay nhau và người bên ngoài đều mong muốn có cơ hội kết giao với họ, như bà mẹ tôi vậy.

Bà Trương muốn mời chúng tôi ăn trưa, lòng tôi đang lo nghĩ đến Thính Đồng nên từ chối, chỉ có mẹ tôi đi theo họ.

Gọi điện đến Thính Đồng, nhân viên nói cô ta đang bận. Tôi thấy rảnh nên lái xe đến Tân Giới, đi vào xưởng để xem tinh thần Thính Đồng thế nào mới yên tâm được.

Xe đến xưởng vào lúc ăn trưa. Trong xưởng có vài người tụ lại ăn cơm hộp. Tôi đi lần lên lầu.

Phòng Thính Đồng bên ngoài có tấm bảng ghi:

Phòng tổng giám đốc. Tôi nhẹ nhàng gõ cửa và đẩy cánh cửa bước vào, thật hết hồn ...

– Xin lỗi. – Tôi buột miệng nói, mặt đỏ bừng lên vừa thối lui.

Thính Đồng đang ôm hôn Thi Gia Ký .

Sự xuất hiện của tôi thật vô cùng không đúng lúc.

– Không sao! – Thính Đồng sửa lại y phục vừa nắm tay Gia Ký giới thiệu với tôi.

Tôi hơi cuối đầu, chào ông Thi.

Thi Gia Ký nói:

– Tôi có nghe Thính Đồng nhắc đến cô!

Tôi mỉm cười.

– Sẵn đây xin mời ra ngoài dùng cơm!

Tôi nghĩ họ say mê nhau quên cả ăn uống, nay gặp Trình Giảo Kim xuất hiện buộc họ phải thay đổi kế hoạch.

– Cảm ơn. Tôi chỉ tiện đường ghé vào đây thăm Thính Đồng , chào một tiếng rồi đi ngay.

Rõ thật, dưới ánh mặt trời này có biết bao người nói dối - cả nửa giờ lái xe đến đây rồi lại chối!

– Hiếm có cơ hội mọi người gặp nhau trò chuyện!

Xem ra Thi Gia Ký cũng là người có phong độ.

Tôi đang phân vân, Thính Đồng liền nói:

– Đừng nghe Uất Văn khách khí, tôi đưa chị đến thang máy đi!

Tôi đành phải đi theo họ.

– Sao không gọi điện thoại báo trước cho tôi? – Thính Đồng đi bên tôi vừa hỏi, giọng bình thản.

– Có gọi đến hai lần, cô đều mắc bận, tôi nghĩ cô không đi đâu nên đến ...

– Có chuyện nên tìm tôi chứ gì?

Lại còn chuyện gì? Con người mới đó mà đã thay đổi đến 180 độ rồi.

- Xem tình hình của cô ấy, thấy bộ dạng ắt là tốt đẹp lắm!
- Nhờ sự giúp đỡ của chị, thật hiệu nghiệm! Hôm khác sẽ đa tạ!
- Cứ nói khách sáo, có chuyện lại tìm tôi!
- Tôi hiểu!

Sau khi ra khỏi xưởng, đột nhiên tôi cảm thấy chán nản. Không thể nói là buồn bực vì bị lợi dụng day dưa vào một sự tình nghiêm trọng, cho dù Thính Đồng có là người bạc tình vong ân thì tôi cũng không đến nỗi hẹp hòi như vậy.

Bỗng đứng lại vương lấy những chuyện đầu đầu. Trước kia, tôi chỉ là người chẳng ra gì, ngày này qua ngày khác; gần đây lại khác, mỗi lần gặp chuyện là tôi nghĩ ngợi mọi mặt, rồi phân tích, suy xét, được kết quả xong lại đâm ra phiền muộn, tôi nhận ra rằng mọi người chung quanh đối đãi tôi không thật lòng! Tôi chịu đựng những thiệt thòi, họ đối xử có vẻ tốt với tôi thì liệu họ có thương yêu và thực lòng?

Suy nghĩ đó thật nguy hiểm!

Trong suốt thời gian đó, tôi vẫn tranh thủ đọc nhiều sách.

Trước kia ở đại học, tôi ưa suy nghĩ, bởi vì thầy, vì bạn cùng nhau khích lệ, gặp điều khó khăn thì đem ra bàn bạc, dần dần cũng nhập tâm, thấu hiểu.

Đây là thời gian thật vui thú. Giáo dục ở đại học không chỉ học tập sách vở, kiến thức, nó còn rèn luyện tâm lý, làm cho con người trưởng thành hơn.

Và bao năm yên phận trong gia đình, tôi lại đâm ra chậm chạp!

Sắp tới, ắt tôi phải đọc sách để tìm lại cảm giác nhanh nhẹn, minh mẫn.

Nói đến sách, tôi đã chuẩn bị để mang theo sang Canada, tôi dặn mình phải mua nhiều tiểu thuyết!

Tôi thích đọc tác phẩm tả thực vì nó nói nhiều về tâm lý, có những điều khó nói nhưng được tác giả viết ra, đọc rất thú vị, như ngày hè uống được chum trà tuyệt ngon vậy.

Tôi thích ở Canada có nhiều thời gian, đọc sách là hợp lẽ. Bái Bái phải thi vào đại học. Nó có đời sống mới riêng biệt của nó, còn bảo thủ như tôi, thời đại học đã qua, nay muốn đứa con giá 16 tuổi ở bên mình thì quả là vọng tưởng!

Đền như Cẩm Xương, mỗi năm chắc chỉ thăm tôi không quá ba lần!

Thời gian lần lượt sắp đến ngày lên đường, mẹ tôi hẹn tôi cùng Uất Chân dùng bữa cơm, gọi là tiễn hành.

Tôi hơi do dự. Từ lúc hai chị em to tiếng qua điện thoại đến nay, tôi chưa hề gặp qua nó, lòng cũng thấy khó chịu.

Mẹ thấy tôi mặt khó coi, bà cười, nói:

- Lại khiến mặt con bí xị rồi!

Hẳn nhiên, đối với hai đứa con gái, bà yêu thương đứa bé hơn, đó cũng là lẽ thường tình.

Tôi làm thính, thực ra giải thích cũng chẳng đến đâu.

- Con nói xem, chắc là mẹ thiên lệch chứ gì? Cứ nói đại ra cho dễ chịu!

Nhược điểm lớn của con là tự ti, làm cao, người ta nhờ cậy, con lại cho là bị bức hại phải chịu đựng, thấy mình bị xem nhẹ rồi đâm ra ầm uất, bực tức, muốn có cản trở cũng không xong!

Lời chỉ trích của mẹ tôi rất khó chịu, nhưng qua mười mấy năm kinh nghiệm, tôi chẳng lạ lòng gì.

Có khi nghe bà nói nhiều tôi lại đâm ra nghi ngờ mình chắc là hẹp hòi. Một kẻ không mưu sức, tự ti tự cảm, làm nguy hại đến lợi ích của kẻ khác.

Tôi vốn muốn mọi sự đều yên lành nên nhẫn nhịn những điều khó nhin, nhin rồi lại nhin, và người ta cứ đà đó lại trách móc tôi, chẳng hạn như mẹ tôi vậy.

– Con gọi điện đến Uất Chân đi, kéo nó lại gần nữa!

Rất cục, tôi cũng gọi điện đến Uất Chân, hẹn mọi người sẽ gặp nhau tại một nhà hàng.

Uất Chân nhắc mời cả mẹ chồng tôi và Cẩm Linh, mời cả Thính Đồng, nhưng cô ta mắc bận, thế là chỉ có thân thuộc trong gia đình tôi.

Dù sao thì một giọt máu đào vẫn hơn ao nước lã, nghĩ đi nghĩ lại tôi vẫn khẳng định là mình thương yêu em gái! Uất Chân có cái hay, cuộc sống đơn độc của cô nàng thật đáng khen ngợi! Không phải vậy sao? Một người tài hoa, hơi ngạo mạn nhưng cũng chấp nhận được! Thính Đồng đâu được vậy!

Trên bàn tiệc đưa tiễn, bầu không khí thật vui. Uất Chân là người cứng cỏi, hàm súc, lúc bé làm điều gì sai trái, nó thà chết chứ không nhận lỗi, nhưng nhiều lần nó lại chịu sửa đổi, do đó mà tiến bộ và có được như ngày hôm nay.

Uất Chân cố ý ngồi cạnh tôi, luôn gấp thức ăn cho tôi. Hành động ấy, đương nhiên là biểu lộ tình cảm lúc chia tay.

Uất Chân bảo Bái Bái:

– Đến Canada, con phải quan tâm đến mẹ, nếu mẹ con thiếu mất cọng tóc nào là di tính toán với con đấy!

Lời dặn dò đứa bé cũng biểu hiện sự quan tâm và đồng cảm.

Tiệc tiễn đưa kết thúc trong bầu không khí hòa hợp, vui vẻ. Hiếm khi bà mẹ chồng tôi có thái độ như hôm ấy, chẳng nữa lời khó nghe - thật là vạn hạnh.

Theo tôi, thứ nhất là vì có mẹ tôi bên cạnh, chỉ cần hờ hênh cạnh khỏe là xảy ra cuộc chiến, cho nên là phải giữ lời; thứ hai, chắc bà được con trai nhắc nhở là khó có được con dâu chịu rời xa gia đình, nhận lấy trách nhiệm nặng nề.

Tôi cảm thấy hả lòng hả dạ!

Cuối tiệc, Uất Chân đưa tôi gói quà, nói nhỏ:

– Chị giữ lấy làm kỷ niệm!

Tôi cầm lấy, lòng thật cảm động mỗi thâm tình của em gái. Tôi đâm ra hối hận vì đã trách nó trước giờ!

Thực ra, đối phó với tôi rất dễ, chỉ cần có chút lòng tử tế là tôi cảm ơn đến rơi nước mắt rồi. Khát vọng duy nhất của tôi là được người khác yêu thương – có trẻ con quá không?

Tôi nắm tay em gái, rất lâu, chẳng buông ra, xúc động nói:

– Em có rãnh đến thăm mẹ với Cẩm Xương!

Uất Chân gật đầu:

– Chị, hy vọng chị hợp với cuộc sống bên đó.

– Được mà, em yên tâm!

Rõ ràng, Uất Chân chẳng yên tâm, đoạn thở dài, nói:

– Sống lặng lẽ không dễ đâu!

Ôi! Có ai nói là dễ dàng?

Chúng tôi ra đi vào ngày thứ bảy, Cẩm Xương muốn quay trở lại Hương Cảng vào ngày cuối tuần.

Tại phi trường, Thính Đồng cũng vội vã tìm đến, cô có vẻ vui.

– Cô bận quá còn đến làm gì! Ở đây với Canada nội ngày mai là tới rồi. Cô lại hay đi Mỹ, còn sợ không gặp sao?

Tôi thấy vẻ vội vàng của Thính Đồng mà đau lòng.

– Không, không, - Thính Đồng khoát tay. – tôi đến lì xì cho Bái Bái.

Thính Đồng đưa Bái Bái bao thơ.

– Mẹ! – Bái Bái nhìn tôi, tiện tay nó giao lại bao thơ cho tôi.

– Thính Đồng , không được! Cái này nhiều lắm!

– Đừng lải nhải! Tình bạn chúng mình há chỉ có thể thôi sao!

Tôi an ủi:

– Thính Đồng , hãy giữ gìn sức khỏe! Thi Gia Ký đối đãi với cô tốt chứ?

– Tình thế rất tốt! Không biết có phải do lời nói của bà chị lù khù mà thay đổi càng khôn hay không?

– Cái gì?

– Áp lực của Gia Ký tự nhiên biến mất, bà vợ anh ta không những không ra uy bức bách chúng tôi, bà còn định ly hôn ...

Tôi ngạc nhiên, lòng chợt rất xúc động, có vẻ bất nhẫn.

Thính Đồng chắc hẳn là hớn hờ.

Trong nhất thời, tôi không nói được gì thì Cẩm Xương đã giục vào bên trong làm thủ tục lên máy bay.

Mây trắng mênh mông. Tôi mơ hồ vợ vẫn.

Mỗi ngày lại phát sinh chuyện khác nhau, chúng ta phải xử sự thế nào? Là đúng hay là sai? Rất nhiều khi chúng ta mơ hồ không rõ, lại lắm khi tự cho là đúng.

Tôi rời bỏ thành phố, nơi tôi sinh ra và lớn lên, giờ đây, tôi đi đến một nơi xa lạ, mới mẻ để tạo lập cuộc sống. Tôi chợt nhớ đến bà Thi Gia Ký mà tôi xem như kẻ địch, nay lại thấy nặng cả lòng.

Tôi nhìn sang chồng bên cạnh, lòng rất đổi xúc động!

Không khí ngày hè ở Vancouver chẳng khác gì nhiều, ít ra, từ lúc chúng tôi bước xuống máy bay cho đến khi Cẩm Xương quay trở lại Hương Cảng, trong suốt tám ngày, sắc trời một màu xanh biếc, không khí trong lành.

Cẩm Xương rất bận việc, anh đưa hai mẹ con chúng tôi đến ngôi nhà nằm về phía Tây Vancouver – ngôi nhà xây dựng trên một vùng đất nhuộm sắc thu vàng.

Cẩm Xương đã nhờ các bạn đồng nghiệp nước ngoài mua lại căn hộ đó, có hai gian, năm phòng ngủ, đủ cho gia đình ba người chúng tôi. Anh còn dự định sẽ đưa hai bà mẹ đôi bên sang - một động hai con hổ, nhưng vì hoàn cảnh phải sống tha hương, chắc họ sẽ hiểu và nhường nhịn nhau thôi.

Cẩm Xương nói với tôi.

– Giấy tờ nhà cửa đều đứng tên em! Sau này mọi việc liên quan đến nhà cửa, thuê mướn phải gửi đi lại, phiền lắm!

– Anh không sợ em gom hết trốn đi sao?

– Em trốn đi đâu chứ?

– Đương nhiên là nước ngoài rồi!

– Em đừng coi thường, anh mình có giá lắm đấy.

Ồ! Lại cậy thế khinh người. Đàn bà thời nay há dễ xem thường, ai mà chẳng có dũng khí và lực lượng để giương cờ khởi nghĩa. Hẳn nhiên, cây lớn cũng phải có cành khô! Chẳng may, tôi lại là cái cành khô ấy. Biết vợ chẳng ai bằng chồng, tôi đành lẳng lặng rút lui cho rồi!

Nhà có ba người, thực ra hiếm khi được nghỉ ngơi tám ngày, mười ngày. Cả ngay chúng tôi lái xe vào thành phố mua sắm những thứ cần thiết, chính thức đi đó đây ngắm cảnh, ăn uống vui chơi, rất thích thú.

Nếu cứ như vậy thì sung sướng biết bao!

Tiết thay, cảnh đẹp cô chừng. Sáng mai, Cẩm Xương phải rời mẹ con tôi về Hương Cảng.

Đêm ấy, tình cảm vợ chồng lạt lẽo, chẳng có gì để nói.

Trời sắp sáng, tôi rất mệt vì không ngủ được. Cẩm Xương quay lưng sang tôi ngủ, tôi ôm lấy lưng anh và hôn nhẹ.

– Em dậy rồi à? – Cẩm Xương hỏi.

– Không, em không ngủ được!

Cẩm Xương quay người lại nhìn tôi:

– Rồi không được phải không?

– Ừ!

– Em không phải nói chúng ta là vợ chồng già sao!

– Đúng vậy, sắp tới Bái Bái sẽ có bạn trai, sau đó lấy chồng, chúng ta chờ bế cháu!

– Vậy thì còn âu yếm gì? – Cẩm Xương cười tôi.

Tôi véo vào tai anh, nói nhỏ:

– Thực ra chúng ta vẫn còn trẻ.

– Ra là chẳng muốn rời anh.

– Cũng đâu có dễ gì! – Cẩm Xương cười lớn.

Tôi đánh vào ngực anh:

– Anh chết đi!

Cẩm Xương giữ tay tôi lại và hôn thân thiết.

Cuộc sống ở Vancouver lặng lẽ như mặt nước hồ, gần chỗ tôi có hai ba nhà hàng xóm, họ là Hoa Kiều, thấy đều sáng đi làm, tối về nhà, cứ đều đặn như vậy.

8. Chương 8

Và đúng như Cẩm Xương nói, sinh hoạt của tôi ở đây thật nhàn rồi, ngày này qua ngày khác. Nhưng đối với Bái Bái thì khác, nó vui thích như con chim nhỏ ngày ngày bay ra khỏi tổ, đi đến bạn bè. Đang lúc nghỉ hè, Bái Bái đến đại học Columbia đăng ký học về học phương Tây để chờ đến khai giảng – nó rất bận rộn, buổi tối muốn có nó bầu bạn cũng không xong.

Tôi đã gọi điện thoại đường dài, bày tỏ nỗi lo của tôi cho Cẩm Xương:

– Bái Bái chơi bạn nhiều quá, em trông coi nó không xuể!

– Vậy thì đừng trông coi!

– Anh nói gì vậy? Cha hiền hay làm hư con, tất cả đều do anh tập cho nó đấy.

– Ngày nay đâu còn giữ con gái trong khuê môn nữa.

– Phóng túng quá thì không được đâu!

– Con bé rất thông minh, em sợ gì chứ? Bái Bái vui chơi nhưng không quên học hành, thành tích nó rất tốt, em khỏi phải lo!

– Nhưng, nó là con gái ...

– Trên đời này, hầu hết con gái đều hại con trai đến chết lên chết xuống, bọn con trai bị thất tình nhiều hơn con gái đấy!

Cẩm Xương cho là tôi sợ viễn vông – nhưng sao lại nói vậy?

– Em tổ chức sinh hoạt của chính mình nên thực tế mới được.

Tôi sao?

Có thể nào chẳng âu sầu vắng vẻ!

Thực sự, tôi chẳng có ý thay đổi nếp sinh hoạt gì, thì cũng giặt giũ, cơm nước, chợ búa và công việc cũng đã giản đơn đi nhiều.

Không phải sao? Giờ đây tôi không còn chăm sóc Cẩm Xương, không còn nghe mẹ tôi lải nhải, mẹ chồng chỉ chiết, cũng chẳng còn chịu đựng cơn giận của em gái hay về bận rộn của Thỉnh Đồng, đến cả Bái Bái, từ khi đặt chân đến đây nó như đã tiến đến Liên hiệp quốc và tuyên bố độc lập!

Trên danh nghĩa chỉ một mình tôi chống đỡ, mang lấy gánh nặng của gia tộc, trên thực tế, tôi an nhàn hơn ở Hương Cảng.

Đối với hai ba người bạn hàng xóm, nhiều lúc cuối tuần đi với nhau đến quán trà Trung Quốc ăn điểm tâm, họ thích chơi mặt chược, sau bữa ăn tôi lại về nhà dọn dẹp.

Sau nhà có vườn hoa cỏ, tôi mang theo nhiều sách đọc, nó thành bạn tốt của tôi. Mặt trời mùa hạ ầm ập, tôi hái hoa, nhổ cỏ; vào mùa đông rất lạnh tôi ngồi bên lò sưởi đọc sách. Thời gian cứ thế sẽ trôi qua đủ ba năm!

Thỉnh thoảng tôi lại nhận được chỉ thị của mẹ tôi và mẹ chồng - thế là bận bịu mất vài hôm. Đó là bà con của họ Vương, họ Đoàn từ Hương Cảng sang Vancouver du lịch, thăm thân nhân, xem xét tình hình sinh hoạt để lo cho tương lai...tôi phải làm hướng đạo cho họ! Thường thì tham quan hồ cá và vườn hồng Victoria – đó là những nơi tôi hay đến!

Gần đây, một người họ hàng của Vương gia, trước đây đã đầu tư định cư tại Vancouver, đó là anh chị Cầu, đến gặp tôi bàn chuyện làm ăn.

Tôi rất đối ngạc nhiên, cười lớn, hỏi:

– Chị Cầu, chị coi tôi là người thế nào? Tôi chỉ là bà nội trợ, biết gì làm ăn?

Chị Cầu, trái lại rất tích cực, rõ ràng là người bản lãnh trí tuệ, chị mở đường cho tôi.

– Trên đời chẳng có gì là khó, có lòng là được việc! Ra làm ăn buôn bán thì có gì là khó hiểu đâu. Trước kia tôi cũng như cô, cũng chỉ biết cơm nước thôi, lần nọ đi dạo mua sắm đồ trang sức, gặp nhiều bà giàu có cũng đi mua sắm, qua chuyện trò, tôi thấy họ chọn lựa rất dễ dãi, tôi liền nảy ra ý mua bán, lấy ngay nhà mình làm tiệm, dần dần tích lũy, phát triển, có vốn liếng để đi nước ngoài.

Còn cô dù sao cũng là người đã học đại học, nếu vào thương trường ắt phải hơn tôi rồi!

Nghe nói tôi rất xúc động, muốn bắt tay vào việc ngay, tôi hỏi:

– Tôi có thể làm được gì?

– Mua bán trang phục! - Chị Cầu thành thật nói. – Tôi có người bạn làm ở hàng không, có thể mang trang phục từ Hương Cảng tới, quần áo ở đây thực ra rất quý, nhưng thước tất lại không vừa với phụ nữ phương Đông. Tôi định tìm một căn nhà ở khu phố Đường Nhân, nhưng giá thuê cao quá, tôi nhớ cách trước kia là cứ lấy ngay nhà làm tiệm, tốt nhất là sửa sang lại cho ra vẻ, lúc đầu thì truyền miệng giới thiệu cho người ta biết đến trước đã! Chỗ ở của tôi không thuận tiện bằng nhà cô, phòng ốc không có, cho nên tôi nhớ ngay đến cô đấy!

– Tôi sợ học hỏi lại không xong!

– Nói gì vậy, trên đời chả có việc làm ăn nào lại không học được. Vả lại, rồi rảnh ở nhà, kiếm được việc làm cũng thích lắm chứ?

Nói rất đúng. Tôi nhớ là bà mẹ chồng từng khen ngợi chị Cầu làm ăn có bản lãnh và có ý chê tôi vô dụng, vậy có ngày bà ta sẽ thấy tôi làm ăn chung với chị Cầu - điều ấy thật thú vị!

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi nôn nao đến không ngủ được!

Sáng sớm, chị Cầu đưa tôi đến nhà hàng Tứ Hải gặp cô bạn hàng không bàn về chi tiết.

Chẳng biết có phải vận may đã tới? Sự việc diễn ra thuận tiện hơn tôi tưởng, hàng hóa sẽ chuyển đến nội trong ngày. Tôi và chị Cầu hùn vốn nhau, mỗi người góp ba ngàn đồng tiền Canada, chẳng chút gì nguy hiểm. Vạn nhất là xui xẻo chẳng ai mua thì cứ chia nhau mà mặc!

Đột nhiên tôi đâm ra bận rộn, lòng rất đổi thích thú.

Trước tiên tôi phải dọn dẹp lại nhà cửa, sắp xếp phòng ốc, tôi liên hệ với thợ mộc, đặt họ làm những giá kệ trưng bày trang phục, phòng không rộng lớn nhưng rất thích hợp, một gian hai phòng, trong ấy có ngăn dành cho khách thử đồ, lại có một phòng nhỏ dành phòng làm việc của tôi.

Tôi cẩn thận dọn dẹp phòng học Bái Bái, đồ đạc nó rất bừa bãi, tôi dọn hết lên lầu.

Bái Bái là đứa bé, đồ đạc, tập, giấy cứ bày la liệt khắp phòng, tôi định vừa thu dọn vừa phân loại cho ngăn nắp. Chính ngay lúc ấy tôi gặp những hộp nhỏ, thuận tay tôi mở hộp ra.

Trời! Sao lại thế này?

Trong tức thời tôi ngồi thừ trên ghế, mặt mày đờ đẫn, tay nóng bừng lên. Bái Bái, con gái của tôi, vừa hơn 15 tuổi lại biết đi mua những cái bao cao su giữa thai!

Nó đã dùng qua? Hay không dùng không được?

Cả ngày hôm ấy tôi không sao bình tĩnh được, từ nhà trước đến nhà sau, thậm chí ra vườn mà đầu óc tôi vẫn lung tung lo nghĩ, hẫng nhiên, hoàn cảnh đã khiến tôi rất lo lắng, căng thẳng. Mấy lần tôi định gọi điện cho Cẩm Xương, nhưng phải nói thế nào đây? Rõ ràng là tôi dạn dĩ không nghiêm, điều ấy càng khiến tôi lo sợ.

Cuối cùng thì đến tối Bái Bái cũng về nhà. Tôi đi then nó vào phòng ngủ, lòng hồi hộp như thể tôi là người có lỗi vậy, mấy lần rụt rè, tôi mới cố gắng nói:

– Mẹ dọn phòng học con lên lầu rồi.

– Vâng!

Bái Bái cởi ra chiếc quần bò, để lộ ra phần mông, đùi đầy đặn và trắng muốt, thật khêu gợi, khiến tôi là mẹ nó, nhìn vào cũng muốn ... thấy lên máu!

– Bái Bái! – Tôi nắm chặt tay mình, cố giữ lấy bình tĩnh.

– Gì mẹ?

– Con đừng có tập thói cởi đồ trước mặt người khác rồi đi khắp phòng như thế!

– Á! Ở đây chỉ có mẹ chứ có ai đâu?

– Phải sửa tật đó đi.

Bái Bái nhún vai, nó tiếp tục tháo bỏ áo ngực đoạn mặc vào đồ ngủ.

– Không phải là mẹ lắm nhãi, nhưng mẹ thấy con có nhiều tật lắm đấy. – Tôi quyết định đi ngay vào chính đề. – Mẹ dọn phòng học con cả nửa ngày, đủ các thứ linh tinh, con chẳng sắp xếp ngăn nắp.

Tôi cố ý dây dưa để chờ phản ứng của con bé.

Bái Bái ngồi ở giường, chẳng biểu lộ ý gì, nó cầm lấy remote mở Ti vi và chọn lấy tiết mục, hoàn toàn không nghe gì tôi.

Tôi đâm ra giận mình, tại sao không dám nói thẳng ra với con mình.

– Bái Bái ...

– Dạ! – Đôi mắt nó vẫn dán lên màn hình.

- Bái Bái ... - Tôi lặng lẽ hít lấy một hơi dài.

- Mẹ, mẹ đừng có ậm a ậm ừ được không, có chuyện gì thế?

- Hôm nay mẹ dọn phòng con, thấy có mấy bao cao su ngừa thai. - Rất cục tôi cũng nói ra được. - Của con dùng đó phải không?

- Đương nhiên là con dùng, không lẽ mẹ dùng? Ba đâu có tới đây!

- Bái Bái! - Tôi kinh hãi nhìn nó, trông mắt như muốn rớt ra ngoài! Sao con ăn nói không biết ngượng vậy?

- Con có gì sai đâu?

- Con chưa đến 16 tuổi ...

- Cho nên con phải phòng ngừa. Con không thích làm bà mẹ trước khi cưới!

Lẽ ra mẹ phải giới thiệu cho con biết sớm để sử dụng, nhưng thôi, mẹ cổ lỗ sĩ quá!

Tôi đứng yên như tượng đá!

Bái Bái nhìn tôi, có vẻ sợ, hỏi:

- Mẹ, mẹ lạ lùng gì? Mẹ không quen mà thôi.

Bái Bái nói đúng, tôi hoàn toàn không quen với thứ đó.

- Bái Bái, con nói gì, con đã ...

- Con yêu nó sao?

- Ai?

Tôi bủn rủn cả tay chân, phải chống tay lên đầu giường.

- Mẹ nói bọn con trai đó phải không?

Bái Bái xem tôi như già nua, cổ lỗ:

- Mẹ, sinh hoạt bây giờ không phải vậy! Chuyện tình yêu, nếu có thật thì có thể gặp đấy, nhưng đâu có mong muốn được. Vậy khi người ta chưa gặp tình yêu, muốn sinh hoạt thì sao? Sinh hoạt là một nhu cầu cần thiết, nó đơn giản vậy thôi!

Tôi chợt khóc òa lên.

Bái Bái ôm lấy tôi, nó vỗ lưng tôi, nói:

- Mẹ đừng vậy, đừng vậy!

Thế giới này thế nào, đứa con gái của tôi sinh ra, nói dối là dối, nói thay là thay, rốt cục nó trở thành phóng đảng lúc nào tôi hoàn toàn không hay biết! Tôi cảm thấy quá xấu hổ, nhục nhã - uống cho tôi làm mẹ!

- Bái Bái, mẹ không biết rõ ... - Tôi ngập ngừng.

- Điều ấy thật đơn giản, chẳng qua con muốn sống tự do, dễ chịu, nghĩ là mọi người chung quanh khen ngợi, chỉ vậy thôi ...

Bái Bái từ bé đã thông minh, học giỏi, nhưng bạn học nó đứa nào được khen ngợi là nó đâm ra ghen tị, tức giận. Đến nay, vừa lớn lên nó lại lý luận nhân sinh. Tôi không chấp nhận được.

Bái Bái chưa buông tha tôi, nó nói thẳng thắn:

- Mẹ, con đã lớn rồi, con học giỏi, đã đỗ vào đại học, thành tích học tập của con đâu có kém, tương lai tất sẽ có chỗ đứng trong xã hội. Mẹ còn lo gì? Còn đời sống riêng tư, mẹ cứ để mặc con lo liệu!

Từ lúc sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên tôi đón nhận cái hương vị lạ lùng của một kẻ biến chất thân cận tôi.

Tôi khóc suốt đêm, nghĩ ngợi mất ba ngày lòng mới dần thư thả trở lại.

Tôi chẳng hề nói với ai. Đối với chị Cầu, tôi nói bị ốm vì biết sắc mặt mình thê thảm quá.

Tôi phải làm gì đây? Măng nhiếc nó, hay trối chết nó trong nhà - thấy đều không được!

Bất luận thế nào thì vẫn phải tiếp tục sống – đây là câu nói hay trong tiểu thuyết, tôi nhớ lấy rất kỹ. Con người ta, mấy ai đạt đến vinh quang mà chẳng trải qua hồi long đong, khốn khổ.

Đến ngày thứ tư, tôi bắt đầu tiếp tục công việc sửa sang cửa hàng trang phục nhỏ nhỏ của tôi.

Và cửa hàng mở ra, nhiều người đến viếng, đã vậy, Bái Bái còn đưa các bạn học người nước ngoài đến giới thiệu mua sắm.

Bái Bái vỗ vai tôi, nói:

– Mẹ! Mẹ phải theo thời chứ. Mẹ phải vui vẻ, hoạt bát lên thì người ta mới tôn trọng!

Tại sao phụ nữ đi làm ăn buôn bán nhất thiết phải linh hoạt, hào hứng mới có giá trị, trong khi mình chẳng muốn ngó mặt đến đứa con gái đã đẻ ra! Người đàn bà làm lưng để kiếm tiền thật cũng khác thường.

Tôi gọi điện báo tin cho Thính Đồng biết, cô nàng cười ngất:

– Cảnh đẹp Vancouver lại bồi dưỡng con người kinh doanh ư? Tôi không tin.

Tin hay không thì tùy. Tôi và chị Cầu cứ tiếp tục công việc. Chị ấy quyết định tổ chức việc cắt may và giao cho tôi đứng bán.

Tôi lại đỡ hơi. Lúc đầu thấy có khách đến, tôi đều tiếp đãi rất lịch sự, lời lẽ dịu dàng, mời họ uống trà, cà phê, sau đó mặc cho họ chọn thử các y phục tùy thích, rốt cục chẳng bán được gì; đã vậy tôi còn mời họ có rảnh tới chơi! Ấy thế là họ đến, bạn bè họ đến! Phải mất lắm thời gian tôi mới biết cách mua bán.

Tôi trầm nghĩ, không ngờ ở đây mình lại làm được việc tốt đẹp như vậy.

Mãi mê trong công việc, tôi quên khuấy đều khá lâu không gọi điện cho Cẩm Xương, anh cũng không gọi cho tôi. Nay tôi mới biết, người chú tâm vào công việc thì quên hết cả người thân.

Tôi gọi điện về nhà, ở Hương Cảng chắc khoảng 10 giờ đêm.

– A lô! Cẩm Xương hả? – Tôi vui vẻ gọi.

– Ừ!

Trong điện thoại, tôi nghe âm thanh quần áo sột soạt. Tôi cười, hỏi:

– Anh đang làm gì đó?

Cẩm Xương không đáp.

– Em đánh thức anh dậy phải không? Em xin lỗi.

– Sau này có chuyện. em gọi điện đến chỗ làm của anh.

– Không biết anh đi ngủ sớm vậy.

– Ngày mai anh gọi cho em, bây giờ anh mệt lắm!

Cẩm Xương thật đáng thương! Một mình sống ở Hương Cảng, đi làm về phải lo lấy cơm nước, hoặc phải ăn ngoài quán, về đến nhà nghỉ ngơi nhất định là mệt mỏi. Trước kia có tôi bên cạnh, tôi làm hết mọi việc, như pha trà, gọt trái cây, pha nước tắm, nay chính anh phải làm hết, thực là phiền!

Tôi và Cẩm Xương đều có trách nhiệm lo cho gia đình, thực ra, tôi thỏa mái hơn anh nhiều.

Cuộc sống ở Vancouver đối với tôi thật dễ chịu, chỉ trong vòng một năm sau khi đến đây, tôi như con cá sắp chết khô được thả xuống ao hồ, mặc tình tung tăng bơi lội, nhanh nhẹn và hoạt bát hẳn lên.

Thế nhưng tôi cũng có những giờ phút khó khăn ...

Không những Bái Bái đã lớn, tôi không kiểm soát nổi, lòng rất lo âu, mà tôi còn buồn nhớ đến Cẩm Xương ...

Nhiều lúc vào nửa đêm tôi giật mình tỉnh giấc, nhớ đến Cẩm Xương và mặt tôi nóng lên, những sợi thịt trên người tôi khẽ rung động như bị lũ chuồn chuồn cắn xé, thực khó chịu. Tôi ôm chặt gối, cắn lấy góc chăn, lòng thầm gọi tên của Cẩm Xương; cứ như thế mà thức đến sáng.

Cẩm Xương muốn đến tôi, lúc đầu anh nói hai tháng nữa sẽ đến Vancouver, sau đó, công trình khẩn cấp anh bảo kéo dài đến nửa năm – tôi chỉ biết trông đợi, lòng nghĩ, sự xa cách tạm thời càng làm cho tình cảm thêm đậm đà, gắn bó.

Ngày cuối tuần tôi rất bận rộn, nguyên vì các bà các cô Hương Cảng ở Vancouver truyền nhau, ngày nghỉ họ cùng bạn bè, con cái ra ngoại ô chơi, trong đó có mục ghé đến cửa hàng tôi lựa chọn trang phục, ở chỗ tôi, ngoài việc mua sắm quần áo vừa ý, còn là nơi tập hợp của các người bạn xa quê hương, nhiều người bắt gặp lại bạn cũ từ quê nhà thì nỗi vui mừng của họ thật quá đổi.

Cả nửa đời người chưa từng sống trong căn hộ rộn ràng náo nhiệt như thế, tôi tin rằng bản tính mình hiếu khách, và sử dụng tính cách phục vụ người nhà trước kia đem ra đối đãi với các bạn bè, khách hàng ở đây, mới cũng như cũ.

Gặp khi cuối tuần, chị Cầu giúp tôi một tay, nhân đó, tôi vào bếp làm vài món ăn Trung Quốc, bày tại phòng khách và mời cả khách hàng thưởng thức. Chỉ cần khéo tay một chút là có được mấy món ăn ngon, làm vừa lòng mọi người.

9. Chương 9

Ngày cuối tuần, cả một đám đông phụ nữ chuyện trò vui vẻ, bàn bạc mọi chuyện, việc mua bán của tôi cũng nhân đó khá lên.

Đêm về, tôi nằm dài trên giường đọc sách. Thật là một sự hưởng thụ.

Chuông điện thoại reo, tôi hơi do dự, chuông ngừng reo chắc Bái Bái đã nhắc lên nghe máy nói tiếp.

Bái Bái là đứa con gái, nó uống nước ngoại quốc, thân thể và tâm tư của nó lớn nhanh đến độ tôi không ngờ. Thoạt đầu tôi lo âu, rót nước mắt; qua thời gian tôi không thể không chấp nhận nó. Ấy cũng vì tính cách của tôi do dự, không dứt khoát, hoặc tôi thấy nó đã lớn nên phải đồng ý với nó? Thật khó nói.

Bái Bái có chủ định, nó hiểu rõ con đường mình đi, ở trường, nó quyết định học môn chính là kinh tế, môn phụ là quản trị thương nghiệp; mặc dù nó học nhảy cấp, rất căng thẳng song vẫn theo kịp, nó còn học thêm tiếng Pháp – nó muốn sống và làm việc ở đó. Xem ra, nó đã sớm biết lo lắng cho tương lai của mình.

Bái Bái cũng chú ý đến sức khỏe, nó là tay quần vợt xuất sắc của đại học Columbia, nghe nói cuối năm nó tham gia thi đấu với các đại học quốc tế.

Có một điều tôi không hiểu và tự tìm lấy phiền não ỉn. Nói ra thì hết sức dung tục, nhưng lại rất hiện thực - những học sinh đại học ngày nay có bao nhiêu đứa còn trinh nguyên?

Tôi chỉ có thể xác định con gái mình khỏe mạnh là được!

Tôi an ủi tôi như vậy.

Có người gọi bên ngoài phòng.

– Vẫn chưa ngủ à!

Tôi đặt sách xuống, nhìn Bái Bái cười.

– Vừa nãy dì Uất Chân gọi điện.

– Vậy sao? Sao không để mẹ nói với dì ấy?

– Con có hỏi, dì Uất Chân hình như gấp lắm nên cúp máy!

– Có chuyện gì không?

– Hà! Hà! – Bái Bái mừng rỡ nhảy lên giường hôn trán tôi, nói:

– Dì Uất Chân nói sắp đặt cho con đi nghỉ hè ở Âu Châu, cho con ở Pháp hai tháng, học họa và bồi dưỡng tiếng Pháp! Dì nói có người bạn dạy ở đại học Paris, nói sẽ gởi gắm chăm sóc con. Dì sẽ lo hết chi phí cho con, miễn năm nay con học giỏi là được!

– Dì Uất Chân lo cho con quá!

– Mẹ, mẹ vui không?

Tôi cười, không đáp. Khỏi phải nói, đương nhiên là rất vui rồi. Ai lại thấy con mình được người khác quan tâm chăm sóc mà không vui chứ? Huống chi, người ấy lại là em gái mình, chắc chắn đó là cách bày tỏ tình cảm tôn trọng và tha thiết đối với tôi!

Tôi đã từng giận Uất Chân mà cả đêm đâm ra xót xa, đau khổ. Tôi là kẻ quá mềm lòng, chỉ cần ai đối xử tốt với tôi một chút dịu dàng tốt bụng là tôi muốn cả đời báo đáp họ. Cho nên nhớ tới Cẩm Xương, anh chẳng bạc đãi tôi, vậy tôi phải vì anh mà tận tụy, đến chết mới thôi.

Ngày thứ hai thường vắng khách, tôi đi chợ mua các thức ăn. Lúc trở về, hòm thư đã đầy ắp, phần nhiều là các hóa đơn, phải đến buổi chiều tôi mới xem hết.

Vừa định đẩy cửa vào nhà, chị hàng xóm Đỗ Luân béo phì vừa cười vừa di chuyển tấm thân 200 cân béo phì của chị từ bên vườn phước phịch chạy đến, tay cầm phong thư, gọi:

– Bà Vương, bà Vương!

Chị chạy gấp gấp đến thở hồng hộc như trâu cày quá buổi, trán đầm cả mồ hôi, đưa tôi phong thư, chị nói:

– Vừa nãy bà treo bảng đi vắng, tôi mới tản bộ ra vườn thì có người đưa thư đến nhờ trao cho bà.

– Cẩm ơn chị Đỗ.

– Nào có gì. Anh ta nói thư từ tòa án Hương Cảng đấy.

Tôi ngạc nhiên:

chuyện gì đấy? Tôi mỉm cười cảm tạ chị hàng xóm và quay trở vào nhà.

Tôi bày các thứ đã mua lên bàn, đoạn ngồi lại xé bì thư, vừa xem lướt qua tôi đã chết lặng. Tôi đọc lại, tay liền nắm chặt đập liên tục lên tờ thư mỏng manh trên bàn.

Hoàn toàn không thể nào có được Ngân hàng Hằng Mậu vu khống tôi nợ họ 200 vạn đồng, chẳng chịu hoàn trả nên kiện đến tòa, tòa gởi giấy báo đến tôi tại Canada này.

Cả người tôi run lên từng chập, sau đó tôi chờ người bất động, thân hình chìm vào khoảng không trống vắng, chỉ còn đôi mắt là không ngừng chuyển động ...

Tôi nghĩ mình sẽ khóc òa lên, nhưng tôi lại không khóc.

Khóc được sẽ hay hơn, nhưng tôi sợ, rất sợ, rất sợ.

Tôi ngồi chết lặng trong bếp rất lâu, rất lâu ...

Sau đó, càng lúc càng sợ hãi, trong tôi dần hồi phục tri giác, lòng dạ rối tung lên, tôi đứng lên loạng choạng, muốn nôn ra hết những rạo rức khó chịu trong lòng.

Thực vậy, lòng tôi muốn nôn tháo ra máu huyết, những sâu muợn ẩn khuất tự tâm hồn. Tôi lần mò tựa vào tường, vào cửa, lúc rửa tay, rửa mặt tôi mới bắt đầu nôn mửa ...

Tôi nôn tháo ra hết thức ăn sáng ...

Tôi ngồi bệt xuống đất. Bên miệng còn đọng một ít mùi tanh khó chịu, và tôi lại ói, lại mửa, cơ hồ nôn cả ruột gan.

Chẳng biết tôi gượng dậy lúc nào và gọi điện cho chị Cầu, tôi chỉ mơ màng nhớ rằng đã nhờ chị coi sóc Bái Bái và cửa hàng. Tôi nói:

– Tôi có việc gấp phải về Hương Cảng ngay.

– Bao giờ thì trở lại?

Tôi chẳng biết. Nếu dính vào vòng lao lý thì thật đời này không biết lúc nào mới trở lại.

Tôi òa khóc ...

Tôi nằm vật trên giường khóc suốt đêm.

Sớm hôm sau, tôi rửa mặt xong đi vào phòng con gái. Bái Bái còn say ngủ, chần thòng xuống đất - từ bé nó đã quen đạp tung cả chần gối.

Tôi nhìn lướt qua Bái Bái, để lại mấy tờ ngân phiếu và ghi vài công việc giao cho nó. Thấy mắt mình còn ướt, tôi vội lấy chiếc khăn nhỏ của nó cho vào xách tay, đi nhanh ra cửa.

Tôi gọi taxi đến phi trường. Trong phòng chờ đợi, đây cả khách trở về Hương Cảng, ai cũng vui cười hớn hở, chỉ riêng tôi là ngồi một góc lặng câm như hến.

Có lẽ quá kinh hãi, tôi chỉ biết mau mau trở về Hương Cảng nên chẳng còn suy nghĩ gì khác.

Tôi vô tội, cho nên chẳng có gì phải trốn tránh.

Với lòng tin đó, tôi đứng lên đối diện với mọi khốn khó trước mắt!

Cẩm Xương biết việc này anh sẽ phản ứng thế nào? Mắc cỡ tôi hay sẽ ly hôn vì tôi ngu quá?

Trời ạ! Tôi không thể suy nghĩ theo lối đó được, nếu không tôi sẽ quy mất và sự tình thêm tệ hại.

Có thể giấy thông báo chỉ là một sự nhắc nhở lấy lệ, chứ gia đình Trương Trọng Hiền đã dàn xếp đâu đó rồi, 200 vạn đối với họ có là gì? Mẹ tôi từng nói bà Trương một lần sắm nữ trang đến 500 vạn, bà còn nói người ta muốn giúp ỉnh nở mặt; xem chúng ta là bạn tri kỷ nên mới nhờ đến, vậy thì sao lại có ý hàm hại tôi chứ? Mẹ tôi còn nói nếu không may có điều gì xảy ra, họ sẽ đứng ra gánh vác, chẳng cần đến tôi phải lo lắng? Mẹ tôi ...

Từ bé đến lớn, mẹ tôi đã bao giờ quan tâm đến tôi?

Tôi đâm ra run sợ.

Hiện tại tôi không thể bị quan quá. Trời cao rất công bình, tôi chẳng làm gì sai trái. Còn nếu như có sai trái và tội danh được thành lập thì tôi cũng không đáng chết, không chết thì ngồi tù, có phải vậy?

Đừng để Cẩm Xương biết tôi về đây làm gì. Tôi chỉ cần Thính Đồng giúp, cô ta cũng đã muốn tôi về chơi vài ngày, vậy khi xong việc tôi sẽ trở lại Canada.

Đột nhiên, tôi lại nôn nóng muốn trở về nhà ngay.

Mẹ tôi chắc đang sốt ruột chờ tôi về. Bà nhất định đang nóng lòng và biết tôi không có lỗi. Nói cho cùng thì cũng là ruột thịt, không thể để cho bà lo lắng.

Trong nhất thời, bà bị người ta dụ hoặc nên nhờ đến tôi. Sự tình lớn lao như vậy phải để người trẻ gánh vác, chịu đựng, chứ không thể phó mặc cho người già lo toan được. Tôi suy nghĩ và quyết định vậy.

Vả lại, tôi về bên Cẩm Xương kể ra cũng có lực lượng ủng hộ! Hoặc tôi có giấu giếm Cẩm Xương thì chỉ cần có anh ở bên tôi, lòng tôi cũng được yên ổn và bình tĩnh đối phó sự việc; còn như giấu không được, lúc đầu anh có tức giận nhưng sau đó cũng phải thôi. Tóm lại, trở về nhà là tốt nhất.

Bắt đầu từ hôm qua, mọi chuyện dồn dập xảy ra, tôi càng nôn nóng, máy bay càng chậm chạp. Đến Nhật Bản, thay đổi máy bay, phải đợi mất ba tiếng, khi đến phi trường Khải Đức thì đã hơn 9 giờ đêm.

Tôi không có hành lý, chỉ mang theo có xách tay và bộ đồ để thay đổi. Tôi bước nhanh vào gian Cục di dân, trái tim nôn nao như muốn nhảy thào ra ngoài, cảm giác rất khó chịu. Cả đời tôi không bao giờ quên giờ phút ấy.

Viên quan di dân nhìn tôi, cái nhìn như soi mói, đẩy tôi vào vực sâu, chẳng còn cách chi trở lại dương gian. Nếu giờ phút này, hắn gọi cảnh sát giữ tôi lại thì quả là cùng đường trốn chạy.

Cả người tôi ướt lạnh như chìm ngập trong hố băng.

Trải qua thời gian hàng muôn năm dài đằng đẵng, anh ta mới đưa lại tôi hộ chiếu, chẳng nói lời nào.

Hai ngày nay tôi mới có được một chút khoái cảm. Sự tình chưa đến nỗi cùng đường, bế tắc.

Tôi gọi xe đến khu Bão Mã.

Trên đường đi, lòng tôi thư thái lại, chỉ mong chờ đến nhà, gặp lại người thân.

Tôi mở xách tay lấy chìa khóa mở cổng. Đây là những động tác qua đỗi quen thuộc, một năm trước đây, ngày nào tôi cũng thế, nay lại có vẻ xa lạ - thật tức cười.

Tôi đẩy nhẹ cánh cổng vào nhà. Căn hộ chìm trong bóng đêm, phòng khách và nhà bếp đều không mở đèn, có lẽ Cẩm Xương và mẹ tôi đã ngủ.

Tôi nhìn đồng hồ tay – chưa đến 11 giờ. Nhưng nếu mẹ tôi đi chơi bài thì giờ này bà vẫn chưa về, đây là điều hay, bà vẫn còn ung dung, thông thả, chứng tỏ việc đã được giải quyết.

Đối với Cẩm Xương, anh có thói quen đi ngủ lúc 10 giờ.

Tôi đặt túi xách xuống ghế sa lông, tháo giày ra và đi về phòng ngủ. Tôi vừa đưa tay đẩy cửa phòng mới hay cửa phòng chỉ khép hờ.

Tôi chợt chú ý lắng nghe, bên phòng có âm thanh nho nhỏ.. Là tiếng cửa người ...

Là tiếng thở của người ...

Là người đàn ông, là hơi thở dồn dập của đàn bà ...

Tôi nhủ mình lại đang trong cơn mộng mị.

Liên tiếp những ác mộng.

Tôi lạnh lùng cười, những ngày qua toàn gặp những chuyện hắc ám nên đầu óc tôi mê mờ vớ vẩn. Thật là đáng sợ!

Trong khoảnh khắc, căn phòng thoáng cơn gió lạnh buốt, tôi vội vàng khoanh tay, bất động.

Căn phòng không ngừng phát ra tiếng sột soạt của chăn, nệm ...

Tôi nhìn chung quanh, thấy mình không đi nhầm phòng ...

Có thể tôi đã hồ đồ đi vào căn phòng của nhà người khác. Ở khu này, ác mẫu nhà đều na ná như nhau!

Nhớ hồi đại học, tôi cũng đã hồ đồ một lần. Lúc đó gần thi, liên tiếp mấy đêm liền tôi miệt mài học bài đến sáng ở thư viện, chân tay, mình mẩy, mệt mỏi đến rã rời, tôi quay về ký túc xá nghỉ ngơi. Ký túc xá nữ sinh ở tầng trên cùng, các tầng khác thuộc nam sinh. Tôi đi tới đi lui, loay quanh một lúc tìm thấy phòng và ngả người ra ngủ. Khi thức dậy thì ánh sáng đã ngập phòng, tôi phát hiện ra quanh tôi đầy đủ những sách vật lý, hóa học? Tôi hết sức ngạc nhiên, tôi đổi sang khoa vật lý từ lúc nào nhỉ? Trong lúc bối rối lại xuất hiện một thanh niên đồng học, anh ta định nhào xuống giường nằm ngủ. Tôi thất kinh hét lên:

– Anh làm ma quỷ gì thế?

Anh ta cũng gắt gỏng:

– Tôi muốn hỏi cậu đấy!

Trời ơi! Tôi vỗ lên đầu mình.

Chuyện cười ấy truyền khắp cả trường. Sự hồ đồ, mỗi một đến nỗi đi nhầm chỗ và ngủ qua đêm trong phòng nam sinh.

Khi người ta mệt mỏi quá thì sinh ra những điều không thể hiểu được, không thể giải thích những lầm lỗi của mình.

Nhất định là tôi đã vào nhà khác rồi.

Tôi muốn mau chóng lui trở ra.

Ngay cái lúc cuồng cuồng đó, đôi chân tôi lại nặng trĩu đến không nhấc nổi.

Tôi thật đáng thương thể nào Sức nức mùi lan, nghe tiếng thở, Giờ đây đáng hận bạc tình không?

Đối tượng lại chẳng phải là tôi!

Lòng tôi bắt đầu quặn thắt, cơn đau siết chặt đến cơ hồ tươm máu.

Trong phòng, tiếng người đàn ông thật êm ả dịu dàng:

– Anh xin lỗi em!

– Chúng ta nên xin lỗi người khác kìa!

– Em đừng nói!

– Đúng. Chẳng nên nói làm gì. Có xin lỗi một vạn lần cũng chẳng ra gì!

Tôi vẫn đứng yên tại chỗ, cứng ngắt và lạnh lùng.

– Anh khát nước! - Người đàn ông nói.

– Để em lấy nước cho anh.

Và liền đó đèn trong phòng bật sáng.

Cửa phòng mở.

Và tiếng kêu thét thảm thương, lạnh lẽo vang lên, song không phải là tôi.

Cầm Xương chạy vụt đến ôm lấy Uất Chân vội hỏi:

– Gì đó em?

Lời chưa hết, anh đã trở mắt nhìn tôi như thể gặp ma quỷ hiện hình, mắt chiếu ánh sáng màu lục!

Tôi chẳng làm gì, chỉ nói:

– Cho tôi vào, đây là phòng của tôi.

Tôi bước qua khỏi hai người, đóng cửa phòng lại.

Cách biệt không quá 300 ngày, mọi vật trong phòng vẫn y nguyên! Gối, chăn, giường, nệm, thấy đều như cũ.

Trong dạ dày tôi chẳng có chút gì, nhưng nhìn thấy gối chăn loạn xạ tôi lại muốn nôn mửa!

Tôi nằm lăn xuống đất!

Khi tỉnh dậy, sự việc chắc đã qua mấy tiếng đồng hồ.

Đời con người là vậy. Bạn ngã xuống, bạn đứng lên, bạn đi lại, tất cả đều do bạn, kẻ khác chẳng liên quan đến!

Tôi vịn vào giường đứng lên.

Tôi cởi bỏ hết y phục trong ánh sáng.

Tôi mở vòi sen cho nước dội lên khắp người.

Tôi đứng trước gương, thân hình trần truồng của một người như tôi có còn gì hấp dẫn?

Tôi mỉm cười.

Người với thú, có gì khác.

Chưa quá ba ngày, thân thể trần trụi của tôi cho biết tôi đã mệt mỏi, tiêu tụy qua nhiều!

Tôi lấy khăn lớn choàng qua người, đến gần kéo lấy quần áo, tôi cẩn thận xem xét rất kỹ, thấy vẫn còn y nguyên nên yên tâm lấy mặc!

Mở cửa phòng, tôi vào phòng khách.

Cẩm Xương liền từ ghế sa lông đứng lên.

Ánh mặt trời từ bốn phương tám hướng soi khắp.

Lúc đầu chúng tôi chọn căn hộ này vì nó thông thoáng, quả nhiên, ngày nay mọi đen tối đã tan biến, sự bẩn thỉu cũng không còn, căn phòng hiển nhiên sáng sủa.

Kể trước mặt tôi đã trở thành người xa lạ.

Cẩm Xương trong có một đêm mà đã già đi nhiều, hồ mắt hầng sâu, râu ria đâm tua tủa, loạn xạ và một thứ ... một thứ cảm giác bẩn thỉu còn thiếu ở anh mà trước giờ anh không hề như vậy!

Cẩm Xương nhìn tôi, anh do dự một lúc đoạn nắm tay tôi, nói:

– Uất Văn ...

– Xin lỗi! Tôi có việc gấp nên lật đật về đây mà không báo trước cho anh!

– Uất Văn, em đừng vậy! Cả đêm anh không ngủ, anh sợ em có điều không hay, anh định báo cảnh sát!

– Mẹ tôi đâu?

– Mẹ về quê rồi, không dặn gì lại, tuần rồi đột nhiên bỏ đi!

– À!

– Uất Văn ...

– Cẩm Xương, tôi có chuyện gấp lắm! – Tôi vùng thoát khỏi tay anh và mở cánh cửa lớn.

Cẩm Xương đứng áng tôi.

– Uất Văn, xin em, chúng ta hãy ngồi lại nói chuyện đi!

– Hãy để tôi đi, tôi có công việc, khi tôi về sẽ nói chuyện!

– Em trở lại chứ!

– Vâng!

Ngân hàng Hằng Mậu chễm chệ tọa lạc trên một khu đất cao, kiên cố và lớn lao tựa một nhà giam vậy.

Tôi đi vào.

Tôi ngồi chờ ở phòng khách thật huy hoàng ...

Trên tường treo ảnh ban giám đốc, tấm ảnh cuối chột làm tôi vui – Thi Gia Ký?

Tôi không phải là không run sợ, nhưng, cảm tạ đêm qua, sự run sợ của tôi không phải là đối diện số nợ bị vu khống – nó đẩy tôi xuống 18 tầng địa ngục, nhưng lòng chưa hẳn đã đau khổ.

Đôi mắt đầy lệ, đến nay, nó như một dòng minh châu cứ chảy dài không ngớt.

Có ba viên chức cao cấp của ngân hàng Hằng Mậu phụ trách tiếp tôi, gồm tổng giám đốc Trần Nghiệp Quảng, người phụ trách cho vay họ Cam và cố vấn pháp luật của ngân hàng họ Thang.

Tôi ngồi trước họ, mắt đã lau khô.

Trần Nghiệp Quảng từ tốn nói:

– Bà Vương, rất vui vì bà về đây giải quyết sự việc. Chúng tôi phải bắt đắ dĩ lắm mới mời bà về như vậy.

– Tôi hiểu.

Cố vấn pháp luật hỏi:

– Bà có luật sư đại diện không?

Tôi lắc đầu.

– Hy vọng là chẳng cần thiết. Nếu đôi bên giải quyết vấn đề ổn thỏa thì hay lắm, không ai thích gặp nhau ở tòa án cả!

– Phải giải quyết thế nào?

Trần Nghiệp Quang đáp:

– Bà Vương, bà ở nước ngoài nên không biết nhà Trương Trọng Hiền xảy ra chuyện!

Tôi trầm nghĩ, nếu như ở Hương Cảng tôi cũng chẳng hề hay biết gì về công việc của Trương Trọng Hiền, tôi hoàn toàn không quen biết, không qua lại, tôi chỉ biết họ qua mẹ của tôi thôi.

Trong bụng chợt quặn đau khiến tôi ngồi dịch sang bên.

– Bà Vương, nửa năm qua, Trương Trọng Hiền đã gặp nguy khốn rồi, đứa con rể của ông làm ăn thua lỗ đã bỏ trốn sang Đông Nam Á, anh ta còn nợ ngân hàng hơn năm ngàn vạn, số tiền bà bảo lãnh chỉ là con số rất nhỏ.

Tôi cười khổ.

Cả nửa đời người của tôi chưa hề cần đến 200 vạn đồng.

– Tại sao đi làm ăn lại vất bỏ hết danh dự của mình mà đi hại kẻ khác như vậy? – Tôi hỏi.

– Việc đó ... bây giờ không quan trọng nữa, có phải vậy không?

Tôi gật đầu.

– Ông Trương Trọng Hiền mặc dù là phó chủ tịch của chúng tôi, nhưng ông đã nói rõ là ông không chịu trách nhiệm về hành vi của con rể ông.

– Còn bà Trương Trọng Hiền? – Tôi hỏi.

– Chúng ta không rõ. Nhưng bà Vương đã đứng tên bảo lãnh nên chúng tôi chỉ mời bà thôi.

– Tôi không có 200 vạn!

Cả phòng đều im lặng.

– Tôi thực sự không có.

Tôi lại hỏi:

– Nếu không có, có phải tôi ở tù không?

Lòng tôi đâm ra khích động.

– Bà ngồi tù thì đâu có ai hay ho gì!

– Chúng tôi có chỗ khó nên bắt buộc dĩ phải bức bách vậy thôi.

– Kéo dài thêm thời gian, chúng tôi có thể lo liệu! Cần gì phải bức bách để mọi người cùng bế tắc.

Ba người họ, anh một câu, tôi một câu, thấy đều hợp lý.

Tôi thở dài, nói:

– Hãy cho tôi một thời hạn!

– Bà định bao lâu, để chúng tôi còn báo với ban giám đốc, sau đó sẽ rút lại đơn kiện?

– Ít ra cũng phải để tôi nghĩ cách trong vài hôm và báo lại các ông sau.

Từ ngân hàng, tôi đi thẳng đến dinh thự của Trương Trọng Hiền.

Người hầu mở cửa cho tôi, tôi xin gặp bà Trương, chị ta mời tôi ngồi đợi.

Hơn 10 phút trôi qua, chị hầu xuất hiện, vừa khép hờ cửa như sợ kẻ hủi chạy xộc vào.

– Bà Trương đã đi rồi, không còn ở Hương Cảng.

Nói xong liền đóng ập cửa lại.

Tôi đi dài trong hành lang tòa nhà chờ đợi.

Nếu bà Trương đã đi khỏi sao còn bảo tôi phải chờ đợi hơn 10 phút.

Ba ngày tôi qua, tôi chỉ uống một ít nước trái cây, chẳng ăn thứ gì nhưng lại không thấy đói.

Tôi đã dẫn xác đến khu tử địa đây quá nhiều một cách máy móc, và như chẳng còn sức lực, tôi ngồi tựa vào ghế chờ đợi dọc hành lang ... Tôi đợi đến trưa, đến qua trưa, đến chiều, ai qua lại cũng liếc mắt nhìn tôi.

Cửa thang máy chốc chốc lại mở ra, khép lại, người đến đi đều không phải bà Trương.

10. Chương 10

Hoàng hôn buông xuống, cửa thang máy lại mở, một nhóm khách bước ra, áo quần lịch sự, sang trọng ...

Trong số ấy có một gương mặt quen quen.

Tôi chen vào đám đông, vài người hoảng hốt dạt ra. Tôi nắm tay bà Trương.

– Bà Trương! Bà Trương, tôi đợi bà cả ngày rồi!

Lúc đầu bà ta giật mình, sau đó la toáng lên:

– Cô buông tay tôi ra, cô là ai?

– Tôi là Đoàn Uất Văn, mẹ tôi quen bà, tôi đã bảo lãnh cho con rể bà ...

– Người nào lại đây mau! – Bà Trương vùng ra, hô hoán lên, mấy tên nhân viên chạy đến.

– Cô này điên rồi, gọi cảnh sát tới bắt đi!

– Bà ... - Mắt tôi đầy vẻ giận dữ như ánh lửa sẵn sàng đốt cháy mọi vật.

Bà Trương Trọng Hiền chạy bộ ra phía ngoài, một chiếc xe mở cửa sẵn, bà chui vội vào và vụt biến đi mất.

– Này, bà đi khỏi mau, đừng có tới đây làm loạn cả lên.

Viên quản lý kéo tôi ra lề đường.

– Đừng tới nữa, nếu không tôi gọi cảnh sát đấy.

Tôi loạng choạng chạy đến nhà Thính Đồng.

Thính Đồng đưa tôi vào phòng khách, cô ta kính hãi nhìn tôi.

Đã mấy lần, cô nàng cũng đã đến tôi cầu cứu trong tình trạng như vậy.

Thực là đổi thay biến chuyển trong đời này!

– Thính Đồng, cứu tôi với!

Nước mắt tôi lại như khối băng tan, chảy dài xa ngàn dặm!

Tôi sẽ nhờ vào bạn, một người thân duy nhất trên đời. Nỗi đau khổ của tôi đột nhiên vỡ òa, không sao ngăn được.

Thính Đồng mang cho tôi khăn nóng lau mặt. Cô pha cho tôi ly cacao, đoạn lấy gối để tôi nằm trên sa lông nghỉ ngơi.

Tôi nuốt nước mắt kể lại thảm kịch vừa qua.

Ngoại trừ việc tiền bạc dây dưa với ngân hàng, tôi không kể gì khác.

Tôi siết chặt tay Thính Đồng, hỏi:

– Thi Gia Ký có thể giúp được tôi không?

– Anh ấy sao?

– Anh ta là giám đốc ngân hàng, có thể giúp tôi đấy!

Thính Đồng lộ vẻ khó coi.

Tôi hỏi:

– Anh ấy còn đi lại với cô chứ?

Thính Đồng gật đầu:

– Chúng tôi có cơ hội kết hôn, anh ấy sẽ lo thủ tục ly hôn.

Tựa như cả năm qua tôi mới nghe tin tốt lành như thế!

Tôi thực lòng vui cho cô nàng:

– Hãy đi nói hộ tôi. Gia hạn cho tôi một năm rưỡi!

– Để tôi nghĩ xem! Chị cứ ở đây, để tôi đi ăn tối với Gia Ký xong sẽ về bàn với chị.

Thính Đồng mang cho tôi cái chăn mỏng, đoạn đi ra cửa.

Sau cơn mưa bão tới bởi tôi cũng có nơi ngồi nghỉ.

Thính Đồng, một người không quan hệ máu thịt, lại hơn cả chị em!

Lòng tôi lại như dao cắt Trong nước mắt mơ hồ, tôi chìm vào giấc ngủ!

Giấc ngủ tôi lại ấp đầy mộng mị:

Giữa rừng núi hoang sơ gai góc, đầy đầy những rấn, rít, chuột, kiến, một mình tôi đứng giữa hang sâu, kêu trời chẳng thấu, gọi đất không xong. Hốt nhiên giữa biển khơi mênh mông tôi vớ được thân cây, càng vùng vẫy tôi càng chìm sâu xuống. Khi trở lại khu vườn quen xưa, thấy Uất Chân úp mặt khóc lóc, mẹ tôi đang giận dữ, bà tát tai tôi ...

Từ giấc mơ tôi giật mình thức dậy.

Cả người tôi lạnh buốt, người choáng muốn vỡ ra, tôi sờ đầu. Ôi! Tay nóng bỏng. Tôi bị ốm rồi!

Không còn ngủ được, tôi lấy nước uống, đoạn lại ngả người lên ghế nệm dài, chờ Thính Đồng về!

Thính Đồng là chỗ dựa duy nhất của tôi!

Nhà Thính Đồng trở thành nơi trú thân của tôi. Nếu Thính Đồng hỏi tôi sao không về với Cẩm Xương, tôi quyết sẽ không nói gì, chỉ bảo là Cẩm Xương hoàn toàn không hay biết việc tôi về đây giải quyết nợ nần.

Thính Đồng đẩy cửa vào, thấy tôi đã tỉnh, hỏi:

– Chị có đói không?

Tôi lắc đầu.

– Phải có sức mới tỉnh táo đối phó với khó khăn trước mắt, còn cam chịu rút lui thì đành chịu vậy.

Tôi gật đầu.

– Thính Đồng, cô gặp Thi Gia Ký có nhắc việc tôi không?

Thính Đồng thở dài vừa lắc đầu:

– Không có, không nhắc đến.

Tôi lặng thinh.

– Uất Văn, không phải là tôi không muốn giúp chị, nhưng Thi Gia Ký đang lo lắng chuyện ly hôn, lòng không ổn định. Tôi không thể vì chuyện riêng mình mà làm anh ấy thêm lo nghĩ.

Tôi nín lặng.

– Anh ấy phải chịu nhiều áp lực, chị không biết đâu. Giờ phút này lại muốn anh ta giúp bạn của mình, sợ anh hiểu lầm và càng thêm khó xử! Tôi thật không hiểu sao chị lại hồ đồ nhúng tay vào việc đó như thế!

Tôi thông chân xuống đất, ngồi thẳng lên.

– Giày chị ở ngoài cửa kia. Chị muốn về nhà phải không?

Tôi nhìn Thính Đồng cũng chẳng nói gì.

– Hãy về nhà sớm! Nghỉ ngơi một ngày, ngày mai sẽ nghĩ cách!

– Tôi ngủ lại đêm nay được không?

– Uất Văn, chị đừng có làm trẻ con giận hờn, rốt cục cũng phải về nhà.

Chuyện chị sớm muộn gì thì mọi người cũng biết, nó sẽ ồn lên, rồi Cẩm Xương sẽ có cách giúp chị. – Thính Đồng lặng lẽ thở dài. – Trước kia tôi đã nói với chị bao lần rồi, mình làm nội trợ trong nhà phải có tiền bạc riêng mới được, gặp chuyện cần thiết thì mình tự lo lấy là tốt nhất, vậy mà chị không tin!

– Để tôi ngủ lại đêm nay, ngày mai tôi sẽ về nhà, tôi mệt mỏi lắm ...

Thính Đồng ngồi bên tôi buông miệng nói, lời nói như những hòn đá buộc vào chân tôi, càng lúc càng nặng nề khiến tôi không cựa quậy được.

– Uất Văn ... Thính Đồng hơi mất bình tĩnh. – Hãy phấn chấn lên, chuyện lớn tày trời nào cũng có cách giải quyết! Tối nay chị trở về nhà đi. Vả lại, Thi Gia Ký cũng sẽ đến. Tôi đi mua thức ăn tối cho anh ấy. Tôi đã nói rồi, hôm nay tinh thần anh ta không ổn định, tôi không muốn vào thời điểm quyết định này lại nảy sinh thêm vấn đề. Tôi muốn ở bên anh ấy ...

Tôi chậm chậm đứng lên, mang giày và chào tạm biệt Thính Đồng.

Thính Đồng nói với theo:

– Phấn chấn lên, ngày mai gọi điện cho tôi.

Tôi chưa bao giờ lang thang trên đường phố nhìn cảnh đêm đô thị.

Từ bé, tôi là đứa con gái ngoan, sau bữa cơm là tuyệt chẳng ra khỏi nhà. Sau khi lập gia đình, tôi chỉ quanh quẩn trong nhà, chẳng thích đi xa.

Đêm nay sao trời xán lạn.

Ngoại trừ tiền nợ ngân hàng, tôi chẳng còn gì lo nghĩ.

Và chẳng biết tự lúc nào, tôi lại đi lần ra biển, ngồi trên băng ghế dài chờ đợi trời sáng.

Trong đời, có những điều lạ lùng, không hiểu không được.

Gió biển từng chấp thối đến khiến đầu óc tôi tỉnh lại.

Mẹ tôi sợ tôi, bà trốn về quê. Cả gánh nặng ngàn cân bà trút sang tôi.

Từ trước đến giờ, cuộc sống của bà như chỉ có một đứa con gái, người đó không phải là tôi.

Còn chồng! Gần 20 năm chồng vợ, lại không ngờ đi ăn nằm với em vợ. Tôi cho rằng Cẩm Xương và Uất Chân ít nhiều gì cũng có nỗi khổ riêng tư, và tâm bệnh phải chữa trị bằng tâm được!

Em gái tôi, khỏi phải nói, tôi có nợ ai đi nữa cũng chẳng hề nợ nó!

Ai chẳng biết sự vắng lặng, cô đơn là điều khó chịu, nhưng cùng một thời gian hơn 300 ngày xa xôi cô độc, Cẩm Xương có quyền lầm lỗi, còn tôi phải tuân thủ theo nghĩa vụ?

Ai lại chẳng bị áp lực trong cuộc sống, ai lại chẳng có điều khổ khó buông lời, ai chẳng muốn có người sẻ chia buồn vui khó khăn? Nỗi đau thương, buồn tủi của mỗi con người cũng sâu thẳm như đại dương kia, nhưng cũng không nên vì thế mà đành hy sinh hạnh phúc của kẻ khác để che lấp đi khổ sở của riêng mình!

Tôi có sai lầm chăng?

Sóng dạt lên bờ, âm thanh vang vọng nhắc nhở tôi đã mắc phải sai lầm rồi.

Sai lầm vì lười. Tôi đã buông mình trôi qua trong năm tháng, chẳng liệu lo con đường dài trước mắt, chẳng thực sự mong cầu, chẳng suy nghĩ học tập. Tôi đã thoát ly xã hội, rồi bỏ chồng theo mong muốn của anh.

Sai lầm từ lúc đầu, hành vi, tư tưởng tôi không đuổi kịp thời đại nên rơi lại phía sau người, trở thành trò cười cho người thân và bạn bè, làm thành khoảng cách khiến họ chẳng muốn thừa nhận mình! Cùng đường với họ mà đâm ra xa lạ!

Rốt cục lại, chẳng ai hiểu đến trách nhiệm, tâm tình và nhu cầu của tôi.

Cuộc sống tôi chẳng có ý nghĩa cứ kéo dài ngày này qua ngày khác?

Không. Đến hôm nay đây, tôi đột nhiên nhận ra là có nghĩa ...

Đối với Thính Đồng ...

Tôi buồn buồn nhưng không thất vọng. Từ bé, tôi đã tình nguyện kết thân với cô, và đã là người thân, tôi không thể vì lợi ích của mình mà buộc cô ta phải hết lòng lo lắng cho tôi!

Tôi nhìn vào khoảng không đen tối trước mắt, từng điểm sao lấp lánh, phía bên kia bờ đầy ánh sáng óng ánh. Cảnh đêm thật mỹ lệ. Lòng tôi thầm cảm ơn vì đã thức tỉnh đêm nay.

– A! Cô gái, đêm nay cô đơn hả?

Tôi thất kinh hồn vía. Một tên lưu manh đột nhiên tiến đến tôi:

áo quần rách rưới, mặt mày bần thiêu, tóc tai như cả ngàn năm chưa chải, người bốc ra mùi chua nồng hôi hám, miệng lộ hai hàm răng khấp khểnh đáng khiếp. Tôi kinh hãi nhìn hắn.

Gã lưu manh thấy tôi ngồi yên, hắn cười hi hi, nói:

– Đừng sợ lạnh lẽo, đêm nay anh ở bên em, được không?

Tôi cứ trở mắt nhìn hắn, lòng bi ai. Vận rủi còn đeo đuổi tôi đến bao giờ mới dứt đây?

Gã đàn ông vạm vỡ vừa nói vừa quơ quơ tay, đột nhiên hắn chồm lấy định ôm chầm lấy tôi.

Chẳng những không sợ hãi tránh né, tôi lại cười lớn lên!

Thật là tức cười. Kẻ lưu manh kia, mỗi cử động, lời nói của hắn đều thô bỉ, hạ tiện hiển hiện như thế. Thế nhưng nó có gì đáng sợ? Muốn né tránh, chỉ cần la toáng lên là người đi đường, cảnh sát sẽ ập đến bắt hắn - thật dễ dàng. Đáng sợ không phải là đao thương trước mắt, mà chính là tên bắn lên sau lưng kia. Những âm mưu hãm hại, áp bức, khinh bỉ, điểm nhục - đều không thể phòng tránh được; chỉ e là bạn la hét đến khản cổ cũng chẳng ai đến giúp?

Còn cái kẻ lang thang, du thủ du thực kia có là bao?

Giỏi lắm hắn cũng chỉ định hãm hiếp, sát hại tôi thôi. Giờ đây, hắn nhiên tôi không lấy đó làm khổ sở. Còn sợ? Không bao giờ!

Và tôi cười lớn lên, cười điên cuồng, cười đến không còn ngăn được.

Gã đàn ông bất ngờ rút tay lại, lùi từng bước một, và đột nhiên hắn quay đầu chạy mất. Nhìn thấy tôi cười, mặt đầy nước mắt, chẳng khác nào quỷ hiện giữa đêm khuya, chắc gã không dám quay lại nhìn.

Và tôi lại hiểu thêm một điều:

đối diện với cái ác trước mắt, đừng bao giờ sợ hãi, có vậy mới chiến thắng được.

Chỉ trong có ba ngày mà tôi đã hiểu biết được biết bao điều mà nửa đời qua tôi không biết đến.

Trời vừa sáng. Tôi lững thững vào phố và gọi xe đến khách sạn gần đó.

Tôi vắt đồ đạc trong phòng ngủ, đoạn ngồi trước gương tự nhủ:

– Đoàn Uất Văn, hiện tại người có hai cách để chọn lựa, một là vào phòng tắm, mở nước đầy bồn, vào ngâm mình trong nước, sau đó đập bể miếng kính cắt vào khuỷu tay. Thực là đơn giản, chẳng có gì khó khăn! Thậm chí sau đó cũng chẳng biết đau đớn. Còn cách nữa là ngủ một giấc cho đã, khi tỉnh dậy thì đổi thay nếp sống, trở thành một con người mới!

Chỉ có hai con đường, chẳng còn cách gì khác. Phải nhanh chóng giải quyết.

Cuối cùng tôi đứng lên đi vào phòng tắm.

Vắt quần áo sang bên, tôi lấy tay xoa mặt, vai, bụng ... một dòng máu nóng chạy mạnh trong da thịt, tôi muốn thay xương đổi cốt, làm một người đầu thai trở lại cõi đời này.

Tôi mở vòi nước cho đầy bồn tắm, đoạn ngâm mình trong nước, tôi nhắm mắt lại để ỉn thư giãn, hoàn toàn thư giãn. Mọi quá khứ đã trở thành quá khứ.

Thật rất lâu ...

Tôi ra khỏi phòng tắm, thay y phục và lặn ra phòng ngủ.

Chẳng còn mộng mị.

Sự khởi đầu tốt đẹp là được nửa thành công rồi.

Đời người cũng chẳng nên mộng mị.

Tôi ngủ đến mặt trời lên đến ba sào mới tỉnh dậy ...

Tôi gọi điện đến quầy phục vụ khách sạn, đặt một bộ âu phục màu ngà đúng theo tuổi tác, thước tấc.

Tôi ăn sáng tại phòng, sau đó thay y phục, ra hỏi khách sạn.

Xe đưa tôi đến ngân hàng Hằng Mậu, tôi đến phòng tổng giám đốc Trần Nghiệp Quảng. Ông ta hơi lạ lùng nhìn tôi.

– Xin lỗi ông, vì thời gian gấp quá nên tôi không hẹn ông trước, tôi không định là ông sẽ tiếp tôi! Tôi nghĩ mình có thể đợi đến lúc ông rảnh!

– Không, không, đừng khách sáo quá. Tôi biết tâm trạng của bà, sự tình nếu giải quyết càng sớm thì càng tốt.

– Đúng vậy. Tôi hộp một ngụm trà.

– Bà Vương, hôm nay tinh thần bà phần khởi lắm.

– Thưa ông Trần, số tiền 200 vạn tôi không thể trả ngay được, chỉ cần ông cho tôi thời hạn hai tháng thì đại khái tôi mới lo liệu được.

– Hai tháng?

– Vâng, tôi có thể trả dứt phần nửa. Ở Vancouver tôi có căn hộ một lầu, năm rồi tôi mua với giá mười bảy vạn đồng Canada, nay đã lên ba mươi phần trăm.

Theo tính toán của tôi, nếu được giá, tôi sẽ bán nó đi và trả hết cho ngân hàng, còn giá thấp thì ... - Tôi khê thở dài - phải đợi tôi làm thủ tục ly hôn, chia tài sản xong mới trả được.

Trần Nghiệp Quảng ra vẻ do dự.

– Thưa ông Trần, tất cả tôi chỉ có vậy, thủ tục ly hôn ắt phải mất thời gian, tôi muốn nhờ luật sư làm việc với chồng tôi để biết giá trị tài sản và quy ra tiền đưa cho tôi, tôi sẽ bù vào cho đủ số.

Ông Trần nhìn tôi:

– Bà Vương, bà chỉ là nội trợ trong gia đình à?

– Trước kia là vậy.

– Cũng may là ngân hàng Hằng Mậu không phải là ngân hàng mua bán nên việc xử lý nghiệp vụ khá thoág. Được, tôi sẽ báo lại ban giám đốc.

– Cảm ơn ông đã giúp. – Tôi nói rõ. – Thực ra là cùng giúp hai bên, còn như bắt tôi vào tù, đúng như ông nói, điều đó chẳng lợi cho ai cả.

Từ nay trở đi, tôi phải ghi nhớ rõ:

chẳng hết lòng cảm kích, chẳng bố thí ân huệ. Trên quan hệ phải sòng phẳng để chẳng ai nợ ai!

– Ông Trần, tôi cần một luật sư, ông có thể giới thiệu cho tôi một vị nào quen biết được không?

– Được. Luật sư Thang là cố vấn pháp luật cho ngân hàng chúng tôi, ông ấy có người em mở văn phòng luật, đây là một người có tài, đáng tin cậy được.

Tôi từ biệt Trần Nghiệp Quang, đi ngay đến luật sư Thang Cung Khiêm.

Thang Cung Khiêm là người đứng tuổi, cẩn thận. Tôi giao ông việc trả nợ ngân hàng và ly hôn.

– Bà Vương, giấy tờ nhà ở Vancouver, bà có mang theo không?

Tôi gật đầu.

– Nếu như bà nhượng lại với giá đã mua thì chúng tôi rất hoan nghênh. – Thang Cung Khiêm nói với vẻ hồ hởi.

– Ai mua cũng vậy thôi, chỉ mong càng sớm càng tốt.

– Không thành vấn đề. Tôi có bạn cùng nghề ở Vancouver, họ sẽ lo các giấy tờ, tôi sẽ báo ngay cho bà.

– Thưa luật sư, xin cho hỏi, ông mua nhà để làm gì?

– Bỏ ra đầu tư, tạm thời là cho thuê.

– Tôi có thể thuê lại không?

– Bà muốn về lại Canada?

– Phải về gấp.

– Chuyện cho thuê ...

– Ông cứ điều tra giá cả thị trường, sau đó cho tôi biết, hạn thuê từng năm.

– Bà Vương, bà không giống người nội trợ trong gia đình đâu.

– Tại sao?

– Bà làm việc rất nhanh, đây là phong cách chức nghiệp.

– Kích thích quá tất lộ ra đấy!

Tôi nói thật, trước luật sư Thang tôi chẳng cần che giấu điều gì, ông ấy có thể chẳng tin tôi vì tính hài hước của tôi, trước những đổi thay chẳng nao lòng lo sợ.

– Luật sư, tôi rất nóng lòng về nhà, chẳng biết Hằng Mậu có buông tôi không?

– Tôi tin là được, chỉ cần nội trong hai ba ngày giao cho họ 17 vạn đồng Canada, số còn lại sẽ làm giấy trả sau, có thể họ sẽ vì tình cảm mà rút lại đơn tố cáo.

– Tình cảm mà gượng ép quá thì chẳng cần gì!

– Chưa hẳn vậy. Khi thả bà rồi liệu bà trốn đi đâu chứ? Vả lại, tôi thấy mấy viên chức ở ngân hàng tin tưởng bà, họ không cố ý gây phiền phức đâu. – Luật sư Thang dừng lại một lúc. – Trái lại, chuyện ly hôn chưa biết có chóng giải quyết hay không?

– Chứng cứ đã rõ, chồng tôi thông gian với em tôi, đích thân tôi nhìn thấy, về mặt luật pháp, tôi có quyền ly dị!

– Trên nguyên tắc là đúng đấy, nhưng ... nếu ông Vương muốn gặp bà và khéo giải thích; hướng hồ còn việc phân chia tài sản, quyền nuôi dưỡng con gái ... tất cả phải được bàn bạc.

– Chỉ cần giải quyết chóng vánh. Tôi không có yêu cầu gì. Căn hộ hiện tại là tôi và Cẩm Xương cùng đứng tên, tôi có lý do để được chia phân nửa, cũng khoảng 150 vạn đồng; các tài sản khác tôi không màng đến. Đối với đứa con gái ...

Tôi suy nghĩ một lúc, đáp:

– Nó sắp 17 tuổi, tự nó quyết định. Nó theo tôi, tôi hoan nghênh; còn nó muốn theo ba, tôi cũng chẳng phản đối.

– Bà Vương, bà nên nghĩ kỹ, ý của tôi là thân gia của ông Vương, đương nhiên là không thể ở trong tòa nhà đó một mình. Tôi đại diện cho bà, tôi phải đặt quyền lợi trên hết!

– Cảm ơn ông, tôi chỉ làm theo lẽ rất công bằng mà thôi. Căn nhà ở Canada là Cẩm Xương mua cho tôi, nay phải để tôi bán để trả nợ.

– Thừa bà Vương, bà quen biết con rể Trương Trọng Hiền à?

– Gặp một lần!

Luật sư Thang thở dài.

Ra khỏi phòng luật sư, tôi lao vào công việc cần thiết khác.

Trước tiên tôi đi khám bệnh. Hôm qua tôi bị sốt, nay thấy choáng váng, chân đi không vững.

Chẳng thương tiếc đến mình thì ai còn để ý đến ta chứ?

Tôi gọi điện chị Cầu, báo với chị vẫn bình an, nhờ chị chuyển lời cho Bái Bái, tạm thời tôi chưa muốn nói chuyện với nó.

Tôi gọi điện đến chỗ làm Mạnh Thính Đồng:

cô đi vắng. Tôi nhắn với người bí thư, việc khó khăn của tôi đã giải quyết xong, khỏi phải lo nghĩ, khi về Canada sẽ liên lạc lại.

11. Chương 11

Tôi vẫn liên lạc với Thính Đồng cũng là điều hợp tình hợp lý. Cô ấy không tiếp tay đẩy tôi xuống vực - trước tiên phải lo đến mình, sau đó mới giúp cho người, nó khác với hại người mắc nạn. Trước kia tôi đã từng giúp cô ta, nhưng làm ơn cũng chẳng nên chờ báo đáp! Tình bạn cô ta đối với tôi, tôi cũng đáp lại đúng chừng đúng mực.

Sau đó, tôi đi thăm dò các xưởng may trang phục, dự định sẽ mua về Canada.

Đêm ấy, tôi ngủ thật yên lành.

Ngoại trừ luật sư Thang, không ai biết nơi ở của tôi.

Tôi cũng chẳng hề nghĩ đến mẹ tôi, Cẩm Xương, Uất Chân, Thính Đồng, thậm chí cả Bái Bái. Hình ảnh của họ mờ hồ hiện trong tâm trí tôi, và tôi lập tức xua đi ...

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà nội tâm và thế giới bên ngoài đã hoàn toàn thay đổi.

Thang Cung Khiêm làm việc rất hữu hiệu. Ông mua lại căn nhà tôi ở Vancouver, giao tiền cho ngân hàng Hằng Mậu và họ cũng đã rút lại đơn kiện.

Tôi thở dài nhẹ nhõm.

Về Cẩm Xương, luật sư Thang kể lại:

– Ông Vương nói, nếu bà cần tiền, ông ấy có thể đưa trước 100 vạn đồng.

Ông ấy rất muốn gặp bà bàn bạc. Xem ý của ông ta thì ông không định ly hôn.

Ồi! Uất Chân càng bất hạnh hơn tôi! Cẩm Xương xem con bé là người thế nào? Một món đồ chơi để tiêu sầu giải muộn? Chắc chắn là trong nhất thời vắng vẻ, họ cảm thấy buồn lòng và tâm đầu ý hợp tìm đến nhau. Đối với Uất Chân mà nói thì quả là khác xa trời biển.

Đột nhiên tôi chợt hiểu ra mọi việc. Cẩm Xương rõ ràng đã có hành động không trung thực với tôi, còn kẻ kia là em tôi – có thể là người chẳng liên hệ, cũng nhận lấy hậu quả, chẳng khác gì nhau. Vậy theo tôi tính toán, anh ta nợ tôi một khoản, nợ Uất Chân một khoản - cả hai riêng nhau.

Nếu như tạm thời gác sang bên hành vi đen tối của người đàn ông, tức là chồng tôi, và chỉ đứng về phía Uất Chân mà xét thì tôi hy vọng rằng Cẩm Xương phải có trách nhiệm và tình cảm đối với Uất Chân. Trừ phi cả hai coi đó như trò đùa vô hại, vậy thì kể như đi tong mọi sự. Còn nếu không như thế, tư tình xong lại trở về bên vợ - vậy thì còn gì tình cho nhau! Bất luận sau này họ có hối cười gì đi nữa thì khi gian tình vỡ lở, anh ta sẽ kém yêu thương người vợ của mình đi.

Quả là khó khăn cho Uất Chân.

Lại như nếu tôi lấy vai trò là chị Uất Chân để hỏi tội cô em thì cũng là vấn đề không dễ! Đạo đức ngày nay đã dần thay đổi theo thời đại, chưa hẳn cùng cha mẹ sinh ra là phải chịu trách nhiệm đối đãi đúng với nhau. Trong cuộc sống, biết bao nhiêu là anh em tranh giành quyền lợi đến sống chết mới thôi. Còn hoàn cảnh của tôi đâu phải là đặc thù. Khi lợi ích bày ra trước mắt thì ai còn nhận ra người này người nọ. Mệnh hệ dun rủi sinh cùng huyết thống đâu có buộc phải bức bách nhau. Khi nó có ý chí tự do chọn lựa và hãm hại tôi, vậy nó đã có tội thì cần gì phải lên án thế này thế khác! Lòng người đã chết thì thân phận hung thủ có cao quý, bản tiện cũng chẳng can hệ gì.

Tôi nói với luật sư:

– Tôi muốn về Canada ngay. Tôi muốn nhắc lại là tôi chỉ lấy lại những gì của tôi thôi. Còn hôn nhân, nhất định là phải ly dị, đã như vậy thì có bàn luận với nhau cũng vô ích thôi.

Mặc dù chữa trị đã giảm sút, nhưng người tôi còn rất yếu, hầu như phải bò mới lên máy bay được!

Tôi bước đi loạng choạng, mỗi bước đều sờ soạng vịn, tựa; đụng cửa tựa cửa, gặp thang vịn thang, và tôi phải nương vào cô tiếp viên hàng không mới đến được chỗ ngồi.

Hương Cảng là vùng Á nhiệt đới rất đặc sắc, chỉ cần trong khoảng khắc là mưa to gió lớn nổi lên, và ngay sau đó sẵn sàng biến đi đâu mất. Con người và sự việc cũng giống như thế, nó nghiêng bên này, đổ bên kia, tàn phá không ngơi. Thế nhưng sau cơn phá hoại đó, con người lại bừng sống và mạnh mẽ lên.

Tôi cố gắng để đừng rơi nước mắt. Nhìn ra song cửa máy bay, tôi cảm thấy con tàu đang bay lên và Hương Cảng chìm dần trong sương khói.

Tôi cứ mãi thở dài.

Chống đỡ được đến hôm nay, quả là điều kỳ diệu.

Tôi xòe bàn tay nhìn kỹ, phải sáng tạo ít nhiều kỳ tích mới có thể vượt qua cuộc sống này.

Khảng khái mà chết thì dễ, nhẫn nhục chịu đựng mới là chuyện khó khăn.

Có lẽ thần may mắn đã thuộc về tôi rồi. Trên máy bay về Vancouver, tôi ngủ thật say sưa!

Đến Canada thì đã sáng.

Trời đổ mưa!

Tôi đi ra khỏi phi trường, quyết định sẽ làm lại từ đầu!

Xe taxi dừng trước nhà - lại căn nhà quen biết. Nhưng nó có khác:

trước kia là của tôi, nay đã thuộc kẻ khác.

Tôi liền tự nhắc nhở mình, từ nay trở đi, phải chôn hết những quá khứ!

Không được nhìn lại, không một chút nghĩ tưởng.

Tôi mở khóa đẩy cửa vào, chưa đến phòng thì chuông điện thoại đã réo. Tôi nhấc máy – ra là chị Cầu!

– Xin lỗi, tôi không đến sân bay đón cô được!

– Đừng khách sáo, tôi biết chị bận ở cửa hàng mà.

– Một không? Trên máy bay nghỉ ngơi được chứ?

– Tốt lắm!

– Uất Văn ...

Tôi đợi chị Cầu nói tiếp.

– Uất Văn, tôi ... tôi xin lỗi cô.

– Có chuyện gì chị cứ từ từ nói, có gì quan trọng không?

Đây là lời thật tình. Sinh mạng tôi trong mấy ngày qua đã tổn thương, đau đớn như đã lìa đời rồi. Đâu ai biết tôi đã rơi xuống 18 tầng địa ngục, sau đó thay da đổi thịt, đầu thai lại làm người, chỉ một điều là đi qua cầu Nại Hà lại không uống một ngụm trà Mạnh Bà để quên sạch quá khứ!

Còn giờ phút này đây, có điều kinh hãi gớm ghê nào mà tôi không chịu được?

– Uất Văn. Việc mua bán trang phục chúng ta xảy ra chuyện rồi! Chúng ta không có giấy phép của thương nghiệp, hàng hóa qua cửa khẩu không nộp thuế.

Cuối tuần rồi, khi tôi đến cô tiếp khách hàng thì nhà chức trách đến kiểm tra.

Nhất định là có người ganh ghét nên mật báo đấy! Tôi ... Tôi không biết sao nên báo tên cô cho họ biết, nhà này là ...

Tôi chỉ muốn biết vấn đề chính.

– Họ muốn phạt thế nào?

– Phải đợi cô về đi đến Cục thuế vụ! Nếu phân giải không xong thì phải nộp phạt nặng lắm đấy!

Tôi thở dài, tiền nó quan trọng như vậy đấy!

– Uất Văn, lúc ấy tôi cuống cả chân tay, không biết sao nên nói tên cô, còn tôi chỉ là người làm cho cô. Tôi biết như vậy là tư lợi quá ...

Người biết mình tư lợi thì không phải là tư lợi rồi.

Vả lại, ai chẳng vì tư lợi?

– Chị Cầu, cứ để tôi lo, chị yên tâm đi.

– Uất Văn, cô đối phó được không?

Không đối phó được thì sao?

Một là sống!

Hai là chết!

Nếu không một thì hai, đã là một thì cắn răng mà chịu!

Tôi đứng trước mặt viên chức thuế vụ, mặt hấn uy phong hùng hổ.

– Đã đến nước tôi làm di dân thì phải giữ đúng theo luật lệ chứ, vậy mà không làm tròn bổn phận, quốc gia tôi đã tôi công dung dưỡng bà!

– Thưa, đúng vậy. – Tôi xuống nước, đáp.

Khi không bằng kẻ mạnh thì đều chịu thiệt vậy.

Muốn sống còn phải ngâm lấy mọi đắng cay, oan ức.

Trong nhà người ta cũng nên cuối đầu cho rồi!

Cái khổ và ngu muội của mình, nhất định phải nhớ lấy.

– Bà có thừa nhận là lần đầu phạm pháp không?

Tôi gật đầu. Không xin tha thì nhận lấy tội.

– Chúng tôi không thể căn cứ vào số liệu hàng của bà mà tính toán được, chúng tôi phải tính theo giá trị hàng hóa bà đưa qua cửa khẩu, cứ đó mà tính thuế, cộng với số tiền phạt. Bà rõ chứ?

Tôi lại gật đầu.

Mọi người nói năng ban bảo, tôi đều cảm nhận, học tập. Tôi biết mình không sao chống đỡ, tay không gây gộc, chẳng còn lối thoát. Chỉ còn cách mặc tình cho đối phương ra uy đánh đập - cứ đánh đã rồi thôi. Nếu như muốn dùng lời can ngăn chống đỡ cũng không thể chấm dứt đi cuộc chiến, đối với kẻ đương quyền đang giận dữ thì mọi ứng phó chỉ làm cho hấn thêm hùng hổ, còn kéo dài thời gian tra tấn thì làm sao chịu nổi.

– Còn bà Cầu là người thế nào với bà? Bà ta biết sao không báo?

– Không. Vì tôi về Hương Cảng thăm thân nhân nên nhờ chị ta sang coi giúp, chị ấy hoàn toàn không biết gì cả.

Họa lấy chín họ, tôi lại không sao tránh khỏi được. Mặc!

Tiền phạt đúng ba mươi ngàn đồng. Vừa đúng với số tiền còn lại trong ngân hàng, quét một cái là sạch nhẵn.

Tôi nói với lòng:

– Trong cái rủi vẫn có cái may. Tất cả vật ngoại thân nó đến đi, đi đến vô chừng, chỉ chẳng dừng trong một giờ một khắc, nhưng cũng còn đó ngọn núi xanh là tốt rồi!

Rất cực, tôi ngã mình trên giường ngủ và cơn bệnh kéo dài mất hai tuần.

Chị Cầu đến thăm tôi, chị mang trái cây cho tôi.

Tôi không nhắc số tiền phạt ba mươi ngàn để bảo chị trả lại tôi phân nửa, vì chị chẳng hỏi tới tiền phạt. Tôi biết và cũng chẳng kể gì!

Đã quyết lập chí lớn thì không thể trông chờ người khác cùng chịu khổ theo mình!

Kể cả người thân cốt nhục của mình.

Từ sau khi tôi trở về, Bái Bái tỏ ra rất lạnh lẽ, nó không hỏi gì tôi. Hẳn nhiên, Cẩm Xương đã gọi điện cho nó, chỉ đến đi Uất Chân thân thiết của nó có thể cũng đã gọi điện giải thích.

Con gái biết tôi ngã bệnh, không thể nói là nó không thăm hỏi, hẳn, nó chẳng biết làm gì hơn.

Bệnh đến như núi đổ, bệnh đi như rút sợi tơ.

Tôi mau chóng bình phục, mạnh mẽ trở lại.

Hôm ấy, tôi ra vườn hoa ngồi ngắm những màu sắc tươi thắm của cây lá.

Bái Bái đi học về, từ phía sau tôi, gọi:

– Mẹ!

– Con về rồi à!

Bái Bái đứng bên tôi, một lúc sau kéo chiếc ghế ngồi yên lặng, nó như có điều muốn nói.

– Sau này mẹ định làm gì?

– Con đề nghị gì?

– Ý của con không hợp ý của mẹ, tính cách hai mẹ con không giống nhau.

Tôi cười khỏ. Đã chẳng cùng nhau thì hỏi nhiều có ích gì.

Tôi hỏi sang chuyện khác:

– Họ có gọi điện cho con không?

– Có.

Tôi làm thỉnh.

– Mẹ, nghỉ hè này con đến Pháp ở hai tháng.

Tôi quay sang nhìn nó.

A! Thật là thú! Bệnh vừa nửa tháng mà mắt đã có vấn đề, kẻ ngồi trước tôi sao lại cách xa tôi quá.

– Mẹ, mẹ không phản đối sao?

– Mẹ phản đối có được không?

– Mẹ đừng nghĩ con như vậy. – Bái Bái vụt đứng lên nghiêm giọng nói. – Mẹ cứ phóng đại lên nỗi ám ức của mẹ. Con muốn yên tâm đi Pari một chuyến, mấy người gây ra chuyện cũng đừng làm liên lụy tới con chứ. Bằng tuyết chất cao đâu phải lạnh một ngày là được. Trong việc này không ai là không có lỗi, chỉ có con là trong sạch thôi. Mẹ muốn con làm gì? Theo mẹ khóc hu hu sao? Hay làm ra vẻ đứng đắn, nuốt lấy nỗi oan cho được như mẹ vậy?

Tôi lặng lẽ đứng lên đi về phòng ngủ, đóng cửa lại và ngã ra giường.

Bái Bái ở bên ngoài thế nào, tôi đều nghe thấy.

Nỗi lòng của nó, tôi có thể nghĩ ra.

Trong khoảnh khắc, nó đã lựa chọn đứng về một bên, nhưng lòng lại đầy mâu thuẫn và nặng trĩu, chẳng gì dễ chịu được.

Có thể là trong ý thức nó đồng tình với tôi, nhưng nó lại không thể tỏ ra yếu ớt để đồng ý như vậy, và tôi càng không hy vọng sau này nó sẽ cứu mang tôi, hoặc phát huy bản tính thanh cao của nó.

Bái Bái hợp với cha và dì Uất Chân của nó. Đối với người sau thì nó càng thêm kính phục. Nhưng nếu như công nhiên đứng về phía họ tất lương tâm cũng ít nhiều khó chịu. Trong con mắt của người đời, trước sau cũng bị phê phán, con gái mới lớn mà nhận những dầm tiếu thật có hay ho gì?

Vả lại, vấn đề hiện thực trước mắt là, nếu theo tôi, sau này sợ nghèo khó đến không có đất cắm dùi. Đi theo họ, đừng nói là năm nay đến Pháp, sang năm đi Thụy Sĩ, điều kiện đầy đủ, sợ Cẩm Xương còn bổ sung thêm cho nó:

một là bù đắp lỗi lầm, hai là giành lấy sự đồng tình của nó. Đây là sự khác biệt một trời một vực, khiến cho Bái Bái lấy làm khó xử.

Trong lòng buồn bã, đầu óc rối tung, chẳng biết chọn lựa thế nào khiến nó đâm ra tức giận và trút tháo. Mặc dù vậy, trong lòng nó vẫn không ngừng cân phân lợi hại, nó rất hiểu mình đang tính toán gì.

Nó quyết không như mẹ nó, sống lặng lẽ cả nửa đời qua.

Người làm mẹ, biết con gái có thể có năng lực, có trí tuệ, tự liệu lấy mình thì còn lo lắng gì.

Sau đó, Bái Bái nói nó sẽ tìm chỗ trọ trong đại học. Tôi hoàn toàn đồng ý.

Trong lúc bệnh, ngoài chị Cầu đến thăm tôi, còn có chị Béo ở gần bên. Thân thể chị nặng nề nên đi đứng không phải dễ; chị đi chừng vài bước nhưng khó khăn không kém leo lên một ngọn núi. Nhìn chị lê từng bước nặng nề vào phòng tôi, mang theo hoa tươi vừa hái khiến tôi như nhìn thấy ánh thái dương vào phòng, nó làm ấm cả lòng.

– Có cần điều gì bà cứ việc nói.

– Tôi nắm tay chị béo nói:

– Có. Nhờ chị giới thiệu với bạn bè, tôi cho thuê hai căn phòng ở trên lầu. Sau khi ly hôn, mọi thứ phải tiết kiệm.

Chị béo liên tục vỗ tay tôi, bảo hãy yên tâm nghỉ bệnh, chị không hỏi gì về chuyện riêng tôi.

Người nước ngoài có kẻ tốt, người xấu; có gã thuê vụ mặt mày anh hiền đáng ghét, có chị béo phục phịch dễ chịu vô cùng.

Không ngờ chị béo nói là làm ngay. Chưa đến một tuần, chị đã đưa đến giới thiệu đôi vợ chồng trẻ-họ Vi Định-sẽ thuê hai phòng trên lầu của tôi. Họ có ba người, kể cả đứa con trai Ba Trị Văn vừa được một tuổi, mập mạp rất dễ thương-cũng vì có đứa bé nên họ khó thuê được nhà trọ. Ở Vancouver, hầu hết nhà cho thuê đều ngại có trẻ con, sợ làm phiền hàng xóm. Nước ngoài rất xem trọng nơi ở độc lập và cách ly.

Mỗi tháng Vi Định trả tiền thuê bảy trăm đồng, họ sử dụng ba phòng, sân trước và nhà xe. Tôi thuê của luật sư Thang 1050 đồng, như vậy tôi chỉ bù thêm đồng.

Giá cho thuê như vậy là thấp nhưng trước mắt còn mờ mịt, trên tay tôi trống không cho nên tiền thuê của họ đối với tôi thật đáng kể.

Bất luận thế nào, sự khởi đầu cũng cần phải tiết kiệm.

Bệnh vừa dứt, đầu tiên là báo ân. Tôi làm vài món ăn ngon Trung Quốc và tự thân mang sang nhà chị béo.

Chị cười rung rinh cả khối thịt và đưa tôi vào phòng khách. Thật là may, chị đang có khách.

– Vào đây, vào đây, để tôi giới thiệu đây đều là hàng xóm cả!

Tôi bày thức ăn lên bàn, có mấy người phụ nữ họ thường thức nghệ thuật nấu ăn của tôi, phải đều khen ngợi:

– So với món ăn ở Phố Đường Nhân còn ngon hơn!

– Làm cách nào? Có thể dạy cho chúng tôi không?

– Học sao được. Cứ để chị Vương nấu nướng cho chúng ta, cuối tuần khỏi nhức cái đầu vì bếp núc, chúng ta phải gửi tiền công cho chị đấy!

Người này một câu, người kia một câu, huyền thuyên bất tận.

Chị béo nghiêm chỉnh, nói:

– Bà Vương, nói thật đấy. Tay nghề của bà khéo lắm, không nên để lãng phí, phải làm ra tiền mới được. Mọi người sẽ đặt bà nấu, có thể làm kiếm thêm tiền đấy là lẽ công bằng thôi!

Tôi chỉ biết ừ ừ dạ dạ.

Sáng hôm sau, bất kể có kiếm tiền hay không, chỉ thấy vài bà hàng xóm rất nhiệt tình yêu cầu, tôi thấy rảnh rỗi làm mấy món thật ngon, nào là chiên, xào, nấu, nướng, đem đến cho họ.

Mấy bà nước ngoài còn cao hứng gửi thù lao cho tôi, họ còn hẹn đến cuối tuần mua tiếp.

Tôi suy nghĩ, nếu cứ kẻ đưa người đẩy mãi cũng không tiện, chỉ bằng cứ định ra giá cả, vừa tầm vừa phải thì tiện lợi cho cả đôi bên.

Nghĩ xa hơn, sao tôi không nhân đấy mà làm kiếm thêm thu nhập? Ngồi không ăn, núi cũng lở, huống chi, tiền trong ngân hàng còn chưa tới 5000 đồng, sắp tới sẽ ra sao?

Sau khi vợ chồng Vi Định dọn đến, họ không chỉ phụ tôi trả tiền thuê nhà, họ còn nhờ tôi trông nom đứa bé, mỗi tháng trả thêm 400 đồng, vậy tôi ở nhà khỏi tốn tiền, nhưng còn tiền ăn uống, các thứ linh tinh khác phải tính đến. Khi đứa bé đã ngủ, tôi vào bếp làm thức ăn, đến chiều mang đến nhà họ, kiếm được ít tiền chi dùng cũng tốt.

Sau khi đã quyết định, cửa nhà liền như chợ nhỏ. Các hàng xóm đều bảo nhau, một truyền mười, mười truyền trăm, đơn đặt hàng như mây kéo tới, làm cũng thấy nhiều an ủi.

Tại sao tất cả những người ngoại quốc đây hoàn toàn xa lạ ngay lúc tôi cùng đường túng túng bán thì họ đồng tình ra tay nín kéo tôi. Không những họ giúp tôi sinh sống, họ còn giúp tôi hồi phục niềm tin, sau đêm tối thì trời lại sáng hẳn lên- tất cả đều có thể nhờ vào đôi tay mình để sinh tồn vậy.

Vợ chồng Vi Định đi làm về, họ bế thằng bé Ba Trị Văn lên lầu, tôi xong việc.

- Chị Vương, chị có đi siêu thị không? Chúng tôi có xe, sẵn đưa chị đi cùng.

- Vậy xin làm phiền!

Tôi đi theo họ, vì sắp đến ngày nấu thức ăn theo đơn đặt, cứ hai ba hôm là phải đi mua rau cải, thịt cá.

- Thức ăn của chị ngon như thế sao chị không mở cửa hàng?-Vi Định hỏi tôi.

- Cậu khen tôi quá. Chỉ mong kiếm chút đỉnh là được rồi.

- Tôi nói thật, chị hà tất phải phí đi năng khiếu ấy!

- Làm sao có vốn?

- Không cần. Tôi có cô vợ Trần Ni cùng trong ngành quảng cáo. Chị viết cho tôi vài hàng giới thiệu. Trần Ni sẽ trình bày hình ảnh, sau đó in ra nhiều bản gửi đến các hòm thư mời họ.

Tôi rất xúc động, một thân một mình kiếm được tiền thì thật tốt.

Trần Ni vui vẻ nói:

- Hay a! Người ta khen thức ăn của chị, nay bỏ công ra giới thiệu thêm, vậy sẽ chuyển ra khắp khu vực này! Chúng tôi chẳng tính công đâu!

- Cảm ơn! Nhưng nếu làm lớn ra phải xin phép, nếu không ...

Tôi không quên cái gian hàng trang phục trước kia.

- Đúng đấy, trước tiên phải đăng ký công ty và làm đơn xin phép để đóng thuế!

Vợ chồng Vi Định không chỉ nhiệt tình, họ còn ra sức giúp tôi làm các thủ tục đăng ký kinh doanh. Khi họ đưa tôi xem một xấp tờ bướm giới thiệu, hình đen trắng, bắt giác tôi bật cười to lên.

- Trần Ni làm đẹp đấy chứ? - Vi Định hỏi, vừa ôm cô vợ và nhìn tôi.

- Tuyệt lắm. Tôi chẳng biết nói sao nữa!

Tờ bướm in hình chị béo hàng xóm vừa ăn vừa cười, hình dạng chị linh hoạt và buồn cười, rất ấn tượng. Bên dưới là hàng chữ:

Kể sáng tạo ngậm lệ chế biến, người hưởng dụng tươi cười thưởng thức.

- Được rồi. Trong tuần này chúng tôi sẽ giúp chị phân phối các tờ bướm, sẽ gửi đến các bạn Tây của chúng ta.

Ngày hôm sau cô đã gửi đi tờ quảng cáo. Điện thoại trong nhà reo liên tục đến nỗi tôi sợ Ban Trị Văn không ngủ được.

Cũng may đứa bé rất dễ, ăn no rồi chơi, đến giờ thì ngủ, chùng ngủ thì bất kể gì tiếng ồn. Chăm sóc nó hai ba tháng thì nó béo ra, trông đẹp và dễ thương vô cùng.

Đơn đặt hàng rất nhiều, chẳng còn lúc nghỉ ngơi, tôi phải làm đến tối. Bất luận thể nào thì ăn cơm Chúa cũng phải múa tối ngày; tôi được Vi Định trả công giữ trẻ.

Đêm ấy tôi lục đục làm đến 11 giờ, có người gõ cửa và vợ chồng Vi Định đến.

- Chúng tôi thấy dưới nhà còn đèn nên xuống thăm chị. Thật là khổ!

- Không hề gì. Tinh thần có chỗ dựa, mỗi tối tôi đều ngủ ngon!

- Chị Vương! - Trần Ni rất thành thật nói. - Phải giữ đứa bé quả là khổ.

Chúng tôi sẽ tìm người trông coi Trị Văn.

– Không, cô thấy tôi có điểm nào chưa ổn sao?

– Chị Vương. Chúng tôi cảm tạ chị còn chưa hết kia! Chị trông coi Trị Văn rất tận tâm tận sức. Vì Dịch và tôi rất mang ơn, không biết giúp lại chị thế nào.

Không ngờ gửi giấy giới thiệu đi, chị lại có nhiều khách hàng như vậy, chúng tôi mừng lắm, do đó, không thể không nghĩ thay cho chị. Chị phải lo liệu việc làm ăn này, đừng lãng phí đi tinh thần. Chúng tôi tin rằng người bảo mẫu mới sẽ không được tận tâm như chị đâu, nhưng không thể vì mình mà hại đến khả năng phát triển sự nghiệp của chị!

– Sự nghiệp!

– Đối với chị, đây là danh từ mới à? Đâu có ai nghĩ người nội trợ lại dựng nên sự nghiệp!

Tôi cúi đầu xuống. Quả tình tôi chưa hề nghĩ một kẻ như con mèo vắt bả ở xó bếp sẽ có ngày trở mình thay đổi.

– Chị biết tại sao chúng tôi không mua nhà không? Vì chúng tôi hy vọng trước làm nên sự nghiệp, sau mới lo nhà cửa.

Tôi nhìn Trần Ni.

– Vì Dịch và tôi hy vọng có thể hợp sức mở một công ty quảng cáo, cho nên cần phải tiết kiệm, ở nhà thuê để dành dụm tiền bạc xây dựng sự nghiệp. Tuổi xuân có hạn, chúng tôi quyết trước chịu khổ, sau mới hưởng.

– Nhưng tôi đâu còn trẻ!

– Cho nên càng phải sớm bắt lấy thời cơ, mình không quan tâm đến mình thì còn ai chiều cổ đến?

Lời nói đã đánh thức người trong mộng!

Không ngờ, người quan tâm, nhắc nhở tôi lại là kẻ xa xứ mới quen nhau.

Cuối cùng tôi đồng ý, sau khi giao Trị Văn cho vợ chồng Vi Dịch, tôi đã hết trách nhiệm.

Đơn đặt thức ăn ngày càng nhiều, tôi làm việc đêm ngày liên tục. Một hôm chị Cầu gọi điện đến thăm hỏi, tôi kể lại công việc, chị tự nguyện mỗi tối sẽ đến giúp tôi chuẩn bị các thứ.

Chị Cầu tận tình song đại để cũng có ý bồi thường. Chị để một mình tôi đóng phạt, nhất định là chị cũng ấy nấy lắm. Nhưng nếu lại buộc chị trả lại tôi phân nửa, chưa chắc chị đã đến! Cho nên chỉ có cách để cho chị bỏ công chuộc tội!

Tôi cho là vậy.

Mặt khác không nên vì một chút giận hờn mà bỏ đi tất cả, nhất là khi chị ta vẫn còn giúp ích được. Chỉ cần có chút dùng được là tôi cứ giao du qua lại với chị, cứ giấu đi nước mắt mà làm tăng thêm sản lượng, kiếm thêm nhiều tiền làm lợi ình.

Tôi đã học được cách tính toán, phải lấy lợi ích ình làm chính.

Từ cuối tuần, Ban Trị Văn đã gửi đến nhà người khác trông coi, tôi cũng thấy quyến luyến nó. Nhớ tới cuộc trò chuyện quen biết với Trần Ni, lòng chợt cảm động tằm thâm tình của họ. Ngay cả thân sinh cốt nhục cũng không hề quan tâm đến sống chết, khổ não của mình.

Nhìn gương mặt hồng hào, hai bên má phúng phính của Trị Văn, tôi lại nhớ đến Bái Bái . Lúc bé nó giống con trai, rất dễ thương, chẳng khác gì Trị Văn.

Nhưng chịu thương chịu khó, nuôi dưỡng nó lớn khôn, nó sẽ thế nào đây? Nếu giờ này tôi ngã ra chết đi, sợ cứ nằm ỉ ra đó mà chẳng người thân nào hay biết!

Nghĩ đến đó, cả người tôi lạnh run lên.

Buổi trưa, Trị Văn ắt đã ngủ.

Tôi đang chăm chú thái thịt thì chuông cửa reo.

Vừa lau tay tôi vừa bước ra mở cửa.

Tôi ngẩn người ra đứng lặng.

– Có thể để anh vào trong ngồi được không?

Tôi làm thinh.

– Anh đứng trước cửa rất lâu, không thấy người nên đi vòng ra sau vườn thử gõ cửa. Không ngờ em ở nhà sau này.

– Tôi ở căn này, trên lầu cho người khác thuê!

Lạ thật, tôi vẫn có thái độ bình thường.

– Uất Văn, có thể cho anh một cơ hội nói chuyện với em không?

Tôi lặng yên không đáp.

– Anh từ xa đến, chỉ muốn gặp mặt em!

Lòng tôi cùng lại.

Không ngờ Vương Cẩm Xương bản lãnh thư thế lại có bộ mặt dày cộm, e là nhất trên đời.

– Phòng bày biện loạn xị, chúng ta ngồi ngoài thêm này.

Tôi mang ra chiếc ghế để Cẩm Xương ngồi.

– Cuộc sống thế nào? – Cẩm Xương cười khổ. – Tha thứ cho anh, anh cũng lo lắng lắm. Anh biết không có anh, không có Bái Bái và gia đình, em sẽ rất khó khăn.

12. Chương 12

Tôi không đáp, bởi vì lời đáp chân thật sẽ khiến anh ta giết mình và không tin được. Từ sau khi không có anh ta và gia đình, tôi đã thay xương đổi thịt, thành một con người đường đường chính chính, đầu đội trời, chân đạp đất - một người mới có xương có thịt. Và từ sau khi tái sinh, giữa tôi và Cẩm Xương chẳng còn chút gì nối nhau, đã tháo bỏ tất cả. Tôi cũng chẳng hề mộng mơ nghĩ tưởng, nếu như Cẩm Xương nghĩ là tôi còn mơ tới anh ta, tới mái ấm gia đình trước kia thì rõ là quá đỗi đáng thương.

– Uất Văn, luật sư Thang đã làm xong các giấy tờ ...

– Tôi biết, tôi đã ký và gửi về Hương Cảng rồi.

– Nhưng anh lại chưa ký ...

Tôi yên lặng nghe anh nói:

– Anh muốn nói với em, sự việc xảy ra là do anh sai, nhưng sai một lần, không thể lại sai tiếp. Anh không thể ly hôn bỏ rơi em, sau này em sống ra sao, há không phải anh càng nặng tội lắm sao?

– Chẳng cần phải lo lắng như thế!

– Đã qua nửa đời rồi, hà tất phải gây thêm rắc rối?

– Còn Uất Chân? Anh đối với nó thế nào?

– Cô ấy cứng cỏi hơn em.

– Do đó mà anh nghĩ nó chịu được đau khổ?

– Cô ấy, ít ra có khổ cũng không đến nỗi chết, còn em, em hiểu cho!

– Ai lại không hiểu. Anh yên tâm đi.

– Uất Văn, em đã tức giận mấy tháng nay rồi, chẳng cần phải kéo dài thêm nữa! Anh ... muốn em trở về! Chúng ta bắt đầu làm lại – Bắt đầu thế nào? Tôi chia đôi với em gái tôi sao?

– Uất Văn, anh ... với Uất Chân đâu có chỗ nào hợp nhau! Lúc đầu ... lúc đầu đâu phải như vậy ...

Cầm Xương ôm lấy đầu, anh bối rối, tiếng nói khản lại.

– Uất Văn, em không thể chỉ trách anh, chính em cũng có trách nhiệm đấy!

Đi mòn gót giày, đến đây gặp tôi lại giữ nguyên lấy lòng tự tôn sau một hồi cố gắng kiềm chế.

– Trong cuộc sống đầy khó khăn nguy hiểm, anh đã chống đỡ mười mấy năm nay, những gian nguy chịu đựng anh không hề nói với em lời nào; nói ra, em lo lắng thì anh càng gánh nặng!

Tôi chú ý lắng nghe, thì ra , đã coi như không có mình mà lại trở thành gánh nặng cho người.

– Trong công việc chỉ một mình anh đương đầu đối phó, không dám mong chờ có kẻ tri âm; sống dưới một mái nhà mà anh thành ra cô đơn vắng vẻ.

Lòng tôi thật lặng lẽ:

– Vậy tôi có lỗi với anh?

– Anh biết bao hy vọng có người hiểu và trao đổi với anh, nó sẽ giúp anh nhiều, điều đó khiến anh hiểu ra rằng làm người không chỉ là chi ra mà còn phải thu vào.

– Và Uất Chân đã đến?

– Cô ấy cũng đi làm, nghĩa là cũng lặn lội trong đời như anh, do đó bọn anh như những người bạn cùng nhau chiến đấu, hai bên hiểu nhau, thông cảm nhau ... nhận ra là ...

– Nhận ra là cùng có nhu cầu.- Tôi thay anh nói cho trọn câu.

– Đây chỉ là sự kích động trong nhất thời. Ấy chỉ vì anh và em xa cách nhau, nhưng cũng không phải trong một đêm mà thành ... Anh thật chẳng biết phải giải thích sao nữa!

– Không cần giải thích. Sự tình đã xảy ra rồi, tôi thừa nhận mỗi bên đều có trách nhiệm! Yên tâm, anh không phải một mình làm tội nhân muôn đời đâu!

Cầm Xương ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe, tiến đến nắm tay tôi.

– Hãy theo anh trở về. Chúng ta sẽ sống như trước kia, hoặc sẽ tốt hơn.

Tôi đứng lên, rứt tay lại.

– Trách nhiệm lỗi lầm đã phân chia, tôi không thoái thác, nhưng đừng có trông chờ tôi trở lại xây dựng gia đình!

– Tại sao?

– Nói anh chẳng tin đâu.

– Tại sao? Nói anh nghe! – Cầm Xương cơ hồ gầm lên Tôi từ chỗ chết sống lại và ngày nay tôi sống vui vẻ hơn khi xưa, nhưng tôi chỉ ôn tồn nói:

– Tôi bằng lòng với hoàn cảnh hiện tại, không muốn thay đổi!

– Từ rày về sau?

– Đúng! Non sông dễ đổi, bản tính khó dời!

Đối với một người đàn ông mà mình đã kiên quyết từ bỏ thì bận lòng phiền trách làm gì? Trên con đường xa lạ, mạnh ai người đó đi.

Từ ngàn dặm xa xôi, anh đến đây cũng chỉ vì muốn cân bằng lòng oán giận.

Trong cuộc sống ai không trải qua điều gian nan đau khổ? Kẻ nào có tư cách luận bàn sự nan giải của anh ta hẳn phải vượt quá mọi nỗi bi thương của người khác? Sự khổ đau, khoái lạc của người đời thì của ai

người đó biết- mãi mãi là như thế! Anh ta tự khẳng định cái khổ đau của mình là đặc biệt và muốn người khác đồng tình, lượng thứ cho hành vi sai phạm của mình để lương tâm có phần yên ổn; và tôi phải rộng lượng khoan dung để làm cho anh được tốt lành trọn vẹn!

Còn giờ phút này đây, nếu phải buông lời mắng nhiếc, quở trách Cẩm Xương là bất nhân bất nghĩa thì Đoàn Uất Văn này không bao giờ!

Vụ ngoại tình động trời xảy ra đã đánh thức tôi, trái lại, nó khiến cho Cẩm Xương tự trách mình mà không lý giải nổi điều sâu xa, khó hiểu. Anh ta muốn ngoi lên muốn thoát ra khỏi tối tăm thì cũng ra tay níu kéo lấy một lần cho trọn tình nghĩa mười mấy năm nay, có thể thì mới dứt đi duyên nợ.

– Uất Văn, em đã nghĩ kỹ chưa?

– Nghĩ kỹ rồi!

– Từ nay trở đi, em muốn cô độc trong cuộc đời sao?

– Tôi biết anh đã cố gắng hết sức để thay đổi, nhưng tôi đã có sự chọn lựa rồi, xin cảm ơn anh!

– Được! Em hãy giữ gìn sức khỏe!

Cẩm Xương đã thực sự đạt được điều cần thiết của anh ta. Anh ra đi, anh ly dị một cách chính đáng. Từ đây, trách nhiệm cô khổ cứ đổ lên tôi, còn anh thì vô tội nhẹ nhàng.

Tôi nhìn anh đi xa.

Ôi! Đoàn Uất Văn, tại sao người ngu muội đến thế? Gần 20 năm người mới biết tình nghĩa nó vốn bạc bẽo, lạnh lùng như vậy!

Còn Đoàn Uất Chân đơn thân lặng lẽ, tình cảm không nơi ký thác song cũng chẳng nên mềm lòng trượng nghĩa mà vất đi hết bản lãnh cứng cỏi của mình.

Đêm ấy, tôi lên giường đọc sách một lúc rồi ngủ thật ngon!

Trước nay tôi đều nhờ đọc sách mà ý chí mạnh thêm, tôi luyện lòng nhẫn nại, đối với mọi chuyện đều bình tĩnh xem xét.

Chuông điện thoại reo, Bái Bái gọi:

– Mẹ, mẹ đã quyết định rồi sao?

– Ủ! Con đã gặp cha rồi à?

– À! Con muốn đi với cha sang Mỹ một chuyến.

– Để làm gì?

– Cha mong con sẽ đổi trường!

Lòng tôi lại thở dài.

– Mẹ thấy sao?

– Cha thay mẹ sắp đặt cho con vào đại học Harvard đấy!

– Cũng chưa được mà!

Trên đời này tôi chẳng có gì, sau này phải tự tay xoay trở; vậy có ai dám tin đời này kiếp này tôi sẽ làm nên được điều gì?

Mây gió luân lưu thay đổi. Ngày mai, mong rằng ngày mai sẽ tốt đẹp hơn hôm nay!

Quả nhiên, đúng như mọi dự liệu, luật sư Thang Cung Khiêm điện thoại đến tôi, nói đã tiếp xúc với luật sư đại diện của Vương Cẩm Xương, đã đồng ý với điều kiện ly hôn- căn nhà ở Bảo Mã, Cẩm Xương theo giá thị trường trả lại tôi phân nửa là 150 vạn đồng Hương Cảng, trừ tiền nợ ngân hàng Hằng Mậu, tôi còn lại 10 vạn đồng Canada.

Đương nhiên là tôi thử phào nhẹ nhõm!

Tôi chờ vợ chồng Vi Dịch đi làm về, gấp rút bàn với họ tìm một địa điểm tại đại lộ Kiên- Tĩ để kinh doanh thức ăn Trung Quốc và bán các thứ linh tinh khác.

– Tất nhiên là bán sỉ. – Vi Dịch nói.

– Bán sỉ?

– Trần Ni sẽ giúp chị tìm địa điểm! Tôi sẽ soạn giấy giới thiệu đến các siêu thị, làm thực phẩm đông lạnh họ sẽ dễ tiêu thụ.

Tôi không thể tin.

Nhưng nhất định phải thực hiện từng bước một.

Nội trong tuần, tôi đã có một địa điểm tại đại lộ Jian-bi cách nhà độ 5 phút đi bộ, cửa hàng nằm trên đường phía Tây vào thị trấn. Trước và sau giờ làm việc độ nửa tiếng, tôi bán rất đắt các thức ăn đựng trong hộp, hình thức giống như cơm hộp ở Nhật và Hương Cảng. Người nước ngoài rất thích.

Tiệm tuy có ba cô gái phụ việc nhưng tôi cũng không ngơi tay. Không chỉ bận rộn ở cửa hàng, tôi còn đem việc về nhà làm đến đêm. Tôi thấy các tiệm bánh Pisa phục vụ người ăn tối, có xe mang tới tận nhà liền quyết định thúc đẩy việc kinh doanh phát triển hơn.

Cửa hàng đóng lúc 9 giờ tối. Tôi mang hóa đơn, sổ sách về nhà kiểm tra việc mua bán. Việc cũng chẳng khó, tôi đã qua đại học, đã có tập luyện, chỉ cần quyết tâm ôn lại cho thuần thực là được. Sách vở chỉ là lý luận, do đó tôi cần thời gian và thực tế để thực hiện công việc của mình. Tôi nghĩ, thay vì ở nhà xem xét hóa đơn, chứng từ, tôi sẽ ở lại cửa hàng, mở cửa bán suốt đêm, vậy phải cần mua xe và thuê tài xế.

Ngày nào cũng lao động đến đêm khuya khiến không chỉ ê ẩm cả sống lưng, hai tay tôi còn đau nhức đến không xòe ra được.

Nhưng, trên đời này, làm việc có khổ sở mòn mỏi đến đâu mà tâm hồn được yên ổn thì cũng mãn nguyện rồi!

Tôi không ngờ rằng mình lại có tinh thần và thể lực mạnh mẽ đến thế.

Hiện tại, cuộc sống của tôi không có vui chơi mà chỉ có làm lụng. Tiền bạc không có chi ra, mà chỉ có thu vào, và tâm hồn tôi không còn xao động, nó đã bình tĩnh yên xuôi.

Nói rõ ra, tuy tôi chưa hả lòng hả dạ, nhưng đã hết thương tâm - đấy là sự thực chắc chắn vậy.

Có phải tôi cứ kéo dài cuộc sống như thế mà không có mục đích?

Không. Tôi biết mình có mục đích.

Tôi muốn làm hết sức mình để hoàn toàn đứng vững, không bị người lợi dụng và hãm hại.

Nói khác đi, tôi phải hết sức gian khổ phấn đấu cho trọn phần đời còn lại của tôi - đến chết mới thôi.

Trên đời, không ai hoàn toàn tránh được mọi bức hại, nhưng người ta có thể tự mình làm giảm đi những thiệt thòi, nguy hiểm đó.

Tôi phải từng giờ từng phút làm tăng thêm tiền bạc để tự vệ, kể cả học vấn, trí thức, sự tu dưỡng, các mối quan hệ, địa vị, thể lực, của cải và cả sức khỏe!

Tôi không định nghỉ ngơi cho đến khi nắp quan tài đập lại!

Tối hôm ấy, mở ra xem các giấy báo, thư tín, tôi nhận được tờ thư:

Uất Văn! Mẹ biết con giận mẹ! Từ bé, con là đứa con gái ngoan ngoãn vâng lời, lẽ ra mẹ phải thương con nhất mới phải, đằng này mẹ lại thương yêu Uất Chân hơn, điều đó làm cho con âm ức, nổi âm ức chồng chất lâu ngày đột nhiên khiến con thấy mình cao cả, vĩ đại. Nếu đã vậy thì thực dễ sinh ra ảo tưởng, tự cảm thấy mình nhận được những điều không thể nhận, hợp tình hợp lý, một khi tỏ lộ ra thì khiến cho người ta thấy khó chịu.

Đây là thư của mẹ tôi. Tôi lạnh lùng thở dài và đọc tiếp:

Mẹ biết con đứng ra trả nợ cho con rể Trương Trọng Hiền, quả là một điều hết sức. Khổ nạn của con vì việc đó thật không tưởng tượng được. Nhưng con cũng đừng quên, đó là do mẹ nhìn lầm người chứ không có ý hãm hại con. Làm mẹ, dù có thiên lệch thế nào, mẹ cũng không phải là không thương con.

Sau khi sự việc xảy ra, con lại không hề viết ẹ chữ nào. Mọi thứ, Uất Chân đều lo ẹ, ngay cả Cẩm Xương cũng giúp mẹ. Từ rày về sau, con không nhận mẹ nữa sao? Con cho đó là đúng sao? Uất Văn, hãy để chuyện đã qua cho nó qua! Mẹ đến Vancouver ở với con ít lâu được không? Hai mẹ con ta sẽ có thời gian hiểu nhau hơn.

Gần đây, mẹ đến ở với Uất Chân! Địa chỉ và số điện thoại không thay đổi.

Mẹ chờ thư hoặc điện thoại của con.

Mẹ của con.

Tôi đọc xong thư, xếp lạ i, cất vào đáy tủ.

Nếu như lúc tôi trở về Hương Cảng lo chuyện nợ nần mà bà đừng bỏ trốn về quê, chỉ cần nói nhẹ tôi một tiếng xin lỗi là tôi tuyệt đối không nhận là bà có lỗi.

Còn nay thì khỏi phải nói nhiều.

Sống sống chết chết của tôi, từ lâu đã là chuyện của một cá nhân tôi thôi.

Buổi chiều, vợ chồng Vi Dịch đi làm về, họ cao hứng xông ngay vào “phòng thức ăn đầy nước mắt” của tôi.

Vi Dịch vừa thấy tôi đã ngạc nhiên:

- Trời! Chị gầy quá!- Vi Dịch nhìn tôi từ đầu đến chân.
- Nhưng lại rất xinh đẹp, trước ống kính càng tuyệt.- Trần Ni cười nói.
- Cái gì? Cô cậu ...

Đưa chị lên làm minh tinh tiểu xí nghiệp của Vancouver đấy!

- A! Đừng có nói năng loạn xạ!

Cả hai cùng kêu lên:

- Chính xác là vậy đó!

Một khách hàng quảng cáo của Vi Dịch muốn thực hiện một tiết mục đặc biệt trên truyền hình. Đối tượng phải là một di dân ngoại tịch, từ tay trắng làm nên sự nghiệp trong tỉnh Columbia, nhằm khuyến khích và giúp đỡ, do đó Vi Dịch xác định tôi là thích hợp nhất.

Tôi nghe nói quỳnh quáng cả tay chân, từ trước đến giờ tôi chưa hề chường mặt ra trước công chúng bao giờ!

Vi Dịch và Trần Ni, mỗi người nắm lấy một tay tôi, nghiêm chỉnh hỏi:

- Thời gian không có nhiều, chị quyết định nhanh lên, có đi hay không?

Tôi mở to mắt, máu trong người chảy mạnh, dần dần nóng lên:

- Được, tôi đi.

Trước ống kính truyền hình, tôi rất căng thẳng, sau đó tôi lần lượt thuật lại từ lúc mới đến Vancouver buôn bán, trong tay chỉ có va li quần áo.

Gặp lại Vi Dịch , anh ta kêu lên:

- Trời đất! Không ngờ chị buông khăn áo nấu ăn lại trở thành minh tinh điện ảnh.

Hắn nhiên lời Vi Dịch nói quá, nhưng khi đi ra khỏi cổng, tôi lại thấy rất vui.

Một năm qua, tôi đã gầy đi nhiều, eo đã nhỏ lại như thời trẻ, may mà da thịt không vì gầy mà nhão ra, trái lại, sự làm lụng, hoạt động giúp cho da thịt săn chắc, mượt mà, cảm giác rất dễ chịu.

Trong “phòng thức ăn đầy nước mắt”, tôi rất tự tin khi trả lời phỏng vấn:

- Tại sao thức ăn bà làm ra lại có cái tên lạ lùng đó?
- Bởi vì tôi vừa rơi nước mắt, vừa phấn đấu không ngừng nghỉ.
- Bà có thể kể lại chuyện của bà ọi người biết không?
- Được chứ.

Chuyện của tôi là chuyện riêng tư, chỉ nên để đến đêm hôm mộng mị, còn kể ra trước mọi người, theo lý thật không nên.

Thế nhưng ngày nay tôi đã sống lại, đối với mọi việc trước kia nó trở thành liều thuốc kích thích tinh thần và tình cảm của tôi, nhân đây mà tôi cất đi được khối nặng trĩu trong lòng.

Đối với kẻ nào để cho nỗi đau thương thành độc dược ngấm sâu vào cơ thể, tất sẽ thành phế nhân tàn tạ.

Tôi may mắn không để cho điều đó xảy ra.

Quả nhiên, tiết mục trên truyền hình đã gây được tiếng vang. Sau khi phát hành, rất nhiều điện thoại, thư từ gửi đến tôi. Những phụ nữ bị bỏ rơi, bị người thân hãm hại đang lưu lạc xứ người đều rất đồng tình với tôi. Thế là tôi mau chóng trở thành đối tượng phỏng vấn của các báo, tạp chí. Tạp chí phụ nữ phải cả nhóm nhiếp ảnh đến chụp ảnh quá trình tôi làm thức ăn. Anh thợ cả giải thích:

- Thưa bà Đoàn, chúng tôi hy vọng sẽ chọn ra được tấm ảnh đẹp làm bìa tạp chí. Bà đừng căng thẳng, cứ coi như không có chúng tôi, chỉ tập trung tinh thần làm thức ăn. Nếu như bà thể hiện được tâm trạng phù hợp với thức ăn đầy nước mắt thì càng gây được xúc động cho người xem.

Từ khi quay trở lại Canada, tôi đã cố gắng đè nén tình cảm, mỗi khi nghĩ đến chuyện đã qua, tôi lập tức tìm cách xua đi; bởi vì sự hồi tưởng, ngoại trừ là thống khổ thì chẳng còn có gì.

Còn giờ đây, theo lời đạo diễn, tôi vừa nhào nặn bột mì, vừa để tâm hồn dạt về quá khứ, bắt gặp hình ảnh đau thương vụn vụn hiện về trong trí nhớ.

Tôi như quay về ngôi nhà cũ trong đêm khuya:

Căn phòng khách vắng người, đứng trước phòng ngủ, tai nghe tiếng nói êm ái dịu dàng, những âm thanh mơ hồ vọng lại và lòng đau tan nát! Đến khi đối diện với viên quan thuế vụ Canada, ngồi trước lãnh đạo ngân hàng Hằng Mậu, gương mặt tôi đầm ra mồ hôi, chờ đợi- Chẳng còn sinh khí, hết cả nước mắt, hết nơi nương tựa, chỉ còn là sự sống hèn mọn chờ nghe cất xén, phán quyết. Và đêm Hương Giang cảnh trời tuyệt đẹp, tôi ngồi trên bãi biển, thấy những cánh tay trần trụi vỗ chụp lấy tôi, không chỉ có gã bụi đời lang bạt, mà cả người thân của mình. Tôi về khách sạn, đắm mình trong máu lệ đến không còn đứng lên nổi!

Nước mắt chảy xuống – cũng như lần đầu làm thức ăn, từng giọt lệ rơi rơi xuống khối bột mì ...

Chỉ một lần đó, nước mắt chẳng còn chảy dài.

Tờ tạp chí phụ nữ lưu hành khắp Canada, hình bìa in rõ giọt nước mắt long lanh trong mắt người phụ nữ Trung Quốc đang gắng gượng vì sinh mệnh và sự nghiệp ...

Vợ chồng Vi Dịch càng giúp tôi, họ cùng các bạn đã tích cực giới thiệu, truyền bá. Lợi dụng di dân sang Canada ngày càng nhiều, họ nêu bật hình tượng một phụ nữ gặp hoàn cảnh thảm thương, phối hợp với tình cảm, nhân đức của người bản xứ khiến mọi người sinh thiện cảm ủng hộ. Dùng thức ăn của tôi, họ thấy mình vừa hành thiện, vừa ăn ngon. Nhân đó mà công việc của tôi ngày càng phát triển.

- Thưa bà Đoàn, bà không nên bỏ qua cơ hội quá tốt này. Nếu chỉ dựa vào lực lượng của riêng bà, bà không thể khai thác “phòng điểm tâm nước mắt” hết được, nhưng nếu hợp tác với chúng tôi, sự nghiệp bà sẽ lên đến tột đỉnh!

Đây là kế hoạch của các tập đoàn đến gợi ý hợp tác với tôi.

Sự thành - bại, khổ - vui, tan - hợp của con người đều diễn ra chóng vánh.

Từ sau khi tiết mục phỏng vấn tôi phát trên truyền hình, phòng điểm tâm nhỏ bé của tôi đã không ngừng bành trướng.

Để áp ứng đủ đơn đặt hàng của siêu thị, vợ chồng Vi Dịch và chị Cầu phải liên lạc với vài cửa hàng nấu ăn, liên tục chế biến thực phẩm theo hướng dẫn của tôi, sau đó chuyển đến xưởng làm lạnh của một người Hoa họ Mạch xử lý.

Sau này, muốn đáp ứng kịp thời tất phải hợp tác với một tập đoàn thực phẩm nào đó.

Muốn phát triển phải hợp tác. Họ đã có sẵn quy mô, đầy đủ công cụ và nhân lực sản xuất thực phẩm cũng như kế hoạch quản lý, tiêu thụ. Còn danh tiếng thức ăn của tôi mới xuất hiện ồn ào trên thị trường, chưa thể nào có đủ thời gian, kinh nghiệm, tiền bạc để thành lập xưởng quy mô được. Do đó mà đành đem cờ hiệu của mình cắm lên lãnh địa của người khác.

Tôi tiến hành bàn bạc cùng các tập đoàn thực phẩm, tôi giao cho họ bản hiệu “Điểm tâm nước mắt”, họ sẽ chế biến, tiêu thụ, quản lý. Tôi chỉ hưởng phần trăm theo lợi tức. Đương nhiên, tôi cũng có trách nhiệm là thiết kế, thay đổi các món ăn. Điều ấy không khó, một mai có cùng đường thì tôi có thể sử dụng các tác phẩm của những người chưa thành danh, gán vào đó nhãn hiệu sáng tác của Đoàn Uất Văn. Ngày nay, các nghệ thuật gia thành danh đều nhờ tay người khác mà làm tăng sản phẩm, hưởng hồ là hàng hóa mua bán. Điều quan trọng là sản phẩm chiếm được cảm tình của các bà nội trợ qua hình ảnh quảng cáo.

Chí hướng công danh, sự nghiệp, người người đều mơ ước, mong cầu, nói khó thì nó khó, nói dễ thì dễ, chỉ cần miệt mài đeo đuổi tất cũng sẽ đến.

Đó là thời gian chiến đấu sinh tử của tôi, chỉ có thành công chứ không thể thất bại, mà thành công là xác định trình độ của mình. Tôi nghĩ, không thể để thời cơ mất đi, nếu như tôi thỏa mãn với hiện trạng và dừng lại ở giai đoạn đó thì kể như tôi mất hết!

Đã là người trong đời tất phải hiểu cuộc chiến sinh tồn không bao giờ dừng nghỉ! Lãnh địa chiếm cứ nào cũng có lúc thay đổi, sự nghiệp nào không tiến ắt cũng phải lùi! Những kẻ hợp tác có lúc cũng sẽ chẳng để tôi yên; vận mệnh may mắn không bảo đảm cho tôi mãi được. Do đó, tôi đã từ chối đề nghị hợp tác của các tập đoàn thực phẩm. Đơn giản là, điều kiện tuy ưu đãi nhưng tôi có cảm giác không an toàn, đem bằng vàng trên tay mình bán cho người khác, đến một lúc thế thời thay đổi, họ sẽ xô tôi ra khỏi lãnh địa của họ.

Từng thưởng thức hương vị bị hắt cẳng của cô em Uất Chân, tôi cần phải tạo ình thế đứng vững vàng, không để cho người ta lại xô lần nữa!

Tôi không phải là không nôn nóng, bởi vì nếu không có giải quyết, hàng sẽ không đủ cung ứng, như vậy người tiêu dùng dần dần quên đi - thế là mất hết!

Trước mắt, tôi đang chờ vào xưởng thực phẩm không lớn lắm của một người Hoa Kiều là Mạch Triệu Cơ. Mạch có quan hệ thân thuộc với Chị Cầu, mọi người gọi ông là chú Cơ.

Tôi đến xưởng thực phẩm của ông hỏi ý kiến.

Chú Cơ bình tĩnh nghe tôi trình bày cặn kẽ, ông nhìn tôi chăm chú, hỏi:

– Cô không đồng ý một việc phi thường sao?

– Bởi vì sinh mạng không thể nói trong một sớm, một việc phi thường thì chẳng bảo đảm gì. Hưởng hồ, tiền kiếm ra tiền, sau cái phi thường còn có cái hay khác, tôi không muốn buông bỏ nó.

– Cơ hội không thể bỏ qua. – Chú Cơ do dự. - Hiện trên tay cô không có nhiều tiền, nếu muốn khỏe khoắn thì đem nhãn hiệu của mình bán đi, cô sẽ sống yên ổn đến hết đời!

Tôi làm thỉnh, đứng lên từ biệt. Vừa đưa tay đẩy cổng thì ông gọi lại:

– Uất Văn! Cô hãy nán thêm một chút đi!

Tôi trở vào ngồi lại.

– Uất Văn, chúng ta là những người trôi dạt gặp nhau, quen ít hiểu nhiều. Cô đến gặp tôi, khiến tôi rất cảm khái! Người Trung Quốc lưu lạc sang xứ người làm ăn sinh sống, nói khổ thì rất khổ, phải miệt mài làm việc cả đời, may mắn lắm là cuối đời được an cư lạc nghiệp mà thôi, có may mắn thành đạt thì người phương Tây cũng lườm mình. Nếu như người chúng ta làm được việc lớn lao thì mình cũng thật hả dạ. Đó là ý của tôi.

Tôi chú ý nghe ông nói:

– Uất Văn, vấn đề khó khăn của cô cũng có cách giải quyết đấy. Cô có bằng lòng mua lại xưởng thực phẩm của tôi để chế tạo “thức ăn nước mắt” của cô không? Như vậy, sau này cơ ngơi có lớn hay nhỏ là tùy ở cô đấy.

Tôi không ngờ mình lại gặp may mắn như vậy. Tôi hỏi chú Cơ:

– Chú nói thật chứ?

Chú Cơ gật đầu.

– Một lời đã nói, bốn ngựa khó theo! Đời nối tiếp của tôi chỉ có mặt mày Trung Quốc, còn lòng dạ thì chẳng còn chi quốc gia, dân tộc. Tôi từng trải 40 năm, thấy lợi là làm, thấy cũng chỉ vì sống qua ngày. Nhưng muốn vượt quá tầm, làm hãnh diện cho người Trung Quốc, tôi chỉ thấy có cô là được! Thiên thời địa lợi cô đều có, còn tôi sẽ vì nhân hòa mà giúp cô một phen!

– Chú Cơ. – Tôi rất cảm động. Chỉ quen biết không bao lâu mà ông ra tay giúp tôi, hy sinh đi phương tiện cá nhân mình! Tôi dần đi cảm xúc, nói:

– Trên thương trường chỉ nói chuyện mua bán, chú định giá bao nhiêu?

– Không nhiều, không ít. Căn cứ theo giá trị thực tế của công ty, tôi sẽ nhượng lại cô giá hợp lý.

– Được, tôi sẽ tính toán.

– Có điều này có thể giúp tôi, chúng ta làm giấy tờ mua bán sẽ ghi rõ việc mua bán theo từng giai đoạn, nghĩa là không buộc cô phải trả ngay một lúc, cô chỉ phải trả từng đợt đến hết thôi.

Quả là điều kiện rất ưu đãi.

Thế nhưng vẫn còn có vấn đề.

Tiền bạc tôi có giới hạn, không đủ để ứng trả đợt thứ nhất. Nếu qua được cửa ải này thì tôi tin mọi việc sẽ thuận lợi.

Muốn thực hiện chỉ còn cách nhờ người.

Tôi đi đến ngân hàng.

Nhưng thật thất vọng. Số tiền họ cho vay có hạn, tiền lời lại cao quá. Tôi đến ngân hàng Hương Cảng, hy vọng họ sẽ chiếu cố đến thương nhân Trung Quốc.

Và thật khả quan, giám đốc Đỗ - ít ra cũng là người Trung Quốc, ông hứa sẽ ráng giúp tôi, nhưng cũng phải bàn với các ủy viên cho vay mới quyết định được.

Giám đốc Đỗ ân cần đưa tôi ra cổng. Tôi vừa quay lưng lại đụng nhằm một người.

– Xin lỗi!- Tôi vội lùi lại và nhìn người khách rất quen biết.

Người đàn bà cũng lùi lại và trở mắt nhìn tôi.

– Chao ôi!- Cả hai cùng kêu lên.

– Thật là khéo, bà đến Canada!- Tôi nói.

Giám đốc Đỗ rất cung kính, nói:

– Cô Đoàn, cô quen biết bà Thi đây sao?

Bà Thi Gia Ký liền vui vẻ, nói:

– Chúng tôi là bạn cũ!

Trái lại tôi rất ngưỡng.

– Bà ở Vancouver à? – Tôi hỏi để che giấu đi vẻ bối rối.

– Không, tôi định cư ở Toronto, vừa muốn về Hương Cảng nghỉ hè, trên đường qua đây tôi chỉ nán lại buổi sáng thôi. May mắn gặp nhau ở đây, chúng ta tìm quán uống cà phê đi!

Trên đời, chẳng có bạn bè vĩnh viễn, cũng chẳng có kẻ thù muôn năm.

Chúng tôi tại sao không thể giao du nhau chứ?

Hai người đàn bà ngồi trong quán, có vẻ xúc động.

– Từ khi chia tay tại sân golf tại Hương Cảng, thật cũng chẳng biết đã bao lâu.

Bà Thi Gia Ký mở lời.

– Chẳng đến 10 năm, chuyện con người đã mấy lần thay đổi!

– Nói tôi nghe, gương mặt rơi lệ trên tờ tạp chí phụ nữ có phải là cô không?

Tôi lại quên mất tên tiếng Hoa của cô!

– Bà đã xem qua rồi à?

– Tôi vừa đọc trên máy bay từ Toronto đến Vancouver. – Bà Thi nhìn tôi khẽ thở dài. – Tôi đọc chuyện của cô, thật là hiếm!

– Bị dồn lên lưng cạp mà thôi!

– Cũng không thể nói vậy, thực ra, chúng ta ít có sự lựa chọn!

Chúng ta?

– Tôi với Thi Gia Ký đã ly hôn rồi, cô biết chứ?

– Tin sau cùng tôi biết là ông bà đang làm thủ tục!

Con người và sự vật trên đời lắm những điều huyền diệu. Trước đây không lâu, hai người đàn bà này đối đáp nhau vấn đề hôn nhân trên nguyên tắc đối lập, tư tưởng phân chia; nay thì cùng thông thả chung bàn.

– Bạn Mạnh Thính Đồng của cô đã được hài lòng, cô ta kết hôn rồi! Rốt cùng cũng được thối, hôn lễ cử hành đơn giản.

– Người bạn của bà, là ... - Tôi đã quên mất tên.

– Bà Phương Tín Sinh à?

– Vâng, bà ấy khỏe chứ?

Tôi cố ý nhắc đến bà Thi để bà đừng nhắc đến Mạnh Thính Đồng.

– Phương Tín Sinh làm việc cho Thi Gia Ký. - Lời nói bà Thi ôn hòa, điều này thật lạ, nó khác với lúc trước nhiều. – Cho nên bà Phương Tín Sinh ngày nay đương nhiên là bạn với Mạnh Thính Đồng.

Chúng tôi nhìn nhau hiểu ý, cùng nhắm ngậm cà phê.

– Giờ đây, hễ đến sinh nhật Thính Đồng là bà ấy mang hoa hồng đến. – Và bà Thi thực tình giải thích - Chẳng qua là bà ấy chỉ giúp cho chồng một tay, không hề trách cứ bà ấy, cứ coi như là người tùy thời vậy thôi!

Tôi rất vui vì sự độ lượng của bà Thi, chỉ có người trong cảnh mới hiểu, huống gì cả hai cũng từng là bạn. Do đó, tôi cũng giải thích như bà.

– Thính Đồng không ngu quá đâu. Trước kia, bà Phương hay phê bình Thính Đồng, cô ta đều biết cả. Nhưng nay thì không thể không chấp nhận người quay về với mình. Trong việc làm ăn, ai lại chẳng cần trợ giúp, ai lại chẳng vì sự an lạc của mình mà cố nuốt đi tức giận.

Chúng tôi nhìn nhau cười. Sự tình đã đến đường ấy thì còn nói chi khí tiết?

Thế thời đổi thay đến đổi chúng tôi lại thành một đôi.

Tôi bạo dạn, hỏi:

– Chúng ta đã là người cùng hội, thời gian sau ly hôn chắc khó chịu?

– Khó chịu chết đi! Xuân qua Thu lại, chẳng có ai cùng mình, cô biết thời gian thế nào không?

– Ân hận rồi à?

– Ít thôi. Nhưng nói nếu chẳng ly hôn thì cũng ân hận.

– Xưa kia khi đi làm thuyết khách, không ngờ hôn nhân của chính mình cũng chẳng hay gì.

Tôi cười chính mình. Không phải là báo ứng hay sao? Mạnh Thính Đồng sau này có thể lấy tình yêu hoàn trả tình yêu, sự báo ứng sẽ ngọt như đường. Bà Phương Tín Sinh đang ở cạnh Thính Đồng chắc là đang cười nhạo tôi.

– Cô chẳng hề khuyên tôi ly hôn!

– Đấy chẳng qua muốn dìm xuống trước phải nâng lên, lấy hư làm thực mà thôi. Thực ra, tôi chẳng cả quyết gì, chỉ hù dọa bà thôi!

– Rất phục cô đã không nói rõ ra hết, nhân đấy mà tôi tìm ra lối thoát. Còn cô thì đã tự mình hay biết, hẳn nhiên, đạo hạnh của cô hơn tôi nhiều.

– Hy vọng đạo hạnh cao hay thấp, khi thành chánh quả thì cũng như bà vậy!

– Nó gần gần như vậy! Cô hiện nay rất xuất sắc đấy!

– Còn chưa được vậy đâu!

Bà Thi thích thú nhìn tôi.

– Người đã ngã chẳng còn sợ đau, cô lại tiếp tục chịu đựng khổ não. Tôi thật kính phục.

– Bà cũng vậy chứ gì?

– Không vậy đâu. Tôi khổ ít hơn cô, ít ra, sau khi ly hôn tôi còn có nhiều tiền để sống! Cha tôi là chủ tịch ngân hàng Hằng Mậu.

Nghe đến ngân hàng Hằng Mậu, tôi giật mình. Bà Thi nhìn thấy, nói:

– Tôi có nghe nói cô đã trả nợ thay con rể Trương Trọng Hiên, người trong ngân hàng đều phục cô. Nói thực, 200 vạn là con số nhỏ, năm đó nếu cô không tự động trở về Hương Cảng thì Hằng Mậu cũng phải thu xếp chuyện đó. Kiện tụng chỉ làm cho hao tài, tổn sức, lợi bất cập hại, cho nên tránh được thì tránh.

Họ gởi giấy báo cũng chỉ là thủ tục, đâu có ngờ cô trở về và là một phụ nữ kiệt xuất, đứng ra nhận lãnh trách nhiệm trả nợ cho người trong khi gia đình đang nổi dậy bão tố!

– Cảm ơn bà quá khen, làm vậy là công đức đấy! Chẳng qua mình vô tâm trông liêu, liêu lại thành rùng!

– Tôi ngàn vạn lần không như cô. Thời gian đó tôi theo con gái đến định cư ở Toronto, thay đổi hoàn cảnh để trị liệu đau thương. Nhưng thời gian thừa thãi quá, tôi tham gia vào công việc ngân hàng với cha tôi để cho qua đi ngày tháng.

– Bà đang công tác sao?

– Việc cũng bình thường, lúc này gặp giám đốc Đỗ cũng là đồng nghiệp. Ông ấy quản lý tín dụng chi nhánh Vancouver, còn tôi trông coi ở Toronto. Năm trước, ngân hàng Hằng Mậu liên doanh với ngân hàng Xương Thâm mua cổ phần của ngân hàng Canada, cô biết việc đó chứ?

- Có nghe qua. – Lòng tôi chợt nghĩ – có nên mở lời cầu cạnh.
 - Cô làm ăn với ông Đỗ à?
 - Lúc này tôi đến đây hỏi vay tiền.
 - Được không?
 - Chờ trả lời sau.
 - Mong là được.
- Tôi kể rõ công việc cho bà nghe.
- Có chí tất thành. – Bà Thi nâng ly cà phê uống. Chúng tôi cùng nhau cười và uống cạn.

13. Chương 13: End

Ba ngày sau, giám đốc Đỗ bên bộ phận cho vay của ngân hàng Canada đã phê chuẩn cho tôi vay, lãi suất ưu đãi thật đặc biệt.

Tôi vui như điên lên.

Giám đốc Đỗ nói:

- Chúng tôi biết quần chúng ở Vancouver rất ủng hộ cô, chúng tôi tin tưởng vào “Điểm tâm nước mắt” của cô.
- Nếu họ thay đổi ý kiến thì sao? – Tôi nói vui – Không thể dựa vào tình cảm của con người được, đối với quần chúng thì càng khó chống chế!
- Thái độ và hành động vay tiền của cô, chúng tôi có kinh nghiệm và bằng chứng! Một người không chịu trốn tránh trách nhiệm, thẳng thắn mà làm việc, chúng tôi rất yên tâm! Vả lại, lá phiếu thứ nhất tán đồng chính là chủ tịch ngân hàng Hằng Mậu!

Chủ tịch ngân hàng Hằng Mậu? Cha của bà Thi Gia Ký?

Thọ ân bất tất phải hỏi căn do, tương lai sẽ có ngày báo đáp - đấy mới là điều quan trọng.

Tôi thầm chúc bà Thi hạnh phúc.

Bà Thi Gia Ký ư? Tôi không ngăn được mình cười khở!

Sau cùng, tôi cũng mua lại được xưởng thực phẩm của họ Mạch. Chú Cơ, đương nhiên là một người không thân đã ra sức giúp người, ông để lại toàn bộ nhà xưởng đang vận hành cho tôi và rút lui ngôi nghỉ. Ngôi nhà ông ở Victoria, không xa Vancouver, tức ở thủ đô Columbia, ngoại trừ các cơ quan chính phủ thì đây là một nơi xinh đẹp thần tiên, rất thích hợp cho tuổi già an dưỡng.

Tôi và vợ chồng Vi Dịch cùng xây dựng sự nghiệp. Họ quyết định kinh doanh quảng cáo cùng công ty Công Quan. Xưởng thực phẩm Đoàn Thị đương nhiên là khách hàng của công ty Vi Dịch.

Đừng nói sinh mạng của con người không có giá trị, mộng mị - từ lúc tiếp nhận xí nghiệp, tôi chỉ còn ngủ mỗi ngày có bốn năm giờ. Ngoài ra là công việc.

Muốn thành lập xí nghiệp thành công, không thể nào dựa vào trí tuệ của một người, do đó, tôi tích cực tìm kiếm người tài phụ giúp – lúc ấy, người Hương Cảng di cư đến Vancouver ngày càng nhiều.

Tối ấy, dưới ánh đèn, đọc qua các lý lịch của người xin việc, chợt phát hiện một người tên Chu Ngọc Thành rất quen. Nhìn vào ảnh, biết đúng là người quen, lý lịch ghi anh ta từng công tác nhiều năm ở Cục di dân Tôi đã nhớ.

Sáng hôm sau, tôi liền gọi điện nhắn anh ta đến phòng làm việc.

Chu Ngọc Thành rất nghiêm chỉnh. Anh biết rõ về tôi nhưng ra vẻ như không quen biết. Tôi hỏi, anh đáp, một câu là một câu, hoàn toàn không thừa thãi.

Điều đó thật tốt, tôi không muốn nhắc đến quá khứ, và tôi nói với anh ta:

– Rất vui được anh tham gia xí nghiệp Đoàn Thị. Anh có kinh nghiệm hành chánh rất tốt, lại là người hiểu rõ nhân tình, điều đó thật đáng quý. Chúng ta hợp tác, tuyệt đối làm việc theo phong cách mới, không dây dưa, rườm rà.

Chu Ngọc Thành hiểu ý gật đầu. Từ đó, anh trở thành cộng sự đắc lực của tôi.

Ngoài ra, tôi tự biết mình cũng nên báo đáp họ Chu trước kia đã giúp tôi.

Thế nhưng Ngọc Thành công tác rất nhiệt tình đến nỗi tôi phải dần đi tình cảm vui mừng của mình. Anh phụ trách nắm giữ thực phẩm Đoàn Thị, tiến hành phân phối đến các cửa hàng mua bán trong toàn tỉnh và không ngừng mở thêm chi nhánh. Một trợ thủ khác là Miko, người phương Tây, cậu ta tốt nghiệp đại học Harvard, khoa quản lý thương mại, có kinh nghiệm quản lý xí nghiệp, phụ trách kế hoạch phát triển nghiệp vụ toàn quốc.

Vi Định đến báo cho tôi hay – tôi đột nhiên biến sắc – tôi phải về Hương Cảng dự hội nghị hiệp thương, làm khách mời danh dự và diễn giảng một chuyên đề.

– Tôi không định trở về! – Tôi nói với Vi Định.

– Tại sao? Áo gấm về làng hay lắm đấy.

– Chẳng có đối tượng để phô bày.

– Càng tốt chứ sao. Cần gì phải xuất hiện cho riêng ai chứ!

– Hành động đó đối với nghiệp vụ có ích gì? Trừ phi là tôi vẽ hình tượng!

– Đương nhiên. Đoàn Thị muốn phổ biến, trước tiên phải để người Hương Cảng nhận biết về chị, họ là những nhà đầu tư đấy. Người Hương Cảng đến Vancouver định cư ngày càng nhiều hơn.

Tôi bật cười. Vi Định nói có lý, nhưng ý đồ cậu ta lớn quá, có vẻ miễn cưỡng. Nhưng Vi Định là nhân tài xuất sắc trong thương trường, cậu ta biết rõ khách hàng mình, đề xuất các kế hoạch thích hợp cho khách hàng để lấy hoa hồng - đấy là công việc chính đáng.

– Nhưng ... - Tôi vẫn do dự. - Để tôi hỏi lại Miko, xem chừng nào thì lên kế hoạch Đoàn Thị tại Vancouver và Toronto tham gia vào thị trường chứng khoán, sau đó sẽ quyết đi hay không!

Sau khi có đáp án, tôi quyết định thực hiện. Vấn đề Đoàn Thị tham gia thị trường chứng khoán chỉ còn là thủ tục. Bởi vì chúng tôi có đủ điều kiện, trên bối cảnh lịch sử của công ty, Đoàn Thị nối tiếp xí nghiệp lâu dài của Mạch Thị, doanh thu ngày càng cao.

Tôi trở về Hương Cảng cùng Chu Ngọc Thành, Vi Định và một người phụ trách khách hộ của cậu ta.

Máy bay đến phi trường Khải Đức, chúng tôi nối nhau đi vào trạm kiểm soát.

Đến trước gian Cục di dân tôi chợt đứng lặng.

Đã có lúc khi đưa hộ chiếu, tôi đâm ra hốt hoảng lo sợ, toàn thân run lên, chỉ cần cái liếc của viên chức di dân là cảnh sát ập đến, và tôi chắc chắn là chết cứng!

Nay thì một nhân viên di dân đứng lên đón tiếp, tươi cười chào hỏi chúng tôi.

– Thưa ông Chu, rất hoan nghênh ông trở về, cuộc sống ở Canada tốt chứ?

Hẳn nhiên là anh ta quen biết Chu Ngọc Thành.

– Cảm ơn! Cũng tốt, tìm được việc làm lý tưởng lắm!

Anh ta đưa mắt nhìn tôi, lễ phép nói:

– Người thật của bà Đoàn so với ảnh trên báo trẻ hơn nhiều!

Tôi mỉm cười cảm tạ.

Chẳng biết lúc trước anh ta có xem kỹ ảnh hộ chiếu nhập cảnh của tôi không, chuyện cách cả năm nhưng tôi tin mình trẻ hơn lúc ấy.

Đắc ý và thất ý, đương nhiên là hai kẻ khác nhau.

Chúng tôi nhanh chóng ra khỏi phi trường. Ngay lúc đó, những ánh sáng trắng chợt lấp loáng trước mắt. Các ký giả đua nhau chụp ảnh.

Tôi bảo nhỏ Vi Định:

– Cậu làm việc thật tận lực. Nhất định đây là do công ty của cậu.

Vi Định lắc đầu.

– Chị nhìn việc gì cũng lạnh lùng như vậy!

– Không phải sao? Tôi tuyệt không nêu cao lực lượng của mình là tránh bị thất bại, cho nên tôi không để những hình ảnh giả tạo này gây hoang mang ỉnh.

– Đây là vì chị đứng ở thế thất bại.

– Đã thất bại qua nên phải cẩn thận.

Chúng tôi ngụ tại khách sạn Bán Đảo.

Các cuộc họp chiêu đãi, tiếp xúc với báo chí khiến tôi thật khó chịu. Tôi chỉ mong tham gia xong cuộc họp thương mại và đọc báo các kinh nghiệm kinh doanh của xí nghiệp ở Canada để trở lại công việc.

Dạ tiệc đặt tại khách sạn Lệ Tinh, xe của Bán Đảo đưa chúng tôi đi.

Đột nhiên, tôi quay nhìn những người đi theo:

– Chúng ta nên đi hai xe khác nhau!

Khỏi phải giải thích. Họ đã quen với tính cách độc đoán độc hành của tôi.

Tôi ngồi vào một xe riêng, bảo tài xế:

– Xin cho tôi đi một vòng ven biển.

Cảnh sắc ven biển Hương Giang hiện ra trước mắt, tôi bảo tài xế chạy chậm lại. Nơi đây, tôi đã ngồi trên ghế đá trong đêm nhìn biển, lạnh lùng và đơn độc, chẳng ai màng hỏi. Bốn bề vắng lặng, và một gã lang thang xuất hiện, tôi như thấy rõ bóng dáng một kẻ khổ đau ngồi khóc và cười lên điên loạn ...

Chớp mắt, tất cả đã thành quá khứ.

Trên lầu Lệ Tinh vẫn mùi hương sực nức, sắc màu rực rỡ.

Cảnh tượng trước mắt như quen quen tâm trí.

Hôn lễ Truyền Ngọc Thư của như ngày nào.

Tôi chợt nhìn thấy bà Thi Gia Ký phía trước, đương nhiên là khác hẳn khi xưa.

Tôi tiến đến nắm tay bà.

– Bà mới về Hương Cảng à? Cảm ơn bà nhiều!

– Cả Hữu Vinh kia! – Bà cười và giới thiệu Nhiếp Hữu Vinh - chủ tịch ngân hàng Hằng Mậu.

– Ông Nhiếp, cảm tạ ông và bà Nhiếp đây đã giúp tôi!

– Đừng khách sáo. Tình hình chứng khoán Đoàn Thị thế nào rồi? Đã công bố chưa?

– Tôi đã dặn bộ phận kinh doanh chuẩn bị rồi đấy!

Trước kia có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới!

Đầu buổi dạ tiệc, bỗng nhiên tôi được mọi người chú ý đến.

Đang bận rộn giữa đám đông, tôi chợt cảm thấy có đôi mắt chăm chú nhìn mình, vẻ ưu tư lẫn vui mừng.

Đây là Mạnh Thính Đồng.

Chúng tôi chỉ đưa mắt nhìn nhau giữa bao người ngăn cách.

Tôi đưa lên ly rượu sâm banh, hướng về Thính Đồng có ý mời.

Cô ta nhìn thấy và đáp lại.

Chúng tôi cùng uống cạn ly rượu.

Cả hai không có ý hàn huyên chuyện cũ, lòng đã hiểu nhau nhiều.

Thật đáng sợ. Tôi và Thính Đồng, trí thức sần sần như nhau. Nếu như chúng tôi mới bắt đầu quen biết từ hôm nay, có lẽ tình bạn sẽ kéo dài lâu hơn.

Còn bây giờ thì phải đành chờ một cơ duyên khác mới nắm tay trở lại!

Tàn tiệc, tôi trở lại khách sạn Bán Đảo. Cởi bỏ y phục, ngâm mình trong nước.

Mỗi lần đắm mình trong bồn nước ấm áp, tôi đều có cảm giác bồng bênh - đời người sao quá nhiều mỗi một như vậy?

Chuông điện thoại reo.

– Cô Đoàn hả? Xin lỗi làm phiền cô! Tôi Ngọc Thành đây!

– Canada có chuyện sao?

– Không, Không, Miko có điện thoại, kế hoạch chứng khoán rất thuận lợi, chỉ là ...

– Có chuyện gì à?

– Cô Đoàn, không biết có nên báo cô không?

Chuyện nhà tôi à? Tôi có dự cảm như thế.

– Đúng vậy.

– Anh nói đi!

– Đoàn Uất Chân ... đã chết rồi!

Tôi như bị giáng ngay một đòn vào đầu, mất cả cảm giác.

– Cô Đoàn, cô Đoàn ... cô còn đó chứ?

– Tại sao chết?

– Tự tử. Một người bạn vừa cho hay. Sáng nay bác Đoàn thức dậy, thấy Uất Chân vẫn ngủ, chưa đi làm, bác vào phòng đánh thức mới phát giác ra cố sự.

Cô uống thuốc ngủ, đưa đến bệnh viện cứu chữa cả ngày nhưng không được.

– Cảm ơn anh đã cho tôi biết!

Nước trong bồn vẫn ấm, tôi chưa muốn đứng lên.

Tôi dựa đầu lên thành bồn. Trần khách sạn Bán Đảo khá cao.

Uất Chân chết rồi!

Đã tự tử!

Khổ đến nỗi nào mà không còn muốn sống?

Tính ra, con bé còn thê thảm hơn tôi sao?

Không thể cho rằng khẳng khái chết đi là dễ dàng, còn nhẫn nhục chịu đựng là khó khăn.

So ra, cả hai đều nặng nề như nhau. Mỗi tình cảnh là một thiên thu đặng đặng. Hai chị em, mỗi người chọn một.

Khi Uất Chân cầm thuốc uống, liệu có nghĩ tới tôi?

Nhất định là có, cho nên mới chết đi, hoặc là quyết định chết.

Trước kia, Uất Chân không hề như vậy.

Kể trước, người sau đến với Cẩm Xương đều không may. Nỗi khổ của Uất Chân, người ngoài không biết, chẳng khác gì tình cảm của tôi vậy.

Con người chỉ có cay đắng mà không có dịu ngọt sao?

Nhưng bất luận thế nào, Uất Chân cũng chẳng nên buông xuôi.

Chết đi là thôi, còn chịu đựng nhẫn nhục là còn con đường sống, và có lúc lại thăng hoa!

Uất Chân, Uất Chân, em cần gì phải như vậy?

Cần gì phải cắt đứt đi mạng sống của mình? Rốt cục, kẻ lang tâm là chị hay em đây?

Và tôi khóc ngất lên.

Trong nước mắt mơ hồ, tôi thấy mình ngồi bên giường Uất Chân, đợi thời gian trôi qua từng khoảnh khắc, để cho nó ngủ 5 phút sẽ kêu dậy cùng học bài.

Đứa em đó, giờ đây đã ngủ vùi đi rồi.

Chu Ngọc Thành nói với tôi, ba ngày sau sẽ hỏa táng Uất Chân.

Tôi chẳng biểu lộ gì.

Có nên đến nhìn Uất Chân lần cuối?

Trong buổi lễ, nhất định sẽ có mẹ tôi và Cẩm Xương.

Họ đã không đi chung đường với tôi, vậy còn để ý gì?

Chẳng đi cho xong!

Chủ ý đã định, tôi mới thấy yên lòng.

Tôi ngủ yên qua một đêm. Đến đêm thứ hai lại ngủ không yên. Trong giấc mơ thấy hai chị em đuổi nhau nô đùa.

Bên tai tôi vang tiếng cười, nói:

– Chị, sao chị không đến đưa em đi?

Tôi giật mình tỉnh giấc, đầu đầm mồ hôi. Trời đã sáng.

Tôi xếp đặt hành lý, gọi Ngọc Thành, hỏi:

– Máy bay chừng nào cất cánh?

– 12 giờ rưỡi trưa.

Tôi lặng thinh.

Ngọc Thành khẽ nói:

– Cô Đoàn, vẫn còn kịp! Tôi gọi xe cho cô nhé?

Tôi gật đầu.

Xe dừng lại bên ngoài nơi hỏa táng, cạnh một nhà thờ.

Tôi không xuống xe.

Chỉ thấy xe tang chạy đến, trên tấm vải trắng có một chữ Đoàn.

Tôi vẫn vợ nhìn cổng giáo đường, mơ hồ và lặng lẽ, tôi chăm chú nhìn, đầu óc hoàn toàn trống rỗng ...

Có tiếng thăm thì phía sau. Vài người bạn ra khỏi giáo đường, có vài người bà con xa, trong số ấy có mẹ tôi.

Người tóc trắng đi đưa tiễn kẻ tóc xanh.

Tôi không nhần được, mở cửa xe và chậm chậm đi đến.

Mọi người không ai chú ý đến tôi, họ đang xúm xít quanh mẹ tôi đang bất tỉnh và đưa bà ra xe.

Tôi vẫn không tiến đến trước.

Thêm hai ba chiếc xe vừa đến, ngay cổng giáo đường đã xuất hiện một kẻ mà đời này, kiếp này tôi chẳng hề muốn gặp.

Anh ta ngẩng đầu lên và nhìn thấy tôi.

Vương Cẩm Xương gầy gò như một cô hồn quỷ quái, mặt không chút máu, hai con mắt sâu hoắm không khác hai hố đen trên chiếc đầu lâu.

Anh ta bước nhanh đến, nắm cánh tay tôi, hỏi:

– Cô đến đây làm gì? Cô đến thăm Uất Chân hay xem bi thảm của chúng tôi?

Tôi lạnh lùng nhìn Cẩm Xương, sự vô lý của anh ta chẳng làm tôi kinh sợ, chẳng tác động gì đến nỗi buồn của tôi.

– Ai chẳng biết đây là chiến công của cô. Cô đã chiến thắng, chiến thắng xuất sắc, cô còn tới đây làm gì? Khoe khoang à? Cô khoe khoang khắp Hương Cảng chưa đủ sao mà còn tới đây khoe khoang với người chết? Cô còn chưa chịu buông tha tôi sao?

Tôi không một lời đáp. Anh ta siết chặt tay tôi, tôi thấy đau điếng lên.

– Chúng tôi có sai lầm, cũng không đến nỗi phải chịu trừng phạt như thế!

Đoàn Uất Văn. Cô hả dạ rồi chứ? Thù hận báo xong rồi chứ?

Trong lòng tôi khê thở dài. Nếu như Cẩm Xương bình tĩnh, suy nghĩ lại những lời vừa nói thì hẳn anh ta sẽ biết tại sao trời cao lại sắp đặt như vậy!

Chẳng lẽ trên đời này chỉ có một mình anh ta là chẳng xứng nhận hình phạt hay sao?

Còn Uất Chân và tôi, một thời nông nổi, đã yêu thương một kẻ đàn ông chẳng còn biết trách nhiệm đến đối phải hối hận, đau thương!

Tôi may mắn đã sớm xa chạy cao bay!

Uất Chân còn lại nơi chốn thành sâu, lo sợ không yên cho đến ngày nhắm mắt!

Khi đó, kẻ yếu thành ra mạnh, người mạnh trở thành yếu!

Hai chị em cùng nhau đào thoát, tiếc thay, sau kiếp tai ương chỉ còn lại mình tôi.

– Đừng mong khoe khoang sự thành công, giàu có của cô mà khiến tôi thương xót, hối hận. Đoàn Uất Văn, cô đừng có mà vọng tưởng!

Người tài xế không nhịn được, anh ta xông tới lôi Cẩm Xương ra.

Tôi ngồi vào xe, bảo tài xế đưa đến sân bay.

Trên đường đi, tôi lặng lẽ buồn bã, xót xa; màn kịch đã kết thúc.

Tại sân bay, luật sư Thang Cung Khiêm đến tiễn.

Chúng tôi bắt tay nhau:

– Luật sư Thang, phiền ông giúp tôi một việc!

Cung Khiêm gật gật đầu.

– Nhờ ông mua ẹ tôi một căn nhà rộng rãi, khang trang; mỗi tháng tôi sẽ gửi cho bà ba vạn đồng Hương Cảng để chi dùng. Khi tôi về Vancouver, ông gửi cho tôi các chi tiết, điều khoản.

– Vâng! Nếu bà Đoàn muốn liên lạc với cô thì sao? Tôi phải nói thế nào?

– Ông là luật sư, chẳng lẽ tôi lại chỉ cho ông nói hay sao? Bà ấy có gọi điện đến Vancouver, đã có bí thư của tôi.

Và chẳng biết đến bao giờ tôi mới lại về Hương Cảng!

Bay vút lên cõ trời xanh, ngày hôm qua thôi đã xong!

Về đến Vancouver, Miko vui vẻ báo:

Giá chứng khoán thực phẩm Đoàn Thị tăng lên vùn vụt. Tương lai sẽ rất tốt đẹp.

Từ khi sáng lập Đoàn Thị đến nay, tôi chưa hề rời khỏi phòng làm việc trước giờ tối. Đây là hiện tượng ít thấy ở Canada.

Xe đưa tôi về đến nhà.

Tôi đang cư ngụ trong một tòa nhà cổ tại khu San-na-si. Vừa định xuống xe ...

Trên đường, người qua lại, có hai người Trung Quốc, vẻ quen quen.

Tôi chợt bật cười. Ra là Vương Cẩm Linh và bà mẹ. Tại sao họ đến đây? Tôi nghĩ họ vừa sang định cư hoặc là du lịch gì đó.

Ngày nay, đối với tôi, họ chẳng còn dính dáng đến. Giữa mẹ chồng và nàng dâu, mọi ân oán oán ân đã không còn nghĩa lý! Khi chồng vợ còn nặng tình thì song thân đôi bên là cha mẹ; khi vợ chồng quay lưng nhau thì kẻ kia chỉ là khách lạ trên đường.

Vừa bước vào nhà, chị hầu người Mê- hi-cô đưa điện thoại cho tôi, nói:

– Điện thoại của ông Vi Dịch.

– Vâng!

– Chị về rồi à! Điện thoại đến chỗ làm thì chị đã nghỉ, ít gặp nhỉ!

– Tôi mệt lắm!

– Đoàn Thị đã kết thúc giai đoạn ổn định tiền bạc, bắt đầu công việc tiền đẻ ra tiền nên chị cảm thấy mệt chứ gì?

– Cậu đừng trêu tôi!

– Được, đợi một tí, có cái này làm chị hết mệt ngay!

– Hi hi, hi hi! Bác hả? Con nhớ bác!

Tôi cười lớn lên. Tiếng của Ban Trị Văn, nó không ngừng gọi tôi. Trị Văn được ba tuổi.

Lại một sinh mệnh nhanh chóng trưởng thành!

– Con hôn gió bác một cái đi! - Tiếng của Trần Ni.

– Trần Ni đó hả?

– Vâng, Vi Dịch có nói gì với chị chưa?

– Chuyện gì?

– Bộ trưởng Bộ văn hóa ở Quebec mời chị dự buổi dạ tiệc, có ngài thủ tướng đấy!

– Cái gì? Lại qua công ty của cô à?

– Không, không. – Vi Định tiếp lời. – Tin tức của tôi nhạy lắm, các bạn bè báo chí đã nắm trong tay danh sách khách mời rồi. Chị là quý khách trong thương giới của đất nước này, đương nhiên là đứng đầu trong danh sách. Phú rồi tới quý, chúng tôi hoan hô chị!

Sự hoan hô bao quanh tôi, những vinh nhục trong cuộc sống đeo đuổi tôi, nhưng chẳng phải là tôi!

Tôi thật mệt mỏi, mệt đến độ nhìn hai hộp thức ăn vừa mua mà chẳng muốn ăn!

Hai hộp thức ăn có bao bì khác nhau:

một hộp in hình tôi trên tờ bìa tạp chí phụ nữ mà Trần Ni đã mua lại bản quyền để sử dụng, một hộp in hình chị béo hàng xóm tươi cười, cả hai đều có ghi hàng chữ:

Kẻ sáng tạo ngậm lệ chế biến, người hưởng tươi cười thưởng thức.

Tôi nhè nhẹ thở dài.

Chị hầu mang vào phong thư.

Tôi gật đầu.

Nhìn bì thư – thư gửi từ Mỹ.

Thư của đứa con gái.

Tôi không vội vã xé thư.

Chẳng còn dồi dào tình cảm, đối với bất cứ ai tôi cũng đều giữ lấy khoảng cách. Tôi phải bảo vệ mình.

Tôi trở về phòng ngủ, cởi bỏ y phục.

Trước gương hiện ra một hình thể trần truồng, những đường cong tuyệt mỹ, tôi xoa nhẹ lên vai, ngực, eo, hông. Làn da không còn trơn láng như xưa. Đột nhiên, tôi thấy mình lạnh run lên, phải dùng hai tay xoa làm ấm lại.

Và tôi nhắm mắt, hưởng thụ giây phút bình an.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/may-gio-doi-thay>